

40 Yıl Sonra
YÜKSEL ERİŞ

Cahit Çelik / Engin Erkiner



TDAS Yayınları

40 Yıl Sonra
YÜKSEL ERİŞ

Cahit Çelik / Engin Erkiner

TDAS Yayınları

1.Baskı : TDAS Yayınları, 2018

Cahit Çelik cahitcelik@yandex.com
Engin Erkiner erkiner@gmx.de

<http://yukseleris.blogspot.com>

40 Yıl Sonra
YÜKSEL ERİŞ

Cahit Çelik / Engin Erkiner

TDAS Yayınları

Şimdi biz ne yapmış olduk?..

Cahit Çelik

Türk geleneğine göre, bir yiğit yanına kırk arkadaş alırsa, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı kazanırmış. Ayrı devlet kurma hakkı kazanan yiğit, içeride kardeş kanı akıtmazmış. Sınır boylarında bir yere gider ve kırk yoldaşıyla birlikte ant içip komşuya saldırırmış. Ele geçirdiği yerde yörede kendi adına devlet kurarmış. Sırtını geldiği toprağa dayarmış.

Yüksel'in ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı vardı, arkadaşları da her şeye göze almışlardı, ama hücum edilecek komşu toprağı yoktu. Daha önemlisi, kendi ülkesi yabancı köleci boyunduruğu altına girmişti. Öyle ise, yabancı köleci boyunduruğunu kırmak için, önce ahalinin gözünü açmalıydı. Yalanı yanlışı açığa çıkarmalıydı, dostu düşmanı ayırmalıydı, şaşkınlı düşkünü uyarmalıydı, hainin hırsızın kuyruğuna basmalıydı. İşte o yüzden, müzik öğretmenliği görevini yaparken devrimciliğe dört elle sarıldı.

1975'in başında “becayış” (anlaşarak karşılıklı yer değiştirme) yaptım. Yanında ovası dağı yaylası olan bir köye atandım. Aynı yılın mayıs veya haziran ayında birgün Yüksel çıktı geldi. Annem babam ve iki kardeşim yanımdaydı, onlar da çok sevindi. O gece vatani milleti kurtardıktan sonra sabaha karşı uyuduk. Yüksel’le babamın sesine uyandım. Annem babam ve Yüksel evin önünde oturmuş çay içiyorlar, söyleşip gülüşüyorlardı. Vardım yanlarına, baktım yerde iki kınalı keklik cansız yatıyor. Yüksel daha gelir gelmez köyde keklik sesi duymuş, babama “Bunlar bizi çağırıyor!..” demiş. Babam kaş göz etmiş. Hazırlık yapmışlar. Komşudan tek kırma tüfek ve iki fişek almışlar. Erkenden iki avcı bir tüfekte ava gitmişler. İlk atışı babam yapmış, bir keklik vurmuş. İkinci atışı Yüksel yapmış, bir keklik daha vurulmuş. Bu kadar yeter, demişler. İyi ki komşu fişekliği vermedi, yoksa dağda keklik kalmayacaktı, diye sevinmişler. Muhabbet bunun üzerineymiş.

Daha sonra, Yüksel bir daha geldi. Bu defa köyde yalnızdım. Dışardan bir öğretmen arkadaşım daha gelmişti. Köydeki öğretmen arkadaşım da geldi. Olduk dört öğretmen. Köyden bir oğlak bulduk. Oğlağı kestirip yüzdürdük. Ekmek tuz soğan domates biber patlıcan aldık. Yaylaya doğru tırmandık. Yaylanın altında, Ağdere diye bir yer var. Ağdere'nin ağzında ufacık bir eşme var. Eşmenin başında ateşi yaktık. Közde kızartma külbastı yaptık. Arada bir eşmeden su içtik. Su içtikçe acıktık. Ufacık minicik bir şeycik daha kızarttık. Bir de baktık ki, oğlak bitmiş. Dört öğretmen bir oğlağı bir oturuşta yemiş.

Karnımız doyunca canımız sıkıldı. Yüksel çıkardı tabancayı. On adımdan üçer beşer atış yaptık. Yüksel'le ben "Beş atışta üç isabet!.." yaparak herkesi geride bıraktık. Yüksel'le ben "birinci olduğumuz için" önde, diğerleri arkada yaylaya çıktık. Baktık yaylada bir çoban, çobanın yanında bir sürü, sürünün yanında bir çeşme, çeşmenin başında bir tas. Biz tasa bakınca, çoban su içeceğimizi anladı. "İçmeyin, bu su karın ağrısı yapar, ayran var, ayran için!.." dedi. Çobanı dinlemedik, ayran içmedik, su içtik. İçmez olaydık, karnımız ağrıdı. Çoban başladı gülmeye. "Gülme, çaresi varsa söyle, yoksa!.." deyip, tabancayı gösterdik, şakacıktan. Çoban gülmeye devam etti, "Ağdere'deki eşmeden başka çaresi yok!.." dedi. Koşarak oynatarak Ağdere'ye indik, eşmeden su içtik, yine acıktık. Ot çöp ne kalmışsa hepsini yedik bitirdik.

Aklımız başımıza gelince, tabancayı çobana niçin gösterdiğini sordum. Yüksel, "Hayat bir savaştır. Savaşta herkes elindeki silahı kullanır. Elindeki silahı kullanmayan, aptal veya şaşkın değilse, korkaktır. Tetiğı çekmekle namluyu göstermek arasında fark yoktur. İkisi de silahı kullanmaktır. Şimdi çoban bende silah olduğunu öğrendi. Silaha karşı sopanın işe yaramadığını gördü. Bundan böyle çakalların kurtların karşısına nasıl çıkması gerektiğini biliyor, bu bana yeter!.." dedi. "Doğru vallaa!.." dedik. Bir saatte çıktığımız yerden, beş dakikada indik. Şimdi biz ne yapmış olduk?

Bir gelişinde sanat üzerine yoğunlaştık. Sınıf savaşının dışında sanat ürünü olamayacağı sonucuna vardık. Tartışmayı "İçeriksiz biçim olmaz!.." diyerek bitirdik. Zeybek müziğinin içeriğini ve biçimini birlikte değerlendirdik. Vardığımız sonuç, ikimizi de şaşırttı. Zeybek müziğinde, yalvarmanın yakarmanın dinciliğın dilenciliğın zalimliğın zorbalığın izi tozu yoktur. Zeybek müziğı, köleciliğeye karşı direnişin beş bin yıllık görkemli sesidir. Savaşta yitirilmiş yiğitler için yakılmış ağıtlar, şimdilerde gurbet havası olmuş görünüyor. Teke zotlatması denilen eğlence müziğı yaşamı güzelleştiriyor. Köleciliğeye karşı direnişin koltuk kabartan insancıl sesi, ortada bel kemiğı gibi duruyor. Müzikler mi oyunlaşmış, oyunlar mı müzik olmuş, orası belli değil. Belli olan, zeybek müziğı Anadolu toprağına kök salmıştır. Köleciye karşı, köleden yana tavır almıştır. İşte biz bu damarın devamıyız.

Sanat nedir? Bilenler bilgilerini tazelesin, bilmeyenler okusun öğrensin. Görüntü gözlem izlenim mantık yeterli olsaydı, soruya sorguya bilime gerek kalmazdı. Daha ilginç olanı, sanat da olmazdı. Büyüleyici özelliği güzelliği olmayan, içine alıp başka bir yere götürmeyen, götürdüğü sanal gerçeklik içinde beslemeyen, insanın ayağını yerden kesmeyen, iyi doğru güzel gerçek olanı göstermeyen, yanılısama yaratmayan hiçbir şey sanat olamaz. Politik Sanat üzerine okumuş yazmışların, hayatta neler olabileceği üzerine azcık kafa yormuşların, bazen gözleriyle gördüğüne bile inanmaması gerekir. Sanat büyücülük değildir, büyüleyiciliktir. Sanat ile ilgili yazılmış söylenmiş ne varsa hepsinin özü özeti işte bu üç beş satırcık bilgidir.

Başka bir gelişinde ben evde yoktum. Açmış kapıyı girmiş içeri. Önce su ısıtmış, banyo yapmış. Çay demleyip içmiş. Bakmış bir ufacık saz yavrusu duvarın dibinde boynu bükük duruyor. Almış okşamış, çalmaya başlamış. Ben geldiğimde zeybek çalıyordu. “Hoş geldiniz beyler!..” dedim. Galiba aşka geldi, bir de yayla havası döşendi. Sarıldıktan kokladıktan sonra söz döndü dolaştı zeybek müziğine geldi. Zeybek müziğinin üç çalgısı varmış, üçünün de sesi çok çıkarmış. Boylarının kısılgı taşıma kolaylığı yaratmış. Her şeyi toplumsal ayrışmanın çatışmanın ayrılmaz parçası olarak görmeliymişim. Görmezsem, devrimci olamazmışım. Yani bela gelmiş çatmış, ye yiyebilirsen. Benim yavru sazı aldı gitti, kırk yıllık arkadaşımı gibi.

Yüksel her gelişinde, kimlerin nasıl bir gelişme süreci içinde olduğunu anlatıyordu. İlker Akman’ın iki arkadaşıyla birlikte öldürülmesi, Yüksel’i sertleştirdi. “Kızıldere ne ise, Beylerderesi de odur. Ankara’da İstanbul’da İzmir’de, fıstık gibi kızların kucağında, sözde devrimcilik yapanlar, olayı küçümseme yarışına girdi. Her biri bir pislik üretiyor!..” dedi.

Yüksel işte böyle biriydi. Her geldiğinde bana birkaç çivi çakar giderdi. Çaktığı çiviler de yenilir yutulur şeyler değildi. Yüksel gittikten sonra bir hafta boyunca “Ben bununla bir daha konuşmam. Yanıma yöreme yanaştırmam!..” derdim. İkinci hafta çivileri tartışmaya başlardım. Daha sonra, Yüksel’in doğru söylemiş olduğuna inanırdım ve yeni çiviler için kendimi hazırlardım.

Yüksel’in istediği zaman gidebileceği en az kırk ev vardı. Ev sahibi evde olsun olmasın hiç farketmez, Yüksel kapıyı anahtarla açar içeri girer kendini kardeşliğin kollarına atardı. Kendi evinin rahatlığını gittiği her yerde yaşardı. Ama güvenlik nedeniyle arkadaşlarını birbiriyle tanıştırmazdı. Bu satırların yazarı da, evinin anahtarını Yüksel’e vermişlerden biridir. Ama diğer anahtar vermişlerin hiçbirini tanımaz. Yüksel’den sonra da hiçbirisiyle tanışmadı. Bundan sonrası belli olmaz.

Yüksel'in cenazesine giden tek arkadaşı benim. Yüksel'i son yıkanişında gördüm ve ellerini ayaklarını yüzünü başını gövdesini yarasını beresini dikkatle inceledim. Yüksel'in elinde bomba patlamış olamaz. İki elinde on parmağı tırnağına tüyüne kadar yerli yerindeydi. Göğsünde ve yüzünde iki üç santim boyunda bıçak kesiği gibi morartılar vardı. Sağ şakağında parmak izi gibi bir morartı daha vardı. Bu morartı kurşun izi olabilir mi diye baktım, çıkış belirtisi göremedim. İki bacağından dizden aşağı bölümünde ve ön yüzünde hafif yanık izi vardı. Sağ ayağının ikinci parmağı tırnak boğumundan kopmuştu. Benim buradan çıkardığım sonuç, Yüksel bağdaş kurup yerde oturuyormuş ve bomba yapımına bakıyormuş. Yani bomba Yüksel'in elinde patlamamış.

Bomba patladığı zaman Yüksel'in yanında kim varmış? Otuz yıl sonra övünmek için, Yener Okunoğlu "Yanımda ölen arkadaşım Yüksel Eriş'in çok güzel bir sözü vardı!.." diye bir cümle yazı yazdı. Böylece ikinci bombacı belli oldu. İşte şimdi, Yener Orkunoğlu'nun ellerine bakacağız. Elleri varsa, ağzına bakacağız. Elleri yoksa, bombanın Yener Orkunoğlu'nun elinde patladığını anlayacağız. "Yüksel yapıyordu, Yener tutuyordu!.." sözüne açık olacağız.

Ben baktım, 1979'un yaz aylarında İstanbul Aksaray'da TÖB-DER Şubesi'ne iki eli de protez olan biri gelmişti, kim olduğunu sordum. "Avukat Cemil'in kardeşi!.." olduğunu öğrendim. Öyle ise, Yener'in övünmek için ötmesini beklemeyeceğiz. "Arkadaşlığı yoldaşlığı insanlığı olsaydı, Yüksel'in ailesini belirsizlik içinde bırakmazdı!.." diyeceğiz.

Yüksel Eriş şimdi İstanbul'da Feriköy Mezarlığı'nda yan gelmiş yatıyor. Yüksel'in üç arkadaşı (Engin Erkiner, Mihrac Ural, Rıza Salman), Yüksel'i sevgiyle saygıyla özlemle anıyor. İşte bu üç kişinin öncülüğünde, internet ortamında sevimli bir hayalet dolaşıyor. Yüksel Eriş denilen bu sevimli hayalet, bir gülüş gülümseyiş uyanış uyarış davranış olarak ete kemiğe bürünmek istiyor. Bu görev benim boynumun borcu olarak ortaya çıkıyor. Doğaldır ki, ben yalanla yanlışla uğraşırken, Yüksel Eriş bilinç ışığı olarak süzülüp gelecek ve herkese bir merhaba diyecektir.

Meraklısı için, uyarıcı bir not düşeyim. Yüksel Eriş beni ve "en yakın arkadaşını" bir gece aynı evde birimizi diğerine göstermeden misafir etti. Uyku saati geldiğinde, başka seçenek olmadığı için, daha önce hiç görmediğim ve adını bile bilmediğim diğer misafirle birlikte aynı odada uyudum. Evden ayrılırken Yüksel'e "Arkadaşın dili yok galiba!.." dedim. Yüksel "Ondaki dil senden fazladır!.." dedi. "Ben konuşmayan adamı

sevmem, onu da sevmedim, gözüm yok, almam!.." dedim. "İyi yaparsın, görüntüsünü bile alma! Unutma, o benim en yakın arkadaşım!.." dedi. İşte o zaman, asık suratlı adamı niçin benden sakladığını anladım.

Daha sonra, Yüksel öldü. Yüksel'den iki hafta sonra ben akciğer kanaması geçirdim. Öldüm öldüm dirildim. Hastane'den çıktıktan sonra her şeye kaldığı yerden devam ettim. Aralık 1979'da İstanbul'da toplanan armutlardan biri de bendim. Selimiye'de bizi karşılayanlar arasında, Yüksel'in "O benim en yakın arkadaşım!.." dediği kişiyi gördüm. Üzülsem mi, sevinsem mi, bilemedim. Adının "Engin Erkiner" olduğunu orada öğrendim. Engin Erkiner'le beş ay aynı hapisanede kaldık. Havadan sudan arpadan buğdaydan kavundan karpuzdan her şeyden konuştuk. Ama o geceyi konuşmadık.

Yüksel'le Şubat 1971'de tanıştım. O zaman ben Perşembe İlköğretmen Okulu'nda son sınıfta öğrenciydim. Yüksel de Ankara'da Gazi Eğitim'in Müzik Bölümü'nde öğrenciydi. Hemen arkadaş olduk. Arkadaşlığımız Feriköy Mezarlığı'na kadar devam etti. Yüksel Gazi Eğitim'i bitirip Aydın Ortaklar İlköğretmen Okulu'na Müzik Öğretmeni olarak atandığında, ben Dinar'da TÖB-DER Şube Sekreteri'ydim. Afyon Isparta Muğla ve Aydın'da ilerici devrimci öğretmenlerin bazılarıyla arkadaşlık ilişkim vardı. Hemen ayağı toprağa bassın diye, Yüksel'i Aydın Söke'deki arkadaşım ile tanıştırdım.

Arkadaşım Yüksel'i beğenmedi, "Çok bilgiç!.." dedi. Yüksel de benim arkadaşını beğenmedi, "Kitap kurdu olmuş!.." dedi. Sonra ben bu ikisini bir daha buluşturdum. Birlikte yedik içtik söyleştik dertleştik. Yüksel türkü söyledi, arkadaşım şiir okudu. Sonunda benim "kitap kurdu" ile "bilgiç çocuk" arkadaş oldu. Arkadaşım, o yörenin en saygın devrimci öğretmenlerinden biriydi. Yüksel'e kol kanat gerdi. Yüksel'i gerekli gördüğü herkesle tanıştırdı. Ben de Yüksel'le her ay düzenli olarak buluştum. Bildiklerimizi sevdiklerimizi varımızı yoğumuzu paramızı pulumuzu her şeyimizi paylaştık.

Bazen çok derinlere dalar giderdik. Yüksel bir defasında, 1976'nın Ekim veya Kasım ayında, "Çok sıkışırsak, bütün gücümüzü toplar Hatay'a çekiliriz, bağımsızlık ilan ederiz!.." dedi. Ben de bu söz üzerine, "Madem böyle bir gücün var, hiç bekleme, hemen çekil ve bağımsızlık ilan et!.." dedim. "Gücümüzü toplamak, Hatay'a çekilmek, bağımsızlık ilan etmek kolay, ama sonrası zor!.." dedi. "Ne zorluk olacak ki, Sovyetler Birliği hemen tanır!.." dedim. Şaka bitti, Yüksel çok ciddileşti. "Sovyetler Birliği kesinlikle bizi tanımaz!.." dedi. Bu defa ben merak ettim, niçin tanımazmış! Yüksel açıkladı, "Ajan hareketi olmadığımıza inanırsa tanır, ama ajan hareketi olup olmadığımız belli olana kadar tanımaz!.." dedi. "Yani!.." dedim. İşte o zaman Yüksel teorisini patlattı. "Her şeyin başaşağı durduğu yerde, ayak üzerinde

durmak anormalliktir. Hatay’da çok güçlüyüz, ama bu güce güvenerek yanlış yapamayız!..” dedi. Biz de öyle yanlış yapmadık.

Mihrac, Yüksel benden şunu bunu istedi veya önerdi diyerek bazı şeyler söylüyor ya, işte o söylenenler doğru olabilir. Ama öneri Yüksel’den değil, Mihrac’dan gelmiştir. Ve bu öneriden Yüksel, Mihrac’ın ajan olabileceğini çıkartmıştır. Anlatım doğru ise, o meşhur öneriyi kim kime yapmıştır?

Ben daha soruyu sormadan, Mihrac Ural her şeyi açıklamış.

“Yüksel Eriş hocayı Antakya’daki örgütsel çalışmalar ve örgüt birimi toplantılarında misafir ettiğimiz zaman, uzun uzun sohbetlerimiz oldu. Örgütün bir mahalle biriminde (Orhanlı mah. Hac Halil Çıkmazındaki evde) yaptığımız toplantıda; Yüksel Hocanın dikkatini, üzerine notlar yazılmış TDAS broşürü çekmişti. İncelemeye başladı, broşür üzerindeki kısa cümleler, soru işaretleri, yıldızlar, altı çizili yerleri tek tek ve dikkatlice incelemesi, ilgimi çekti. Yüksel Hoca, bir kaç dakika devam eden bu durumun ardından, dönüp bana sordu; ‘Bu yazılar sana mı ait, eleştirdiğin, sorun gördüğün yerler mi var?’ dedi. Mahcup olmuştum. O koşullarda bir illegal yayın üzerinde sorgulayıcı cümleler yazmak, kutsal kitabı karalamak gibiydi.

Buna rağmen cevap olarak; ‘inceliyorum, konusunu iyi kavramak için kendi bilgilerimle uyumsuz olanlara not düşüyorum, ancak siz bununla neden bu kadar ilgili oldunuz, TDAS’ı siz mi yazdınız?’ diye sordum. Yüksel Hocanın refleksi, TDAS’ı yazan birinin refleksiydi. Bende öylesi bir kanaat oluşturmuştu. Sorumun nedeni de buydu.

O da ‘Hayır. TDAS, birçok yoldaşın farklı hazırlıkları ve katkılarıyla yazılmış bir broşürdür’ dedi. Tabi ki o zaman, kimdir nedir soruları sorulamazdı, buna gerek yoktu.” demiş.

<http://acilciler-thkpc.blogspot.com/2010/01/154dosya-tdasi-kim-yazdi.html>

Mihrac’ın Yüksel’e sorduğu soru, “TDAS’ı siz mi yazdınız?..” sorusu, Yüksel’in Mihrac’dan niçin kuşkulandığına kesin kanıttır. TDAS’ın sayfalarına yazmış çizmiş işaretler koymuş ama bunları sormamış, “Bu yazıyı kim yazdı?..” diye sormuş. Helal olsun be, teferruatla uğraşmamış, doğrudan doğruya en önemli soruyu sormuş. İşte ben buna yaratıcı zekâ derim. İlegal yayının içeriğinden çok yazarını merak etmiş. Yüksel ne söylerse söylesin, istediği kadar inkâr etsin, Mihrac’ın gözünden kaçmamış. TDAS’ı Yüksel’in yazdığını hemen anlamış. Bundan sonrasını ben bile anlarım.

TDAS'ı Yüksel yazdığına göre, varılacak liman belli olmuştur. Uygun bir dille, “Acilciler'in desteğini alırsak, biz burayı kurtarılmış bölge yaparız!..” demiştir. Kurtarılmış Bölge teklifinden, Mihrac'ın ne mal olduğunu Yüksel hemen anlamıştır ve “Şu işin özünü özetini açıkça anlat!..” demiştir. O da başlamıştır anlatmaya. “Dayarız sırtımızı Suriye'ye, duman attırırız oligarşiye!..” demiştir. Yapılan anlatımlar Yüksel'in çok hoşuna gitmiştir. Ne de olsa, ufacık bir destek vermekle kısa yoldan devrim yapma teklifi almıştır! Benim bildiğim Yüksel, böyle bir öneriyi yapan kim olursa olsun, onu gözden kaçırmazdı, manyaktır aptaldır veya ajandır diye, kafasının bir yerine yazardı. Aynen öyle olmuş olmalı ki, “Her şeyin başaşağı durduğu yerde ayak üstü durmak anormalliktir!..” dedi. Öyle ise, “Her şeyin başaşağı durduğu yer” neresiymiş, Hatay'mış. Ayak üstü durduğu için “anormal” sayılan kim, Yüksel Eriş'in kendisiymiş.

TDAS'ı kimin yazdığı, Mihrac Ural'ı ilgilendirdiğinin binde biri kadar bile beni ilgilendirmedir. Yine de merak edenler için yazayım. Yüksel Eriş İngilizce bilmezdi. İngilizce bilmeyen biri, TDAS-1'i yazmış olabilir mi? Ayrıca, bir kıyak daha yapayım, Yüksel Eriş devrimcilerin Türk Kürt ayırımı yapmadan bir örgütte birleşmesi gerektiğini ve ayrı örgütlenme önerenlerin yanlış yaptığını söylerdi. Apo'yu ve Apocu'ları sevmezdi.

Gazi Eğitim'de her türlü güvenlikten sorumlu iki kişiden biriydi. “Ahmet Abi”nin sağ koluydu. Herkesten çok ikisi nöbet tutardı. Nöbet tutan sadece gözcülük yapmazdı. Elinde belinde silahla dolaşırdı. Gece gündüz her an çatışmaya hazır. İnsan kullandığı silahın bakımını yapmaz mı, herhalde yapardı. Demek oluyor ki, Yüksel tabancadan tüfekten birazcık anlardı.

Tokat İlköğretmen Okulu'ndan “mecburi tasdikname” ile atıldıktan sonra, Şubat 1970'de Perşembe İlköğretmen Okulu'na girmeyi başardım. 23 Nisan Programı gereğince okul ölçeğinde yapılan Resim Yarışması'nda birinci oldum. Ödül Töreni'nden önce yeni bir değerlendirme yapıldığı ve benim ikinci olduğum açıklandı. Yapılan haksızlığa, benden başka herkes itiraz etti. Tören bitiminde, ikincilikten birinciliğe terfi eden çocuk yanıma geldi. “Aslında birinci olmak senin hakkındı. Ama ben son sınıfta olduğum için beni birinci yaptılar. Gelecek yıl sen birinci olacaksın!..” dedi.

Daha sonra o çocuk benimle çok ilgilendi. Hatta beni kendi köyüne davet etti. Gittiğimde, benim için hazine değerinde bir kitaplık gördüm. Marks Engels Lenin Stalin ve Mao kitapları dikkatimi çekti. Açtım baktım, hepsinin ilk sayfası özlü sözler yazarak imzalamıştı. Bir kitabın ilk sayfasına, “Düşmanın fikirlerini öğrenmezsen, çığ tavuk gibi yere serilirsin!..” diye yazmıştı. Açıklamasını istedim. Fehmi Yılmaz başladı anlatmaya. Benimle

tanımadan önce “lkc”ymş, ama Şimdi gerçeği gryormş!..

Fehmi o yıl Haziran’da okulu bitirdi. ğretmenliğinin ilk aylarında, Gazi Eğitim’in Resim Bölümü sınavını kazandı ve kara kara düşünmeye başladı. Perşembe’de lkc olmak kolaydı. Ama “eski lkc” olduğu için Gazi Eğitim’e girmesi olanaksızdı. Gazi’de arkadaşlarım vardı. Fehmi’ye bir kıyak yaptım. Tokat İlköğretmen Okulu’dan arkadaşım ner Yağcı’ya bir mektup yazdım. Fehmi’nin “eski lkc” olduğunu anlattım, kendisiyle her bakımdan ilgilenmesini istedim. Mektup işe yararmış.

Okullar açıldı. Etrafımda bir grup oluştu. Fatsa’dan Ertan Sarıhan geldi, tanıştık. Ertan’la arkadaşlığımız hızlı gelişti. Her hafta düzenli olarak buluştuk. Georges Politzer’in Felsefe’nin Temel İlkeleri kitabını birlikte okuyup tartıştık. Ertan’la tartıştıka, aynı görüşlere ulaştık, aynı derin duygusal coşkuyu yaşadık, yepyeni bir kavrayışa ulaştık ve ufak ufak örgütlenmeye başladık. Terzi Fikri’yi bile dışarıda bıraktık.

1971’in ilk aylarında, Ankara’dan Fehmi geldi. Yanında bir arkadaşını getirmiş. Arkadaşına benden çok söz etmiş. Doğrusunu söylemek gerekirse, arkadaşı Fehmi’den daha yakışıklı ve sevimliydi. Gazi Eğitim’de Müzik Bölümü ğrencisiymiş. Devrimciymiş. Hemen arkadaş olduk. Ayrılırken adını sordum. “Tekirdağ Hoşköy’den Yüksel Eriş!..” dedi.

1971 ilkbahar aylarında, Okul Disiplin Kurulu Başkanı, “Türkiye’de Kürt yoktur, bir tek Kürt bile gsteremezsin, haydi göster de göreyim!..” diye bana bağırdı. Bunun zerine, “Bana bağırma!..” dedim ve gerçeği gösterdim. Yargılandığım konuda suçsuz olduğum görüldü, ama savunma yaparken Disiplin Kurulu’na “hakaret” ettiğim için, “bir hafta okuldan uzaklaştırma” cezası aldım. Aldığım ceza uygulandı, dosya kapandı.

Tek dersten Eylül’e kaldım. 8 Eylül’de sınava girecektim, 1 Eylül’de öğrencilikle ilişiğimi kestiler. Bakanlık Disiplin Kurulu bana verilen bir haftalık cezayı az bulmuş ve öğrencilikle ilişiğimin kesilmesine karar vermiş. Ertan’a gittim.  avukat buldum. 2 Eylül’de dosya hazırlandı. 3 Eylül’de Ankara’da Danıştay’da dava açıldı. Üç ay sonra, Danıştay “yürütmeyi durdurma kararı” verdi. 21 Aralık’ta sınava girdim ve okulu bitirdim. Böylece, ğrencilikle ilişkim kendiliğinden kesildi.

Öğretmen olmayı başardığım için, Ertan Saruhan bana bir kol saati aldı, “Dakika yitirmeyeceksin!..” dedi. Terzi Fikri bana bir takım elbise dikti, “Daha iyi olmak yetmez, en iyisi olacaksın!..” dedi. Şener Şadi benden avukatlık creti almadı, “Bu bir dayanışmadır!..” dedi. Saatimi 1979’da

poliste yitirdim. Öldüğünü öğrendiğim güne kadar Terzi Fikri'nin diktiği elbiseyi giydim. Şener Şadi'yi bir daha görmedim.

Aradan yıllar geçti. 1975'in yaz aylarında Ankara'da TÖB-DER Genel Kurul çalışmaları başladı. TÖB-DER Genel Merkez Yönetimi'ni CHP'nin dümen suyundan çıkaracağımız belli olunca, o güne kadar susmuş pusmuş pehlivanlar çıktı ortaya. Öner Yağcı elinin tersiyle beni göğsümden iter gibi yaptı, "Kenara çekil Cahit Çelik, biz geldik!.." dedi. Delegeleler bölük bölük ayrılmaya başlayınca, bende şafak attı. Gittim, Öner Yağcı'ya takıldım.

Öner Yağcı akıllı çocuk. "Fehmi Yılmaz'la konuş!.." dedi. Fehmi'yi buldum. Öner'le Yüksel'le yolları ayrılmış. Yüksel, Fehmi'yi kaldığı evden atmış. Fehmi Yılmaz ile Apo aynı evde kalıyormuş. Apo'yu tanırsam gözlerim açılmış. Fehmi'nin isteği üzerine kaldıkları eve gittim, Apo ile tanıştım. Aponun düşüncesi dağınıktı. Türkçesi bozuktu. Söylenen hiçbir şeyi kabul etmiyordu. Karşı çıktığı görüşleri, tartışma ilerledikçe, kendi görüşleriymiş gibi savunuyordu. Tarih bilgisi, Osmanlı'dan öte gitmiyordu. İşi bilen biri, Apo'yu parmağında oynatırdı. O gecenin sabahında söylenecek söz kalmadı. Akşamdan kalma domatesli bulgur pilavına birlikte kaşık salladık.

Kürt devrimciler Türk devrimcilerden ayrıldı. Fakir Baykurt'un kişisel saygınlığı bile işe yaramadı. Kâmil Karadeniz öncülüğünde gelişen "Birleşen Öğretmen" hareketi budandı. Cemil Çakır ve arkadaşları yönetime geldi. Öner Yağcı'nın yıldızı parladı. Dinar bana dar geldi. Dilekçe verdim, İstanbul'a atandım.

1976 yaz aylarında İstanbul'da Fehmi Yılmaz'a rastladım. Gazi Eğitim'i bitirmiş. Akşehir Öğretmen Okulu'na atanmış. Bir kız öğrencisi Fehmi'yi ayartmış. Fehmi de kızı almış kaçırmış. Karısıyla birlikte eski arkadaşları geziyormuş. Apo'yu sordum, orası karıştırılmamış. Ben de karıştırmadım. Fehmi Yılmaz'la bir daha konuşmadım.

Yüksel'in Rıza Salman ile ilgisi ilintisi yakınlığı konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Ama bu konuda şunu söyleyebilirim, Kurtuluş Cephesi dergisinin internet sayfalarında epeyce gezinti yaptım. Öğrendiklerimi bildiklerimle birlikte değerlendirdim. Vardığım sonuç, Kurtuluş Cephesi'nde okuduğum yazılar benim için küp dolusu pekmez değerindedir. Ermeni Soykımı yaptığımızı da yazmışlar, işte bu yazdıkları o pekmez küpüne düşmüş fare gibidir. Yüksel de benim gibiydi, içine fare düşmüş küpten pekmez yemezdi.

Günay Karaca son nefesine kadar Mihrac Ural'ın uzantısıydı. 1979'un yaz aylarında birgün iki arkadaşıyla birlikte evime geldi. Altı ay sonra bir

daha geldi. Ama bu defa yanında bir polis ordusu vardı. Beni de kitaplarımla birlikte alıp götürdüler. İki haftalık sorgudan sonra Günay’la birlikte tutuklandım. Selimiye’de nasıl “armut gibi” toplandığımızı öğrendim. Ayrıntıya girmenin gereği yok, hapisaneyi Günay’a dar ettim. Günay Karaca beni yakalattığı için pişman oldu. Zaten öldü gitti, Günay’la hesabım bitti.

Sağmalcılar’da Büyük Firar gündeme gelince, Günay’ın ve Haydar’ın kuyruğuna bastım. İkisini de dışarıya bırakmadım.

Altı ay tutuklu kaldım. 12 Eylül’den üç ay önce serbest bırakıldım. Öğretmenlik görevime kaldığı yerden devam ettim. Üyesi olduğum öğretmen örgütünü bana hukuk yardımı bile yapmadığı için örgütten ayrıldım. O günden sonra ne yapmak gerekirse tek başıma yaptım.

14 yıllık öğretmenken, 28 sayfalık bir kitapçık* yazdım. 1989 ilkbahar eylemlerinde öğretmen mücadelesinin bayrağını tek başıma dalgalandırdım. Emekliye ayrılmadan önce, öğretmenler ve öğrenciler için, resim yapma tekniğini öğreten bir kitap yazdım. Resim dersinin programdan çıkarıldığını öğrenir öğrenmez, on yıllık emekli olduğum halde, yeniden kolları sıvadım. Bir dizi “Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı” hazırladım.

Yargısız infazların moda olduğu 1993 ilkbahar aylarında, bir gece sabaha karşı uyandım. Dışarıda biri “Duvardan atlayalım, işi bitirelim!..” dedi. Diğeri, “Olmaz, bu adreste üç ev var, üçü birden olmaz!” diye itiraz etti. Hırsızlar konuşuyor sandım. Kapıyı açtım, dışarı çıktım. Daha ilk adımda, bizim evin kuşatıldığını anladım. “Dur!..” dediler, durdum. “Eller yukarı!..” dediler, kaldırdım. Biri adımı ve ne iş yaptığımı sordu, söyledim. Nereli olduğumu sordu, “Amasyalıyım!..” dedim. Öbür evden kardeşim çıktı, ona da “Dur, eller yukarı!..” dediler, adını işini ve nereli olduğunu sordular. Üçüncü evden annem çıktı. Anneme de “Dur, eller yukarı!..” dediler ve adını işini memleketini sordular. O da kimlik bildirimini yaptı. Bunun üzerine “Ellerinizi indirebilirsiniz!..” dediler, indirdik.

Bizimle konuşan iki kişi, elli metre kadar ilerde duran otomobile gitti. Telsizle konuştular. “Verilen adrese geldik, ama burada bahçe içinde bir değil, üç ev var, üçü de Amasyalı!..” dediler. Çeyrek saat sonra, bir daha telsizle konuştular ve bize hiçbir şey söylemeden çekip gittiler. Merak ettim saydım, benim gördüklerim otomobil minibüs zırlı dahil en az kırk elli araç vardı.

Ertesi gün, Hasköy’de bir aile boyu infaz yapıldı. Hasköy’den hemen sonra, Fatih’de bir eve baskın düzenlendi.

Daha sonra, beni arayan soran rahatsız eden olmadı. Yani bu istihbarat yerli olamazdı, dışarıdan yönlendirme olmalıydı. O yüzden, bu olay yıllarca kafamı kurcaladı. Özel Tim niçin infaz yapmadan çekip gitmişti?

İstihbarat yanlışsa, yanlış istihbarat yapan kim olabilirdi? İstihbarat bir ev demiş, üç ev çıkmış. Polis telsizde bar bar bağıyor “Üç ev var, üçü de Amasyalı!..” diye. Öyle ise, infaz edilecekler başka yerdenmiş! Sordum soruşturdum öğrendim “Üçü de Amasyalı!..” sözünün anlamını. Özel Tim komutanı İbrahim Şahin’i Türkiye’de bilmeyen yoktur. İşte bu İbrahim Şahin, Özel Tim elemanlarını Amasyalı veya Tokatlı polisler arasından seçermiş. Bizim evi kuşatanlar da Amasyalı Tokatlı olmalıymış. Tesadüfen uyanıp dışarı çıkmakla, aile boyu infazdan kurtarmışız. Buna rağmen, Amasyalı olduğumuz için değil, istihbarat yanlış olduğu için, kefeni yırtmışız.

Yanlış istihbarat olur mu? Elbette olur, ama iki yanlış birden olmaz. Bir ev diyeceksin üç ev çıkacak, Karşılı diyeceksin Amasyalı olacak, istihbarattan geriye hiçbir doğru bilgi kalmayacak, işte bu olmaz. En salak sarhoş ayyaş uyurgezer istihbaratçı bile böyle bir yanlış yapmaz. Bu yanlış yapabilecek biri olmalıydı. Aradım buldum.

1979 yazında Günay Karaca ve Haydar Yılmaz iye birlikte bizim eve bir kişi daha gelmişti. Tanışma sohbeti yaparken Günay Karaca nereli olduğumuzu sordu. Babam “Amasyalı!..” olduğumuzu söyledi. Ama o inanmadı, “Doğuluya benziyorsunuz!..” dedi, bu bir. İkincisi, belirtilen adreste o tarihte bir gecekondü vardı. Aradan geçen 14 yıl boyunca belirtilen adreste değişim olabileceği bizim istihbaratçının aklına gelmemiş. Yani, aslında istihbarat 1979’daki bilgilerle 1993’te yapıldığı için duvara toslamıştı.

Kenan Evren gelir gelmez “inşaat yapma yasağı” getirdi, ben bahçeyi duvar içine aldım. Turgut Özal da gelir gelmez “inşaat yapma yasağı” getirdi, ben kömürlük adı altında bahçe içine bir gecekondü daha yaptım. Daha sonra, bir gecekondü da kardeşim için yaptım. O yüzden, bir dediği yerde üç ev çıktı. Amasyalı olduğumuzu da söylemiştik, ama bizim uyanık sersem tavuk veya dangalak istihbaratçı inanmamış olacak ki böyle yanlış yaptı.

İbrahim Şahin’i üzerime Günay Karaca salmış olamaz, on yıl önce ölmüştü. Haydar Yılmaz yapmış olamaz, yapsaydı doğulu olduğumuzu iddia etmezdi. Geriye kaldı bir kişi, Günay’la Haydar’la birlikte gelen şahıs kim ise işte o yapmıştır. Veya o şahsın patronu yapmıştır. O şahsın kim olduğunu ben bilmiyorum, Haydar Yılmaz biliyor. Benim bildiğim, polis ve savcı bu şahıs ile ilgili olarak bana hiçbir soru sormadı.

Şimdi soralım, Hasköy’de yapılan aile boyu yargısız infaz ve bir gün sonra Fatih’de bir eve baskın düzenlenmesi de beni aile boyu yoketmek isteyen akılsız fikirsiz istihbaratçının işi olabilir mi? Daha önemlisi, kafası dikişli devrimci ile bu istihbaratçı ilgili ilintili kanki paraki olabilir mi?

Haydar Yılmaz üçüncü kişinin kim olduğunu “unutmuş” olabilir. Ama ben gördüğüm şeyi unutmam. Seni de unutmadım Ali Fuat Çiler!.. Şimdi söyle bakayım, Yüksel Eriş’in arkadaşı olduğumu bildiğin halde, ölüm timlerini benim üzerime niçin gönderdin? Sen göndermediysen, kim gönderdi?

Ocak 1980’den bu yana hiçbir örgütün sempatzanı bile değildim. Etliye sütlüye acıya tatlıya karışmazdım. Eğrisi doğrusu yalanı yanlış bir yana, kendi halinde bir öğretmendim. Bana nasıl kıydın be hey vicdansız merhametsiz Ali Fuat Çiler. İnsanlığın zerresi kalmışsa sende, bu ayıp sana bin yıl yeter.

İşte böyle Yüksel Eriş, mezarlık yan gelip yatma yeri değildir. Yoldaş bildiklerin yoldan çıktı. Vatanı milleti değilse bile, kendini kurtardı. Engin akıllıydı, akıl satıyor. Rıza yürekliydi, internet ortamında gerillacılık yapıyor. Mihrac uyanıktı, malı marabayı götürüyor. Üçü de tüydü gitti ve gittiği yerde bülbül misali ötüyor. Ama dışarıda ötmekle, içeride devrim olmuyor.

Yüksel’in diğer üç arkadaşıyla tartışmaya girmek gibi bir niyetim yok. Onları birbirine yakınlaştırmak veya çatıştırmak asla benim görevim olamaz. Ama onlarda olmayan bazı şeyler bende var, benim bilmediklerim de onlarda var. Onlar siyasetçi, ben değilim. O yüzden onlarla bazı şeyleri paylaşabiliriz.

Paylaşım, Yüksel’in ölümü ile ilgili bilgidan başlayabiliriz. Alfabetik sırayla soruyorum. Engin Erkiner ve Mihrac Ural ve Rıza Salman, Yüksel Eriş’in nasıl öldüğünü biliyor musunuz? Bilmiyorsanız, benim size söylenecek sözüm yok. Biliyorsanız, bu bilgiyi benden niçin sakladınız? Saklamakla ne kazandınız? Arkadaşlık yoldaşlık insanlık bu davranışın neresinde? Yüksel’i toprağa bırakmanın acısını annesi babası ablası kardeşi ailesi bilir, bir de ben bilirim. Öyle ise, bu bilgiyi bana vereceksiniz.

Bilgi yetmez, hesap vereceksiniz. Engin ve Rıza doğru bilgiyi bilmiyor olabilir. Yener Orkunoğlu bu bilgiyi Mihrac’dan saklamış olamaz. Öyle ise, Mihrac bu bilgiyi niçin sakladı? Yüksel’in döşüne düşen iki damla gözyaşı bana hesap sorma hakkı veriyor.

Yüksel’in kardeşi Hüseyin ile Mihrac’ın kardeşi Mihriban’ın internetten

tanıştığını öğrendim. Hüseyin’le bilgilerimizi birleştiren tehlkeyi gördüm. Oyunu bozmak için, **Boyama Kitabı 1-2-3-4** ’ün Hatay’da satılmasını öne çıkarttım. Kitapçıkların içeriğini görünce beyninden vurulmuşa döneceklerini biliyordum. Elde mevcut 800 takım Boyama Kitabı’nı Hatay’da satmalarını istedim. Satamayacaklarını tahmin ediyordum. Tahminim doğru çıktı. Yani, aramızda kitap almış satmış olma ilişkisi bile yoktur, olmadı olamaz. Mihrac otuz dört yılda bir işe yaramadı, bundan sonra hiçbir işe yaramaz.

Mihrac blog tanıtım yazısında “Sınırları insan erdemleriyle belirlenmiş doğrularımızla özgürlük ve demokrasi mücadelemizi sürdüreceğiz” demiş. Yüksel bu yazıyı görseydi, “Sen uçmuşsun!..” derdi.

Ama ben uçuk kaçık demeden, Yüksel’in üç yoldaşına birden soruyorum. Yüksel’den Ermeni Soykırımını diye bir söz duydunuz mu? İlker’de Mahir’de Ermeni Soykırımını diye bir şey var mı? Öyle ise, niçin yalan atıyorsunuz?

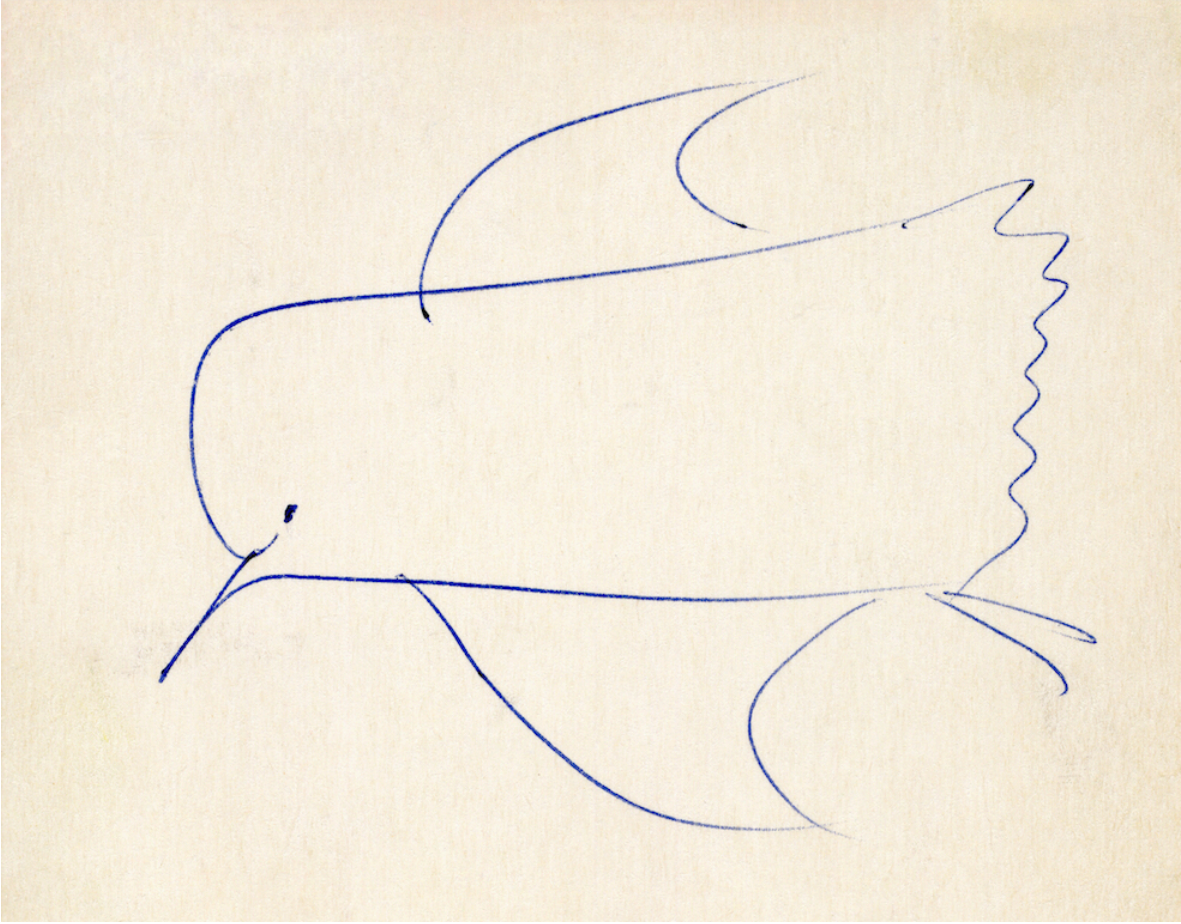
Engin Erkiner benim için, Rıza Salman’dan ve Mihrac Ural’dan farklı bir yeredir. Rıza’yı ve Mihrac’ı hiç görmedim. Engin’le tam beş ay birlikte aynı hapisanede yattım. Bu bakımdan kendisini az çok tanırım. Aramızdaki görüş farklılığı ne olursa olsun, kendisiyle her şeyi konuşabileceğime inanırım. Yüksel Eriş’in örgütsel yaşamı ile ilgili anılarını yazarsa bu blog kendisine açıktır. Mihrac Ural ve Rıza Salman özeleştirisi yapmış olsalar bile, bu blog onlara kapalıdır. Ama yazdıkları yaptıkları gözden kaçırılmayacaktır.

Sözün özü özeti: İki arkadaş birlikte bomba yapıyormuş. Elinde bomba patlayan ölmemiş, bomba yapana bakan ölmüş. İki eli bilekten kopan bombacı ölmemiş, ayak parmaklarından birinin tırnağı kopan ölmüş. Ölene bombacı demişler, kalanı görmezden gelmişler. Yüksel’in nasıl öldüğünü herkesten gizlemişler. Engin ve Rıza gerçeği bilmiyor olabilir. O yüzden Mihrac’a soralım, Yüksel öldü mü, öldürüldü mü? Öldü ise, doğru bilgi sende vardır, nasıl öldüğünü niçin gizliyorsun? Öldürüldü ise, bu bilgi de sende vardır, gerçeği niçin açıklamıyorsun?

Son olarak, Yüksel’in saygınlığından yararlanma gibi bir niyetim olamaz. Benim saygınlığım bana yeter. Örnek vermek gerekirse, aşağıdaki bir tek kuş çizimi bile, isteseydim beni dünya ölçeğinde ressam yapardı. Bu çizimi yapacak ressam, Türkiye’de Avrupa’da Amerika’da yok. Vardır diyen, palavra atmasın, alsın kalemi eline, çizsin çizebilirse. Bu çizimi yapmak için, yürek bilek bilinç yetmez, devrimci sanatçı kişilik az gelir. Ertan Saruhan’ı ve Yüksel Eriş’i de tanımak ve onlarla birlikte aynı derin duygusal coşkuyu yaşamış olmak da gerekir. Yani nereden bakarsan bak, 88x112 mm’lik kartona tükenmez kalemle çizilmiş bu **Gönül Kuşu** eşsiz bir sanat ürünüdür. Ama ben

onu sadece “soyut” kavramını anlatmak için değerlendirdim. **Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı 1-2-3-4** ortaya çıkınca, yalan bitti. Kapılar kapandı. Vurguuncu soyguncu rantiyeci darbeci dümenci gerici hain hırsız arsız edepsiz çakallar benden korkuyor. Bundan daha iyi saygınlık olur mu?..

Gönül Kuşu ...



Cahit Çelik (1949-....)

Hamsi balığı oltaya gelmez!..

Cahit Çelik

Asıl miras yanlıştadır. Olayı olguyu biçimi rengi çizgiyi gerçeği açığa çıkarmak yetmez. Onlar zaten bir yerde var. Acı gerçek birgün kendiliğinden açığa çıkar. Marifet, eğriden doğru çıkarabilmektir. Doğru olan, geçmişin olumlu ve olumsuz yanlarını özünü özetini içeriğini biçimini olduğu gibi görebilmektir. Aynı yanlışı bir daha yapmak istemiyorsan, yapılmış yanlıştan ders çıkaracaksın. Yaptığın yaşadığın her şeyi, olduğu gibi ortaya koyacaksın. Böyle yapmayanlar, Yüksel Eriş'in arkadaşı yoldaşı olamazlar.

Yüksel'le tanışmamızdan iki hafta sonra, 12 Mart'tan az önce, Fatsa'ya gittim. Terzi Fikri'den Ertan'ın yerini öğrendim. Ertan'ı Köy Derneği'nde buldum. Sobayı yakmıştı. Çayı demlemişti. Radyoyu açmıştı. Tek başınaydı. Beni görünce gülümsedi. "Hemen bir çay al!.." dedi. Çayı aldım. Sobanın yanında oturduk. Ertan başladı fotoğraf yırtmaya. Her fotoğrafa tek tek baktı. Yırttığı fotoğrafları sobada yaktı. Merak ettiğimi görünce, "Oligarşiyle vuruşacağız. Az vuracağız, çok kaçacağız. Kaçarken belge bilgi fotoğraf bırakmayacağız. Oligarşinin işini, her bakımdan zorlaştıracacağız!.." dedi. Fotoğraf yırtma yakma işi bitince geçtik masanın başına. Ertan masayı iki kenarından tuttu. "Masayı tek başına tutup kaldırmak, büyük eylemdir!.." dedi. Masayı bıraktı, masanın üzerindeki küllüğü tuttu kaldırdı. "Kafa kafaya vermiş üç kişi, şu küllüğü birlikte kaldırırsa, bu daha büyük bir eylemdir. Belirleyici olan, eylemin niceliği değil, niteliğidir!.." diye devam etti.

İktidara gelmek için veya iktidarda kalmak için yapılan herşey siyasettir. İktidara gelmek veya iktidarda kalmak, ancak başkalarıyla birlikte olur. Hiç kimse iktidara tek başına gelemez veya iktidarda tek başına kalamaz. Bu bakımdan, tek başına yapılmış hiçbir şey siyaset sayılmaz. Tek başına yapılan işler, eğri doğru yanlış olur, siyaset olmaz. İktidarı eleştirmek, iktidar mücadelesinin parçası değilse, hoşnutsuzluk belirtisi olmaktan öte anlam taşımaz. Öncüsü omurgası amacı yoksa, bağırın çağırın milyonların kimseye yararı zararı olmaz. Devrimciler, önce niteliğe bakar, niceliği öne çıkartmaz. Sayı ile kaliteyi birbirine karıştırmaz.

Kendisi bir grupçuk olmadan grupçu tavır geliştirenler, iletişim etkileşim seçeneğini yok edenler, aymazlık bağnazlık yobazlık yarışına girdiler ve "ekonomizm" bataklığına battılar. "Ekonomizm" bir politik tavır alıştır.

Ekonomik hareketin kendisini, politik hareket düzeyine çıkarma çabasıdır. Öncünün yapacağı işleri artçının üzerine yıkmaktır. Öncü ile artçı arasındaki farkı ortadan kaldırmaktır. Bu fark yok edilirse, hiç kimse kimseye öncülük yapamaz. Örgütsel yapı pelteleşmekten kurtulamaz. Pelteleşmiş yapılar, ekonomik istemde bile bulunamaz. İşte o yüzden, Yüksel Eriş öğretmen mücadelesinin içinde, pelteleşmiş kuru kalabalık olmayı değil, dik durabilen öncü azlık olmayı seçti.

Devrim yapmak için 1960'lı yıllarda yola çıkanlar, Öner Yağcı'nın deyişiyle "kayıp ve kahraman bir kuşak" yarattılar. Eksiği yanlışı ne olursa olsun, devrim yolunda can verenler, özgürlük ve bağımsızlık için, umut ışığı oldular. Kalanlar kaytardı demeye dilim varmıyor, kaytarmaktan daha beterini yaptılar. Onun bunun yabancının kedisi köpeği aslanı kaplanı koçu kuzusu atı iti eşşeği oldular. Kendi yoldaşlarını öldürdüler. Malı marabayı götürdüler.

Eli kanlı hain hırsız arsız yüzsüz casus cici çocuklar için, bütün kapılar kendiliğinden açıldı. Yurdunu yurttaşını "soykırım" yapmakla suçlayan, yemlenmiş döllenenmiş hainler hırsızlar arsızlar edepsizler zirgiller zibidiler çoğaldı. Bar bar bağırdılar, Amerikan Elçisi'nin kuyruğunda!..

Ailesi isyana karıştığı için, Siirt'ten Dinar'a sürgün edilmiş bir Kürt Gani vardı. Lokantacılık yapardı. Güleryüzlü sevimli incecik biriydi. Devrimciydi. Herkese yardım ederdi. Bana da çok yardım etti. Fırıncı Kemal'le birlikte Dinar'da Türkiye İşçi Partisi yöneticiliği yaptığını ve Arap olduğunu öğrendim. "Sana niçin Kürt Gani diyorlar?.." diye sordum. "Bu millet Kürtler'i seviyor. Beni de sevdiler. Sevdikleri için, Kürt Gani dediler, Arap Gani demediler!.." dedi. Şaşırdım kaldım.

Kürt Gani'nin lokantasında bazen akşamcılarla birlikte aynı masada yemek yedim. Yemek sırasında kendiliğinden bir sohbet ortamı oluşurdu. Akşamcıların rakı ikramını kabul ederdim. Sohbet sırasında, Dinar'la ilgili gelmiş geçmiş veya güncel bilgileri kaynağından öğrenirdim. Kürt Gani de sohbetlere katılırdı ve "Dinar bu yörenin en güzel yeridir. İnsanı da suyu gibi temizdir. Dahasını bilmem, sosyalizm iyidir!.." diye açıklama yapardı.

Yüksel Eriş bir gelişinde beni Kürt Gani'nin lokantasında iki kişi ile birlikte rakı içerken gördü. İkinci gelişinde, yine aynı masada yemek yiyordum ve yanımda iki kişi daha vardı. Yüksel gözlerini rakı bardaklarına dikti, gülümsedi. Üçüncü gelişinde, yine aynı masada yemek yerken buldu beni, ama bu defa yanımda kimse yoktu. Yüksel daha oturur oturmaz, Kürt Gani hemen masayı donattı. İki bardak da rakı getirdi. Yüksel yine gülümsedi ve "Duble duble rakılar!.." diyerek iğneyi batırdı.

“Varsın olsun, iki dubleden ne çıkar!..” dedim.

“Alkolik olduğun çıkar!..” dedi.

Başkası olsaydı, “Kedi sirke içmez!..” derdim ve rakıyı ayran gibi içerdim. Kızdığımı anlamazsa, onun da rakısını aynı şekilde içerdim. Sarhoş oldum, ayyaş oldum, gel seni öpeyim, derdim. Öptükten sonra, “Bir daha yanıma gelme, haydi güle güle!..” deyip kapıyı gösterirdim. Yine de canım daraldı. Kürt Gani olayı hemen kavradı. Geldi bize katıldı. “Şarabın tanrısı var, rakının tanrısı yok!..” dedi. Yüksel’in hoşuna gitti. “Merhaba!..” dediler. Yüksel’in tanıdığı ilk Arap, işte bu Kürt Gani’dir.

Yüksel’le Kürt Gani muhabbeti ilerlettiler. Türk Kürt Arap farketmez, önce insan olacaksın, dediler. Türkiye’de Türk Kürt ayrışması olursa yenilgi kaçınılmazdır, diye noktayı koydular. Emperyalizmin “böl ve yönet” taktiğini anlamaya çalıştılar. Ben de tartışmaya katıldım, “Türk ve Kürt devrimciler ayrışır, Türklük Kürtlük yanımız öne çıkar, yanilgi yenilgi kaçınılmaz olur, dedim. Kabul ettiler. Böylece, görüş birliğine vardık.

Demek oluyor ki, Yüksel Eriş uyarı öneri eleştiri yaparken çalıyı dolanmazdı, söyleyeceğini açıkça söylerdi. Yapmayacağı şeyler için kimseye söz vermezdi. Söz verdiyse, dakika geciktirmeden gereğini yapardı. Yalandan dolandan hoşlanmazdı. Yanlış yapanı sokağa, yalan söyleyeni çöplüğe atardı. Hiç kimseye “nazikçe” veya “üstü örtülü” öneri yapmazdı. “Yaptı!..” diyenler, yalan söylüyor. Yüksel’in nazikçe veya üstü örtülü “Hatay Kurtuluş Ordusu” önerisi yaptığı iddiası, kuyruklu yalan olmaktan öte anlam taşımıyor.

Mihrac “İlk kez Hatay davasıyla ilgili olarak bu yönde bir düşüncenin dile gelişine tanık oluyordum. Şaşkındık. Bizim bir ülkenin genel demokrasi mücadelesi dışında ne bir eğilimimiz ne de bir çabamız vardı. Ancak anladık ki Yüksel yoldaş Hatay davası konusunda belli bir bilinç düzeyine sahipti. Ayrı varlık gerçeğini kavriyordu, Arap halkının bu alandaki kimlik haklarıyla ilgili önemli bir davasının olduğunu bilince çıkartmıştı!..” diye yazmış.

Yüksel “Hatay davası konusunda belli bir bilinç düzeyine sahip”miş ve bu konuyu “bilince çıkartmış”, amma ve lakin “ayrı varlık gerçeğini kavriyordu” durumunda takılmış kalmış!..

İkinci söylem daha ilginçtir. “Şahsen tanıma imkânı bulduğum Yüksel Eriş yoldaşın candan, son derece insani yoldaşlığını asla unutmuyacağım. 12 Mart’tan sonra, birlikte uzun bir süre aynı odada, uzun ve son derece candan,

samimi tartışmalarımız oldu. Son derece enternasyonalist bir özü onda da bulduğumu belirteyim. Bu yoldaşa karşı, bu bir görevdir. Bunu belirtmek görevdir. Ve bu yoldaşlar, çıkışımızın temel cesaret kaynaklarıdır. Onlardan aldığımız cesaret, son derece yüreklendiriciydi. Ulusal sorunda da öyleydi, faşizme karşı soylu çıkışta da öyleydi.” [Abdullah Öcalan, THKP-C (Acilciler) 1. Kongresi açılış konuşması - 1986]

Apo'nun Yüksel'le ilgili olarak söylediği bu sözün peşindeydim. Engin Erkiner, Yüksel'in Apo'yla görüşmediğini yazdı. Apo'yla benim görüştüğüm kesinlik kazandı. Apo'nun Yüksel'le beni karıştırması, Fehmi Yılmaz'dan kaynaklanıyor olmalı. Yüksel'in Fehmi'yi evden attığını Apo bildiği için, Fehmi beni kısaca “Yüksel'in arkadaşı!..” diye tanıtmıştır. Zaman içinde “arkadaşı” unutulup Yüksel adı ortada kalmıştır. 1986'da Ankara'da yapılan tartışma gündeme gelince Mihrac “O konuşmayı Yüksel Eriş yaptı!..” demiştir ve böylece Yüksel adı ortaya çıkmıştır. Apo da buna göre bir değerlendirme yapmıştır.

Sözü edilen tartışma çayırda çimende parkta bahçede okulda yurttan değil, Apo'nun ve dört Apocu'nun birlikte kaldığı evde yapıldı. Fehmi'yle birlikte gittiğim için evin bulunduğu yerle ilgilenmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, o kadar dağınık bir ev daha görmedim. Ama nereden bulduklarını bilmiyorum, o gece benimle birlikte gelen delege öğretmen arkadaşım ve eşi için temiz çarşaf çıkardılar. Misafirlerim uyuduktan sonra, Apo geldi. Apo ile birlikte ayrı bir odaya çekildik ve sabaha kadar tartıştık. Söylediğim önerdiğim her şeye karşı çıktı, ama karşı çıktığı şeyleri az sonra başka biçimde tekrar etti. Apo beni ikna etmek için çok istekliydi. O yüzden tartışmayı sohbeğe çevirdik. Tartışma sohbet biçiminde devam ettirdiği için, bir de beni kendi dişine göre bulduğu için, sabahı tez getirdik.

Zaten ne konuştuğumuzun önemi yoktu. Önemli olan, konuşmaların nasıl algılandığıdır. O geceki tartışmanın özünü özetini, Apo açıkça ifade etmiştir. 2010 yılının yaz aylarında bu bilginin ortaya çıkması, bazıları için övünç veya utanç kaynağı olabilir. Ama benim için öyle değildir. Tartışma 1975'in yaz aylarında yapılmıştır ve o tarihte PKK adı bile ortada yoktur.

Apo'nun Yüksel Eriş diye hatırladığı kişi, benim. Söz konusu tartışmanın özünü özetini, “Şimdi biz ne yapmış olduk?..” başlıklı yazının bir yerinde yazdım. Apo'nun bende “son derece enternasyonalist bir öz” gördüğü doğrudur. O tartışmada ben de Apo'da “nasyonalist öz” görmüştüm, bunun da doğru olduğu ortaya çıktı. Ayrıca belirtmek gerekirse, Apo benimle değil de Yüksel'le görüşmüş olsaydı, tartışma yarım saatte biterdi, ama diğer şeyler değişmezdi. Aynı “enternasyonalist özü” Yüksel'de daha net görebilirdi.

Başbaşa yaptığımız o tartışma Apo'yu çok etkilemiş ki, açıklama yapıyor. Apo'yu o ölçüde etkileyebilmek için ANT okuyucusu olmak gerekirdi. ANT dergisinin ilk sayısından son sayısına kadar hepsini okudum. ANT dergisinin üç özelliği vardı. Birinci özellik, sosyalist devrimci olmasıydı. İkinci özellik, Kürt sorunu ile ilgili belgeye bilgiye dayalı yayın yapmasıydı. Üçüncü özellik, TİP'in kemiksiz yapısına karşı yayın yapmasıydı. İşte bu üç özelliğin izleri bugün bile bende vardır. ANT dergisi yayın hayatından çekildiğinde, Yüksel piyasada yoktu. Eski dergileri okumuş özümsemiş olsa bile, bu yetmezdi.

Yüksel'in son beş saatini aydınlatmak, oldukça zor. Ama daha zor olan, "Yüksel öldü mü, öldürüldü mü?.." sorusunu sormaktı. Ben bu zor soruyu sordum. Çitil çocukların en önemli özelliği soru sormaktır. Sorarak dünyayı ve olayları kavramaktır. İnsanoğlu sorduğu sorunun yanıtını bulur.

Patlama gece yarısına doğru olmuş. Yüksel hastaneye yaralı götürülmüş. Beş saat sonra, sabaha karşı ölmüş. Başında bekleyen ve sürekli ağlayan bir kız varmış. Yüksel'in öldüğünü anlar anlamaz kız ortadan kaybolmuş. Yüksel hastaneye götürülür götürülmez gerekli müdahale yapılmamış mı? Acil Servis yok muymuş? Şurada yatsın sabahleyin bakarız mı demişler? Güvenlikçiler ne yapmış? Soru çok, cevap yok. Benim tahminim, patlamadan sonra Yüksel'e öldürücü bir şey yapıldığıdır. Belki yanılıyorum, ama içimde hep böyle bir kuşku var.

Patlama ile Yüksel'in ölümü arasında beş saat var. Bu beş saat içinde, Hastane'de ne olduğunu bilmiyorum. Yener'in suskunluğundan işin içinde iş olduğunu çıkarıyorum. Mihrac ile Yener arasındaki muhabbetin kaynağını araştırıyorum, hiçbir şey bulamıyorum. Bulamayınca da kuşkulaniyorum, Mihrac'a yürü ya kulum diyenler, Yener'e sen sus lan demiş olabilir mi? Yüksel'in ölmesi veya öldürülmesi, Mihrac'ın önündeki en önemli engeli ortadan kaldırmış olabilir mi?

Yüksel'in "Hatay Kurtuluş Ordusu" önerisi veya Mihrac'ın bu konudaki teklifi bu günlerde yeniden kafamı kurcalamaya başladı. Bu bir film senaryosu olsaydı ve dizinin devamını benim yazmam istenseydi, yazacaklarım bellidir. TDAS'ı kimin yazdığı sorusundan başlayalım. TDAS'ı Yüksel'in yazdığı ve buradan Acilciler'in "esas lideri" belli olduğuna göre, Hatay'ın "ayrı varlık" olduğu konusunu gündeme getirmek için, yapılacak iş kendini göstermiştir. Yüksel'i yedeklemenin olanaksız olduğu daha ilk adımda ortaya çıkmıştır. Öyle ise, Yüksel Eriş özene bezene kurduğu ve ilmik ilmik dokuduğu örgütü Mihrac Ural'a bırakmak için gereğini yapmalıdır. Mihrac'ın yolunu açmalıdır. Bu açılım iyilik yoluyla olmazsa başka yollar denenmelidir.

Sızabildiğin kadar sızacaksın ve kazanmak için sürekli fırsat arayacaksın. Her türlü gelişmeye karşı hazırlıklı olacaksın. Hiç beklenmedik bir anda Yüksel oyunun dışında kalırsa, kapıların “kendiliğinden” açılacağını akıldan çıkarmayacaksın. Bomba patladı, Yener'in iki eli birden koptu, Yüksel de bir parmaktan tırnaktan oldu, her taraf kan içinde. Yüksel hastaneye ulaştı, saat gece yarısından az önce. Hastane'de hemen acil müdahale yapılmıştır ve müdahale başarılı olduğu için hastaneden ayrılmıştır. Bıçaklanarak hastaneye bırakılmıştır.

Yüksel ölene kadar başucunda sürekli ağlayan bir kız varmış. Yüksel ölür ölmez kız ortadan kaybolmuş. Bu kızın varlığına rağmen Yüksel beş saat içinde Yüksel örgüt liderliğini bırakıp gitmiş ve Acilciler'in yeni lideri Mihrac Ural olmuş. Örgütü üç kişi kurmuştu. İlker öldü, Yüksel öldü, Engin kaldı. Engin'in de işi altı ay sonra operasyon yedi. Daha sonra, Acilciler örgütü dağıtıldı ve militanlar evcilleştirildi. Mutlu Son - Finito!..

Ben bu senaryoyu yazdıktan sonra, İrfan Dayıoğlu'nun da bir senaryo yazdığını öğrendim. Özünü özetini öne çıkarmak için ayrıntıları attım.

İrfan Dayıoğlu diyor ki, “Birinci senaryo şu olabilir: 26 Ocak 1976'da İlkerler öldürülür. Yüksel ve Ömür ölür. Rıza cezaevine düşer. Engin tek kalmıştır. Engin ile bir türlü ilişkiye geçilir. Hatay'a çağrılır, silah dinamit verilir ve takip başlar. Birkaç aylık takipten sonra 1977 Ağustos operasyonu ile örgüt büyük bir darbe alır ve bölgedeki tüm eylem kadroları ve yedek eylem kadroları yakalanır. Takipler fotoğraflandığı için Engin birçok şeyi ifadesinde kabul etmek zorunda kalır. Türk basını Engin'in her şeyi bir bir açıkladığını ve örgütü ele verdiğini yazar. Hürriyet Milliyet Günaydın gazeteleri ‘Devrimciler yalan söylemez dedi ve her şeyi bir bir açıkladı!..’ diye başlık atar. Engin'in ifadesinde, açıklanan yeni bir şey yoktu, polisin önceden bildiği eylemlerin ve ilişkilerin kabullenilmesi vardı.

Ancak sen o dönemde “Aslında bu ifadesiyle Engin liderimiz olmayı hak etmiyor ama, örgütün genel çıkarları için şu an susmamız gerekiyor!..” demekteydin. Bu ince propaganda ile sen aslında kendine yol açıyordun. Kimbilir belki de birileri başından beri senin için yolları temizliyordu. Gittiğin her bölgede, geçmişte Rıza ve Engin'e bağlı olarak tanıdığın hiçbir yoldaş ile ilişkiye girmedin. İstanbul Sorumlusu olarak A.Fuat'ı atamıştın. Kendini de artık yavaş yavaş lider görüyordun. Engin'i Rıza'yı sorduğumuzda, ‘görüşüldüğünü, aslında emirleri onlardan aldığını’ ima ediyordun.

İşte senin Genel Sekreter'lik koltuğuna oturmanın yolları böyle bir bir

temizlendi ve bu senaryo seni hapishaneden kaçırıp Suriye'ye kadar götürdü. Engin Suriye'ye gelince senaryoyu sürdürebilmek için onun oradan gitmesi gerekiyordu. Engin'i rahatsız ederek Avrupa'ya çıkmasını sağladın. Ardından bir toplantı ile kendini Genel sekreter ilan ettin. Seni sekreter ilan edenlerin geçmişlerinde Acilcilik yoktur. Senin liderliğine itiraz eden Müntecep "kaza" (!) kurşunu ile öldü. Günay seni terk ederek ülkeye döndü. A.Fuat'ın eşi seninle kavga ederek Türkiye'ye döndü ve kısa sürede yakalandı. Kim sana tavır aldıysa bir bir tasfiye edildi. İşte senaryo bu, sen başından beri bu senaryoya göre örgüt içine girmiş bir sızmasın."

http://www.enginekiner.org/index.php?option=com_content&view=article&id=797:bir-senaryo-denemesi&catid=36:konuk-yazlar

Senaryo yazımı yaparken, örgüt içi ticareti gözden kaçırmışız. Engin Erkiner düzeltme yazısı gönderdi. "Adam olacak çocuk örgüt içi ticaretten belli olur!.." dedi. "Mihrac Engin'i Antakya'ya çağırdı, dinamit ve silah verdi ve oradan da Engin takibe alındı diyorsun ya... Mihrac bana silah ve dinamit vermedi, sattı. Yaklaşık 70.000.- TL verdim. O yıllarda bu büyük paraydı. Dinamitler kısa süre önce Antakya civarında bir depodan çalınmış. Mihrac benden aldığı bu parayla, denildiğine göre, bir yıl önce düğünü yapılan Mihriban'ın borçalarını ödemiş. Bunu o zaman bilmiyordum. Bilseydim, Mihrac Ural'ın kışına öyle bir tekme vururdum ki, tekmenin sesini bütün Akdeniz duyardı!.." diye düzeltti.

Bu iki senaryonun özünü özetini doğrulamak için olsa gerek, Mihrac Ural "178. Dosya"da "Dördüncü yalan, ..." başlığı altında, Engin Erkiner "Örgütsel hiçbir bilgiye sahip değildi ve onunla bu sırlar paylaşılmazdı!.." diye yazmış. Günay Karaca'yı da kendine suç ortağı yapmış.

<http://mirural.blogspot.com/2010/08/178-dosya-engin-erkiner-ve-ibrahim.html>

Günay Karaca'nın 12.12.1979 günü saat 18.00'da siyasi polise verdiği kişi benim. Günay Karaca'ya Selimiye'de dünyayı dar eden kişi benim. "Günay Karaca son nefesine kadar Mihrac'ın uzantısıydı!.." diyen kişi de benim. İşte bu yüzden, Günay ile ilgili söz söyleme hakkım var. Dahası, Günay'ı hain hırsız arsız edepsiz katil casus pislik takımına karşı savunma görevim var. Eksiği yanlışı niyeti yaptığı ne olursa olsun, Günay bu toprağın çocuğudur ve öyle kalacaktır. Yurduna yurttaşına karşı casusluk yapan "ayrı varlık"ların suç ortağı olmadı, olmayacaktır. Bildiğimi gördüğümü gerçeği yazmak zorundayım. Günay öldü diye, gerçeği gizleyecek değiştirecek değilim.

Günay Karaca o kadar masum olmayabilir. Günay'ın Selimiye'de yaptığı anlatıma göre, 12.12.1979 günü saat 15.30 civarında telefonla "Kayseri'de operasyon başladı, Ayhan Yavuz'un çatışmada öldü, başınızın çaresine bakın!.." diye haber gelmiş. Bu bilgiyi Günay'a Ayhan Yavuz'la birlikte çatışmaya katılan ve çatışma alanı dışına çıkmayı başaran Alim Turan vermiş. Haber kötü, ortada ölü ve yaralı var, operasyon İstanbul'a ulaşacak gibi gözüküyor. Buna rağmen Günay, önce banyo yapıyor, sonra kantinde kahve içiyor. O sırada, Günay'ı alacak ekip elemanları kantine geliyor ve tesadüfen Günay'a Günay'ı soruyor. Saklayacak atlatacak kaçacak değil ya, "Aradığınız kişi benim!.." diyor. Hep birlikte Günay'ın odasına çıkılıyor, dolap aranıyor. Dolaptan, elli sekiz bin lira para ve birçok belge bilgi çıkıyor. Gayrettepe'ye getirilir getirilmez, "Örgütün en büyüğü benim!.." diyor. Kayseri Bölge Sorumlusu olduğunu ve İstanbul'un sorumluluğunu Haydar Yılmaz'la paylaştığını söylüyor. Haydar'ı yakalatmak için, tanıdık bildik eş dost ziyareti yapıyor. İşte bu ziyaretlerin ilk durağı ben oluyorum.

12.12.1979 günü saat 18.00'de evime geldiğimde polis kuşatmasını ve polis aracının içinde başını öne eğmiş vaziyette Günay Karaca'yı görüyorum. İkinci durak, Hasan Yalçın'ın oto galerisi, galeriye karakol kuruyorlar. Bir eve daha baskın yapıyorlar, evin erkeği kaçmış kadın gözaltına alıyor. Haydar Yılmaz işte bu eve geldiğinde yakalanıyor.

Haydar yakalandıktan sonra beni falaka ve elektrik muamelesine aldılar. Benden iş çıkmayınca Haydar'a tekme tokat saldırdılar. O gecenin sabahında poliste yazılı ifade verirken Haydar'ı yanıma getirdiler. Haydar'ın burnunda iki tane parmak gibi tampon vardı. "Doğru ifade ver, yoksa bunu oyarız!.." dediler. Ben de bu söz üzerine, "Bana ne, isterseniz gebertin!.." dedim.

Sorgulama sonunda yazılı hale getirilen ifadenin imzalandığı tarih, İddianame'de Gözaltı Tarihi olarak yazılıyor. Böylece "imzadan önceki süre kayıt dışında" kalıyor.

Ertesi gün Selimiye'de tutuklandım ve Alemdağ'a götürüldüm. Alemdağ'da Günay'la karşılaştım ve olayı kavramaya çalıştım. Bir gece Alemdağ'da kaldık. İkinci gece Selimiye'de Engin Erkiner'le aynı koğuşta buluştuk. Operasyonun İstanbul bölümü Günay'ın yakalanmasıyla başladı. Günay'la aynı günde yakalandım ve tutuklandım. Gözaltında iken Haydar'ın sayesinde falakanın elektriğin tadına baktım. Haydar Yılmaz yakalandığında Günay Karaca, tutuklu değildi, benimle birlikte poliste gözaltındaydı.

Kayseri'deki on milyonluk ve İstanbul'daki üç milyonluk banka soygunu hesabını poliste verdi. Bu bilgiler bizim İddianame'de var. Var olmayan, daha

doğrusu benim bilmediğim, soygundan elde edilen paraların değerlendirildiği şirketlerin durumudur. Günay Karaca'yı aklayıp paklayıp salıveren ve beraat ettiren mahkeme “sözü edilen şirketlerin örgütle ilişkisi yoktur” diye karar vermiş olabilir. Bu durumda, banka soygunlarından elde edilen paraların değerlendirildiği şirketler Günay'a kalmış olur. Mihrac'dan önce Günay malı götürmüş olur. Şimdi soralım, Mihrac böyle bir serveti Günay'a bırakır mı? Hemen oracıkta kafasına iki kurşun sıkmaz mı? Günay'ı Suriye'de öldürmek başına bela olabilirdi. Öyle ise, “Sınırı geçer geçmez kafasına kurşunu sık!..” demez mi?

12.12.1979 günü akşamı beni sorguya aldılar ve ilk olarak Haydar Yılmaz'ı sordular, tanımadığımı söyledim. Gözlerimi açtılar, Günay Karaca'yı getirdiler, karşıma oturtular. Günay başladı ötmeye, “Her şey bitti. Ankara Kayseri elden gitti. Arkadaşların çoğu öldü. Herkes yakalandı. Yakalanmayan birkaç kişi kaldı. Haydar Yılmaz'ı tanıyorsun. Senin gecekonduda evde birlikte yemek yedik, çay içtik. Haydar, örgütün İstanbul sorumlusu. Nerede olduğunu ben bilmem, sen bilirsin. Haydar'ın yerini söylersen, bu işten zarar görmezsin. Hemen işinin başına dönersin!..” dedi. Günay Karaca'yı tanımadım.

Sabahleyin bir daha sorguya aldılar. “Sabaha kadar düşünmüşsündür. Şimdi söyle bakalım, Haydar Yılmaz nerede?..” dediler. “Haydar Yılmaz diye birini tanımıyorum. Bilseydim söylerdim!..” dedim. Başka bir şey demedim. Günay Karaca'yı getirdiler. Adam bülbül gibi ötüyor. Evde yemek yediği günü saati, yediği yemeğin etsiz kurufasulye olduğunu, kaşığı biçimine kadar her şeyi söylüyor. “Hepsi yalan!..” dedim. Günay çok kızdı. “O yalan, bu yalan. Evin duvarında Yüksel'in fotoğrafı var, bu da mı yalan!..” dedi. “İşte o doğru!..” dedim. Yüksel'in arkadaşı olduğumu söyledim. Sorgucular benimle dalga geçti. “Arkadaşı olsaydın cenazesine gelmezdin!..” dediler.

Akşam beni yeniden sorguya aldılar ve bir fotoğraf gösterdiler. “Peki bu şahısı tanıyor musun?..” dediler. Tanıyordum, tanıdığımı söyledim. “Bunun adı Kerem!..” der demez enseye bir tokat yedim. “Haydar Yılmaz, işte bu ibne!.. Sen bunu bilmiyor musun?..” dediler. O gece sabaha karşı beni bir daha sorguya aldılar. Haydar Yılmaz'la nasıl tanıştığımı sordular. Yaptığım anlatım, Haydar Yılmaz'la aramda bağ kurulmasına engel oldu.

Hergün iki üç defa sorguya alındım. Gün geçtikçe üzerimdeki baskı azaldı. Ama birgün “Bu defa gerçeği anlat!..” dediler. Aynı anlatımı tekrar ettim. Sorğu odasında yaptığım anlatımı dinleyen biri daha varmış. “Bir hikâye de sen anlat!..” dediler. Haydar Yılmaz başladı anlatmaya. “TÖB-DER'de iki sempatizan öğretmenimiz olduğunu öğrendim. Gittim bunlarla ilişki kurdum. Eylemleri üstlendiğimiz bildirilerden iki top bildiri verdim. Bu

bildirileri dağıtmalarını istedim. Dağıttılar!.." dedi. Kabul etmedim.

Beni başka bir odaya aldılar. Falakaya yatırdılar. Vurdukça vurdular. Ben bağırdıkça, daha kuvvetli vurdular. Nice sonra, galiba yoruldu. Ayağımı bıraktılar. Bağırımı çağırımı bitti. Göz yaşlarım bitmedi. "Haydar'ın yaptığı anlatım baştan sona yalan!.." diye direttim. Falaka yeniden başladı. Ben bağırdıkça, onlar keyif aldı. Ne olduysa oldu, ayağımı bıraktılar. Falakayı çözdüler. "Nasılsın, iyi misin?.." dediler.

Ayağa kaldırdılar. Nohut gibi şeylerin üzerinde yürüttüler. Önce canım yandı. Sonra hoşuma gitti. Yürüdükçe ayağım canlandı. Uyuşması yanması acısı azaldı. Yürürken duvar diplerini de yokladım. İzleyiciler dinleyiciler vardı. Dumanaltı olmuşlardı. "Dur!.." dediler, durdum. Beni başka bir odaya götürdüler. Giysilerimi verdiler, giydim. Ayakkabılarımı verdiler, giyemedim. Aşağıda, ben ağladıkça hücre arkadaşım Dev-Yol'cu Süreyya Rıza Ardıç ağızma bir şeyler tıktırdı.

"Kerem'i yakalamışlar!.." dedim.

"Belli oluyor!.." dedi.

Gece yarısına doğru, yeniden sorguya aldılar. Sorgu odasında gözlerimi açtılar. Haydar'ı getirdiler, gözleri bağlıydı. Arkadan bir ses, "TÖB-DER'deki bildiri dağıtma işini anlat!.." dedi. Ezberlemiş gibi tekrar etti. Haydar'ı dışarı çıkardılar. Gözlerimi yeniden bağladılar. Elektrik vermeye başladılar. Çırpındım, elektrikten kurtuldum. Telleri bağladılar, bu defa kurtulamadım. Her defasında, ağaç kökleri gibi damar damar kollarım dirseklerimden kopuyor sandım. Elektrik verilirken, ağrı sızı acı korku iç içe geçiyor. Bağırıyorsun çırpınıyorsun ağlıyorsun. Bağlı olsan da, kendini sağa sola öne arkaya atıyorsun. Kaçış kurtuluş yok, bu defa ayak parmaklarımdan bağladılar. Kilitlendim kaldım, "Yalan, yalan, yalan!.." dedim. Beş dakika ara verdiler. Haydar Yılmaz'ı getirdiler. "İkinci öğretmen kim?.." diye sordular.

"Ali Yıldırım sorulsun!.." dedi.

Haydar Yılmaz'ı götürdüler. Bana elektrik vermeye devam ettiler.

Daha sonra, Haydar'ı yeniden yanıma getirdiler. Bana "Şu bildiri dağıtma işini anlat!.." dediler. Anlattım. "Ali Yıldırım ve ben, hiç kimsenin TÖB-DER'deki uzantısı değiliz. Başkasının yazdığı bildiriye dağıtmadık, dağıtmayız. Eylemi kim yapmışsa, bildirisini de o dağıtsın!.." dedim. Haydar olayı kavradı. "Bunlar oturuyordu, yanlarına bıraktım. Oturdukları yer

karanlıktı, görmemiş olabilirler!..” dedi ve tokadı yedi. “Az daha adamı bize öldürtecektin!..” dediler ve tekme tokat meydan dayağı çektiler.

Beni sandalyeden ve telleri elimden çözdüler. Giysilerimin olduğu odaya götürdüler. “Giyinebilirsin, ama ayakkabı çorap giyme!..” dediler. Öyle yaptım. Beni başka odaya götürdüler. Sabaha kadar, ıslak beton üzerinde beklettiler. Sabah olunca hücreye gönderdiler. Hücre arkadaşlarım sevindi. “Kefeni yırtmışsın!..” dediler. Helva ekmek süt verdiler.

Sabah olunca duvarlara dolaplara çarparak eğilerek düşerek sürünerek sorguya götürüldüm. Gözlerimi açtılar. Haydar’ı getirdiler, gözleri bağlıydı. “Doğru ifade ver, yoksa bunu oyarız!..” dediler. Ben de bu söz üzerine, “İsterseniz gebertin!..” dedim. Bu bilgi çok önemlidir. Demek oluyor ki, Haydar Yılmaz yakalandığında, Günay Karaca tutuklanmamıştı.

2010 ilkbahar aylarında, Yüksel Eriş'in kardeşi Hüseyin'e yanaştılar. Hüseyin üzerinden bana ulaştılar. Hüseyin’le birlikte beni Hatay’a davet ettiler. Boyama kitaplarımın hepsini (“1000 takım kitap 40.000.- dolar ediyor!..” diyerek) alacaklarını söylediler. Tehlikeyi gördüğüm için Hatay’a gitmedim. <http://yükseleris.blogspot.com> yayına girdi.

Yüksel Eriş blogu yayına girince, Hüseyin Eriş “Şimdi biz ne yapmış olduk?..” başlıklı yazıyı okumuş beğenmiş ve Ali Fuat Çiler’e söylediğim sözler ilgisini çekmiş. Benden ilk defa söz ettiğinde, Ali Fuat “Ha, o tepedeki öğretmen değil mi?..” diye sormuş. Hüseyin de bana sordu. “Daha önceden tanışıyor muydunuz?..”. Tanışmıyorduk. Böylece, Günay’la ve Haydar’la birlikte benim eve gelen üçüncü kişinin Ali Fuat Çiler olduğu kesinleşti. Mürüvvet hanıma hediyem olsun!..

Hüseyin Eriş ticaretle siyasetle edebiyatla sanatla ilgilenmez. Yüksel’in benden başka hiçbir arkadaşını yoldaşını tanımaz. Kendi geçim derdiyle ilgilenir. Bu son kriz dalgası Hüseyin’i de çok fena vurdu. Bir çıkış yolu ararken, Mihriban abla seçeneği ortaya çıkmış. Mihriban’dan sonra, Mihrac muhabbete karışmış. Benim kitapçıklarla ilgilenmiş. Hatay’dakilere talimat vereceğini ve gerekenin yapılacağını söylemiş. Beni de davet ettiler. Kitap satmak için bile olsa, oraya gittiğimde bunun olumsuz sonuçları olabileceğini söyledim. Daveti kabul etseydim, kitaplarım satılacaktı, ilgide ikramda kusur olmayacaktı, fotoğraflarım helâ duvarına asılacaktı, belki de Asi Irmağı’nda bir karış suda boğulacaktım, yazıklar olsun bana fırsatı kaçırdım!..

Benim “Boyama Kitabı 1-2-3-4”, köleciliğe karşı sanat eğitimi programı gibidir. Ben resimle ilgilendiğim için Resim Programı oldu. İyi bir müzik

öğretmeni bunu hemen Müzik Programı yapar. Programın püf noktası, sanat eğitimine tarih bilinci kazandırarak başlamaktır. Sınıf mücadelesi gözden kaçırılırsa, Sanat Tarihi diye bir şey olmaz. Toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında edebiyat sanat siyaset güzellik gerçeklik olmaz.

Boyama Kitabı 1’de “Sonsöz, büyük kardeşler için!..” başlıklı bir yazı var. Türk adının anlamı ve Türkiye Tarihi’nin ösü özeti ilk defa orada gerçek anlamıyla açıklanmıştır. Kölecilerin yazdığı yalancı tarih bilgilerini çöplüğe attım. Kölecilerin gözüyle ve güncellenmiş bilgilerle yeni bir tarih yazdım. Keçiyolu gibi birşey oldu ama varsın öyle olsun. Yeter ki, doğru yol olsun.

Anadolu’yu birleştiren bütünleştiren ilk devlet Çorum’da Hattuş’ta kuruldu. Makedonya Kralı İskender, boyun eğmiş kralları sayarken, Amasya’da Pontos Krallığı kuruldu. Osmanlı İmparatorluğu’na kuruluş yıllarında öncülük yapan iki savaşı, Ali ve Bektaş, Amasyalı Baba İlyas’ın yoldaşlarıydı. Osmanlı’ya başkaldıran Celali isyancılar Tokatlıydı. Mustafa Kemal Paşa, Türkiye Cumhuriyeti’nin temellerini Amasya’da attı. İşte bu yörenin yerli halkı, kendi adını verdi Anadolu’ya. 4.500 yıl önceden 2.500 yıl önceye kadar 2.000 yıl boyunca Hatti Ülkesi adıyla anıldı Anadolu.

Hatti Ülkesi’nde üretim on beş bin yıl önce başladı. Toprağı eşeleyip ilk buğday tanesini eken kadın yurttaşımız ektiği tohumların yeşerdiğini görünce toprağın doğurganlığına inandı. Avcı toplayıcı kurnaz erkek, üretici olmayı başarmış kadını çok sevdi ve kadının kucağına yırtıcı hayvanları bıraktı. Toprak Ana’nın kucağında yırtıcı hayvanlara bile yer vardı. Buğday üretimi yetmeyince nohut mercimek üretimi başladı. Üretimin gücüne inanmış kadın ile avcı toplayıcı kurnaz erkeğin yolları ayrıldı. Kadın önce havlayan hayvanı evcilleştirdi, ardından inek tavuk kaz ördek koyun keçi geldi. Üretim süreci başlayınca insanlık kavramı ortaya çıktı. Avcılığın toplayıcılığın değeri azaldıkça erkek öfkeleni ve derin derin düşünmeye başladı. Olayları olguları anlamaya açıklamaya çalıştı. Din adamı ve kabiledede kral olmayı başardı. Avcılık toplayıcılık birgün bitecek, kadın erkeğe egemen olacak, gibiydi!..

Beş bin yıl önce çömlekçi çarkı döner dönmez, köleci düzen ilişkilerini getirdi dayattı. 4.000 yıl önce demirci körüğü, demirden balta bıçak kama gibi kesici delici aletler yapılmasını sağladı. Elinde baltası bıçağı kaması olanlar, olmayanları zorla köle yaptı. Köle olmayı kabul etmeyenler de ateşe sarıldı, kölecileri cayır cayır yaktı. Köleciler yandaşlarıyla birlikte dağlara uzaklara kaçtı. Dağlara kaçanlar, yaşamın dışında kaldı. Dağda yaşarsan, dağ adamı olursun, gecenin karanlığını aydınlatan ay tanrı Arma’ya inanırsın, inandığın tanrının adını alırsın. Arma’dan Armana’dan soy boy kavim kabile çıkartırsan, dostu düşmanı ayıramazsın. İrkçı ayırımıcı ayrılıkçı olursun ve “soykırım”

edebiyatı yaparsın. Sen görmeyebilirsin ama, İsa'dan sonra din adamları gerçeği gördüler. Kölecilerin dünyasında hak hukuk adalet merhamet yoktu. Onlar da kaçtılar, dağların doruğuna yerleştiler. Dağdakilerin bir bölümünü eğittiler. Arma'ya inanan dağ adamlarını, Ortodoks Hristiyan yaptılar. Dağdan düze inenler, Osmanlı bayrağına bağlı kaldılar. Ve birgün, İngiliz Fransız Rus sömürgecilerin özgürlük yalanlarına inanmış ırkçı ayırımı ayrılmacı hristiyan akılsızlar, müslümanların ciğerine ihanet bıçağı gibi girdiler. Dünya Savaşı koşullarında ve ülke içinde sürgün edildiler. Ötesi yalan!..

Türk adı, soy boy kavim kabile ırk belirtmez. Türk adının başındaki T, ata sözcüğündeki t'dir, baba anlamına gelmektedir, tanrı babayı anlatmaktadır, tanrı baba kölecidir. Türk'ün t'si zalim zorba köleci demektir. Türk adındaki R, tanrı babanın büyüklüğünü, K sesi etki alanını belirtir. Türk ve Kürt adının anlamını kavrayabilmek için 5.000 yıl önceye gitmek gerekir. 5.000 yıl önce çömlekçi çarkı icat edilince toplumsal ayrışmanın çatışmanın başladığını ve 4.000 yıl önce Anadolu'nun baştan başa niçin yakıydığını bilmezsek, dünyayı ve olayları kölenin gözüyle görmezsek, Kürt adının anlamını açıklayamayız. Kürtler adını yaşadıkları yerden dağdan doruktan almıştır. Türk veya Kürt olmak için, soy boy kavim kabile ırk ayırımı yapmak gerekmez, toplumsal ayrışmanın çatışmanın tarihini bilmek gerekir.

Çitil adının anlamını araştırırken ç sesinin küçülme eki olduğunu gördüm. Türkçe sözcükler sonek alarak yeni anlamlar kazandığı halde, çitil sözcüğünün sonek ve önek alarak anlam kazanması kural dışıydı. İki küçültme ekinin arka arkaya gelmesi uygun olmazdı. Öyle ise, çitil sözcüğünün ortasındaki t'nin önek ve sonek alarak yeni anlam kazanması dikkat çekici olmalıydı. Ekrem Akurgal'ın "Hatticenin Hint-Avrupa ve Sami dillerinden tamamiyle değişik, kendine özgü bir dil olduğu saptanmıştır. Özellikle prefix, yani önek kullanan bir dildir. Örneğin çoğul eki, kelimenin başına geliyordu. Söz gelimi şapu tanrı demektir. Wa ön eki ile Waşapu tanrılar, anlamına geliyordu!.." sözü (Hatti ve Hitit Uygarlıkları, s.2) düştü aklıma.

Çitil sözcüğündeki ç sesinin başa gelmiş küçültme eki olduğunu görmek yeterli olmayabilirdi. Çingene adının başında küçültme eki olması da kimseyi ilgilendirmezdi. Bilge Umar'ın kesin anlam açıklaması yapmadığı Çağa sözcüğü göz kırptı. Çağa sözcüğünün başındaki ç sesi de küçültme ekidir. Çağa, ağa-cık demektir. Çağa sözcüğü söylenirken boğularak yutularak -ğa biçimine dönüştürülen sesin, ya biçiminde söyleyişe ulaşmak isteyen ses olduğu görülür. Bu ise, Toprak Ana'nın beslediği yerleşimciğin gölcüğün tepeciğın adı olabilir. Ama daha önemlisi, çağa çoluk söyleyişinde bile ç sesi, küçültme görevi yapıyor. Çingene adının başındaki ç sesi de küçültme eki olarak ortaya çıkıyor. Demek oluyor ki, çağa çatal çitil çarık çete çingene

sözcüklerinin başındaki ç sesi önek olmaktan öte anlam taşıyor. Çingene'lerin Anadolu çocuğu olduğunu gösteren kesin kanıt oluyor. Çingeneler dışardan gelmemişse, Türkler veya Kürtler dışarıdan gelmiş olabilir mi?

Türkiye'nin güncel gerçeklerini görmek için, çağa çoluk çatal çitil çarık çete çingene adının başındaki ç sesi, altın anahtardır, el feneridir, maymuncuk gibidir. Köle ve köleci aynı dili konuşur, o bakımdan dil şu veya bu sınıfa ait değildir. Diller arasında sınıf savaşı olmaz. Ama her dilin kendi içinde sınıf savaşı vardır. Sınıflar sözcüklerle kavramlarla savaşıır. Dış kapıyı bekleyen hayvana niçin it adı verilmiştir veya niçin it adının yanına bir de köpek adı konulmuştur?

Dört bin yıl önce Anadolu yakıldıktan yıkıldıktan ve köleciler bozguna uğratıldıktan sonra ortaya çıkan azcık akıllanmış kralcıklar, Kral'la Kraliçe'yi aynı yetkilerle donattılar ve Toprak Ana ile baba tanrı Atta'yı evlendirdiler. Toprak Ana ve baba tanrı Atta birçok yerde aynı tapınağı paylaştı. Köleciler ordu kurmayı başarır başarmaz baba tanrı Atta gerçek yüzünü gösterdi ve Toprak Ana'yı tapınaktan dışarı attı. Kölecilerin egemen olduğu her yerde Toprak Ana aşağılandı dışlandı. Köleciliğe karşıt olanlar da kölecilerin tanrı babası Atta'yı aşağıladı dışladı. Atta'nın adı, dış kapıyı bekleyen hayvana verildi. Böylece, it adı ortaya çıktı. 3.000 yıl sonra, Amasya'da Baba İlyas kalenin burçlarına bayrak gibi asılınca, dış kapıyı bekleyen itler, Konya'daki Selçuklu Sultanı Gıyas ed din Keyhusrev'in veziri Saadeddin Köpek'ten köpek adını aldı.

Dört bin yıl önce Anadolu'da konuşulan dillerde, sıcaklık ve ateş anlamına gelen bir "ale" sözcüğü vardı. Daha ilginç olanı, Toprak Ana'ya inanmış insancıkların bir de Ale Bayramı vardı. Yaz geldi sıcak bastı haydi bayram yapalım diye anlamsız amaçsız bayram olmazdı. Elinde baltası bıçağı kaması olan zalim zorba köleci takımını yaktık yıktık bozguna uğrattık diye bayram olurdu. Bu bakımdan, kölecileri yandaşlarıyla birlikte yakarak bozguna uğratanların bayram yapması kaçınılmazdı. Öyle ise, Ale Bayramı 4.000 yıl önce doruk noktasına ulaşan toplumsal ayrışmanın çatışmanın armağanıdır. Doğaldır ki, bu ayrışma çatışma güncellenerek devam ediyor. Aleviliğin "Alicilik" olmadığı açığa çıkıyor. Bin yıllık kardeşlik güzellemesi yapanlar, asıl kardeşliği gözden geçiriyor.

Yüksel'le aynen böyle tartışmalar yapardık, tartışa tartışa birbirimizi gözünü açardık. İlk açıştan sonra aynı kavrayışa ulaşırdık. Sadece evlilik konusunda görüşbirliğine varamamadık. Yüksel "Devrimciler evlenmesin!.." diyordu, ben bunu kabul etmiyordum. Yüksel haklı imiş!..

Özetlersek: Yüksel Eriş devrimciydi. Türkçü Kürtçü Arapçı ırkçı ayırıcı yalancı dolancı değildi. Apo ile Yüksel görüşmedi, ben görüştüm. Yüksel bomba yaparken ölmedi, patlamadan sonra oluşan ortamda öldürüldü. Yener yapıyormuş, Yüksel bakıyormuş, ne olmuşsa olmuş, yapan ölmemiş, bakan ölmüş. Hain hırsız arsız edepsiz casus katil pislikler, Yüksel'in gölgesine sığınmak için, "Yüksel yoldaş" edebiyatı yapıyor. "Yüksel öldü mü, öldürüldü mü?.." diye sordum, Yüksel'den sonra "örgüt lideri" olduğunu söyleyen sersem tavuk cevap veremiyor. Her şeyi biliyor, Yüksel'in niçin öldüğünü bilmiyor!..

Türk geleneğine göre, savaşta esir düşmüş düşman askeri misafir sayılır. Yaralanmış düşmana her türlü yardım yapılır. Yüksel'e de yardım yapılmıştır. Hastane bahçesinde kan vermek için bekleyen iki yüz kişi varken, Yüksel'in kan kaybından ölmesi sağlanmıştır. Yüksel öldüğü veya öldürüldüğü için, Mihrac Ural'ın yolları açılmıştır. İşte o yüzden, "Yüksel Eriş öldü mü, öldürüldü mü?.." diye sordum. "Örgüt lideri" cevap veremiyor. "Yazı!.." dese olmuyor, "Tura!.." dese olmuyor, "Dik geldi!.." dese hiç olmuyor. Öyle ise, bir soru daha sorayım, Mihrac Ural'a yolları açan kimdir?..

Karadenizli devrimciler uyanıktır. Yüksel'in ölümü ile ilgili doğru bilgi mutlaka bir yerde vardır. Ama o bilgi aranmadığı için zulada duruyordur. Yüksel'in cenazesinin hastaneden kaçırıldığı ve polis marifetiyle alınıp yeniden hastaneye getirildiği bilgisi Yüksel'le birlikte geldi. Kaçıranların kim olduğunu bilmiyordum. Bu kaçırma olayını KSD'lilerin dayanışma için yaptığını Sadık Varer yazdı. Ertan Sarıhan'ın Karadeniz'de izi tozu kalmışsa gerçek açığa çıkar. Yüksel'in niçin öldüğünü bilen biri gerçeği yazar!..

Elmanın iyisi kurtlu olur!..

Cahit Çelik

Yüksel Eriş vatan toprağına ekilirken, Mihrac Ural aranan bilinen biri değildi. İstanbul'da olduğu halde, mezarlığı gelmedi. Yüksel'in mezarına kırmızı gül karanfil veya mor menekşe bir yana, kibrit çöpü bile bırakmadı.

Daha sonra, Yüksel'in nasıl ve niçin öldüğünü veya öldürüldüğünü bildiği halde açıklamadı. Yüksel öldüyse, Yener niçin ölmedi? Yener ölmediğine göre, Yüksel niçin öldü? Bombayı yapan ölmemiş, bomba yapana bakan ölmüş. Örgüt lideriyse, senden önceki liderin nasıl ve niçin öldüğünü veya öldürüldüğünü bileceksin. Bilmiyorum dersin, Yüksel'i öldürenlerin suç ortağı olmaktan kurtulamazsın. Ben bunu buraya yazdım, sen de yazacaksın.

Yüksel Eriş blogu içerik ve biçim bakımından böyle olmayacaktı. Yüksel'in fotoğraflarını yayınlamakla yetinecekti. Mihrac'ın saldırganlığı yüzünden amaç ve içerik değişikliği yaptım. Yüksel Eriş blogu sayesinde, Yüksel'in kardeşi Hüseyin'i Mihrac'ın ağzından aldım. Daha önemlisi, Yüksel'in hain hırsız arsız edepsiz katil casus pislik takımı ile arkadaşlık yoldaşlık bağı olmadığını açığa çıkarttım.

Yüksel Eriş'in gölgesine sığınmış iki grupçuk var. İkisi de yanlış işler yapıyor. Ama yine de hiç utanmadan Yüksel'e “yoldaş” diyor. Bunlardan biri, Kurtuluş Cephesi ve Eriş Yayınları adını kullanıyor. Devrimcilik adı altında ticaret yapıyor. Buna bir diyeceğim olamaz. Yüksel'in “... kır gerillasının stratejik hazırlıklarını yönetti” iddiasını da görmedim duymadım diyebilirim. Yüksel Eriş “... 21 Ocak 1977 günü yaşamını yitirmiştir” dedikleri için, onlara sormak zorundayım. Yüksel 21 Ocak 1977 günü öldüyse, mezar taşında niçin 22 Ocak 1977 yazıyor? Yüksel'in son beş saatini aydınlatmak varken, o karanlık beş saati silmek size ne kazandırıyor? Yüksel Eriş blogu duyurusu yapmak, size niçin öyle ağır geliyor? “Ermeni Soykırımını” yaptığımızı yazmışsınız. Mihrac ile suç ortağı değilseniz, Yüksel'i niçin yazmadınız?..

İkinci grupçuk adına Mehmet Yavuz, “Mihrac da evdeydi. Orada daha sonra adının Yüksel Eriş olduğunu öğrendiğim kişiyle tanıştık. Ankara’dan geldiği söylendi. TDAS’la ilk kez orada tanışmış oldum. Yüksel Eriş, broşürü okuyup açıklamalar yaptı. Teorik tartışmalar sonunda evvela kağıt üzerinde daha sonra da temel malzemeleri kullanarak saatli bombanın nasıl yapılacağını ilk kez kendisinden öğrendik. Yüksel Eriş, bir daha Antakya’ya gelmedi. Uzun bir süre sonra Yüksel Eriş’in, Trabzon’da saatli bomba yapımı sırasında meydana gelen patlamada öldüğünü duyduk. Daha sonraları olayın ayrıntısını da öğrendik. Her türlü bağlantısını yaptığı bombanın, uzun gelen kablolarını kısaltmak için makasla keserken devrenin tamamlanmasına neden olmuş ve bomba infilak etmişti. Yüksel Eriş parçalanarak ölmüş, yanında bulunan Y.O. ise kolunu kaybederek olay yerinden kaçmıştı!..” demiş.

<http://mhmtvyz.blogspot.com/2010/03/ali-rza-salman.html>

Mihrac Ural “TDAS’ı Kim Yazdı?” başlıklı yazıda, “Yüksel Eriş hocayı Antakya’daki örgütsel çalışmalar ve örgüt birimi toplantılarında misafir ettiğimiz zaman, uzun uzun sohbetlerimiz oldu. Örgütün bir mahalle biriminde (Orhanlı mah. Hac Halil Çıkmazındaki evde) yaptığımız toplantıda; Yüksel Hocanın dikkatini, üzerine notlar yazılmış TDAS broşürü çekmişti. İncelemeye başladı, broşür üzerindeki kısa cümleler, soru işaretleri, yıldızlar, altı çizili yerleri tek tek ve dikkatlice incelemesi, benim de ilgimi çekti. Yüksel Hoca, bir kaç dakika devam eden bu durumun ardından, dönüp bana sordu; ‘Bu yazılar sana mı ait, eleştirdiğin, sorun gördüğün yerler mi var?’ dedi. Mahcup olmuştum. O koşullarda bir illegal yayın üzerinde sorgulayıcı cümleler yazmak, kutsal kitabı karalamak gibiydi. Buna rağmen cevap olarak; ‘inceliyorum, konusunu iyi kavramak için kendi bilgilerimle uyumsuz olanlara not düşüyorum, ancak siz bununla neden bu kadar ilgili oldunuz, TDAS’ı siz mi yazdınız?’ diye sordum. Yüksel Hocanın refleksi, TDAS’ı yazan birinin refleksiydi. Bende öylesi bir kanaat oluşturmuştu. Sorunun nedeni de buydu. O da ‘Hayır. TDAS, birçok yoldaşın farklı hazırlıkları ve katkılarıyla yazılmış bir broşürdür’ dedi. Tabi ki o zaman, kimdir nedir soruları sorulamazdı, buna gerek yoktu!..” diye yazmış.

<http://acilciler-thkpc.blogspot.com/2010/01/154dosya-tdasi-kim-yazdi.html>

Mihrac “Tırmanış ve Sukut” başlıklı yazıda yeni şeyler yumurtlamış.

<http://mihracural.blogspot.com.tr/2008/03/binboa-dalarnda-gerilla-eitimi-ve-brakt.html>

“Yüksel Eriş yoldaşın Antakya’ya vardığında gördüğü siyasal tablo,

geldiği merkezden örgütsel olduğu kadar kitlesel ve kurumsal açıdan daha ileri bir düzeydeydi. 18 yaşındaydım, ama o dönemin ölçüleri içinde önemli olan illegal yaygın ele geçirip okuma şansını yakalamıştım.

Yüksel Eriş yoldaş, bu tablo karşısında bize büyük bir sevgiyle bağlandı. Ortalıkta kendi kendine oluşmuş bir örgüt vardı; ayakları üzerinde dik duran insanlarla karşı karşıya kalmanın şaşkınlığı içindeydi Eriş yoldaş...

İnanç doluydu, kararlıydı, birikimli ve bilinçliydi; ancak silahlı mücadele örgütü kadrosu yöneticisi olmaktan çok uzaktı. Silahtan bahsediyordu ama silahı hiç bilmiyordu, tabancayı bile iyi bilmiyordu. Bu konumu onun saygınlığından, siyasal birikiminden bir şey kaybettirmiyordu nazarımızda; ancak sonra ilk hata son hata denilen durumla karşılaşılınca ne anlama geldiği bilinecek bir durumdu. O dönem, 'Laz işi' o kadar çok silah piyasasının dolaşımındaydı ki, sahtesini gerçeğinden ayırmak için iyi bir gözlemci olmak yetmez, iyi bir silah teatisinde olmak gibi tecrübeleri gerektiriyordu.

Yüksel Eriş yoldaş bundan epey uzaktaydı. Patlayıcılardan ise tamamen uzaktı. Okuyordu, elinde getirdiği yazıları açıklıyordu, özgünlükleri vardı. Sakin, geniş tartışmaya açık, ilgili olduğu konularda ayrıntılı ve hassastı. Uzun tartışmalar yaptık. Notlar aldık. Temel konularda anlayış birliğine varmıştık; örgütün açık kalan konularında yapacağımız tamamlayıcı çalışmaları anlattık, onu ikna ettik. Yayınlayacağımız temel nitelikteki yazılarımız üzerine konuştuk, bir anlayış birliğine ulaştık.

Yükselen faşist dalgaya, artan katliamlara ve baskılara karşı savunma amaçlı yaygın ihtar eylemi olarak, ülkücü faşistlere karşı ilin tüm alanlarında bombalama eylemleri yapılacaktı ve bunun planını Yüksel Eriş yoldaşla paylaşmayı uygun gördük. Bize şunları söyledi; 'Bu eylemleri şu an örgütümüz kaldıramaz, eziliriz. Malatya Beylerderesi şokunu atlatmış değiliz. Bu eylemleri 'Hatay Kurtuluş Ordusu' gibi bir örgüt adıyla yaparsanız daha yerinde olur.'

İlk kez Hatay davasıyla ilgili olarak bu yönde bir düşüncenin dile gelişine tanık oluyordum. Oluşturduğumuz komitede yer alan bir dizi yoldaşımın birliktedim. Şaşkındık. Bizim bir ülkenin genel demokrasi mücadelesi dışında ne bir eğilimimiz ne de bir çabamız vardı. Bu önerme nereden geldi? Nasıl ortaya çıktı? Yüksel yoldaşın bunu önermesinin bilinçaltı birikimleri neredendi, hiç bilemiyorduk. Ancak anladık ki Yüksel Yoldaş Hatay davası konusunda belli bir bilinç düzeyine sahipti. Bir ayrı varlık gerçeğini kavriyordu. Arap halkının bu alandaki kimlik haklarıyla ilgili önemli bir davasının olduğunu bilince çıkartmıştı.

Yüksel Eriş yoldaş üzerimizde derin izler bırakarak gitti; 26 Ocak 1976'da Malatya Beyler Deresi kuşatmasında, örgüt kurucu liderleri şehitlerin anısına yapılan eylem hazırlığıyla ilgili patlayıcılar konusunda işlenen bir hata sonucu, dinamit lokumlarının patlamasıyla şehit oldu (21 Ocak 1977). Yanında çok ağır yaralı halde yaşama dönen bu gün de değerli bir yazar, zaman zaman hala ortak siyasal sohbetlerle yazı yazdığımız yoldaşımız vardı. Ayrıntıları zamanı gelince ondan dinleyeceğimizi umuyorum!.." demiş.

<http://mirural.blogspot.com/2008/04/88.html>

Mehmet Yavuz'un ve Mihrac Ural'ın anlattıklarına bakılırsa, Yüksel Eriş hemen 184 sayfalık Türkiye Devriminin Acil Sorunları başlıklı yazıyı okumuş açıklamış tartışmış ve görüş birliği sağlamış. Bomba yapmayı da öğreteyim bari, demiş. Hızını alamamış, bir de Hatay Kurtuluş Ordusu önermiş. Hatay Davası'nı bilince çıkartmış, Ayrı Varlık gerçeğini kavramaya başlamış. Silahtan anlamamış ve "patlayıcılardan ise tamamen uzak"mış. Daha sonra, "bir hata sonucu" "parçalanarak ölmüş". Yüksel "dinamit lokumlarının patlamasıyla şehit oldu"ğu zaman "yanında bulunan Yener Orkunoğlu ise kolunu kaybederek kaçmış" imiş. Atış serbest!..

Yüksel Eriş'in Antakya'ya 1976'nın yaz aylarında gittiği biliniyor. Mihra'cın da 1956 doğumlu olduğu biliniyor. 1976'dan 1956'yı çıkartırsan geriye 20 kalır. İşte bu 20 Mihrac'ın yaşı oluyor. Ama buna rağmen, Yüksel'le tanıştığımda "18 yaşındaydım" diyor. Demek oluyor ki, Mihrac Ural "deste bozmadan" çıkarma yapmayı bilmiyor. Bir de bu kafayla ona buna dalaşıyor!..

Öğretmenliğimin ilk günlerinde, öğretmenlerin ve öğretmene rehberlik edeceklerin benden daha bilgisiz olduğunu gördüm. Az çok bilgi sahibi olanların da benimle aynı görüşte olduğunu öğrendim. Eğitim programlarının içeriğinin ve uygulandığının daha demokratik olması için uğraştım. Öğretmenlik görevimi yaparken, İlkokul Programı'ndaki boşluklardan ve Okul Müdürü veya İlköğretim Müfettişi olmuş kişilerin bilgisizliğinden dikkatsizliğinden yararlandım. Yüksel'in de yararlanması için, uygun örnekler üzerinden bilgi paylaşımı yaptım.

Eğitimde programsız çalışmanın başarılı olma şansı yoktur. O yüzden, İlköğretim Programı'nda yeterince açık olmayan konuları araştırırdım ve ayrıntılı Yıllık Plan yapardım. Yazdığım hiçbir konu, Okul Müdürü veya İlköğretim Müdürü veya İlköğretim Müfettişi tarafından uygunsuz görülmedi. Hepsi attı imzayı, bastı mühürü, paylaştı sorumluluğu.

İşte bu konulardan biri, Yüksel'in dikkatini çekmiş. Yıllık Plan'da "Doğru düşünebilmenin kuralları" başlığı altında yazdıklarımı bana okudu. "Bunları kafadan mı yazdın?.." dedi. "Kafadan değil, Program'da var!.." dedim. "Hadi be sen de!.." dedi. Aldım defteri elinden, başladım kendimi savunmaya.

Yıllık Plan'da "Her şeyin bir yolu yordamı vardır. Doğru düşünebilmenin yedi kuralı vardır: 1) Her şey birbirine bağlıdır, 2) Her şey durum değiştirir, 3) Nicel birikimler nitel değişime yol açar, 4) Karşıtların mücadelesi gelişme yaratır, 5) Madde bilinçten önce gelir, 6) Dünya dedikleri gerçektir, 7) Her şey bilinebilir!.." diye yazmışım. Okul Müdürü'ne ve İlköğretim Müdürü'ne onaylatmışım. İlköğretim Müfettişi de görmüş imzalamış. Program'a uygun olduğu görülmüş ve sorumluluk paylaşılmış.

Okumaya devam ettim. "Her şeyin bir yolu yordamı vardır. Yanlış düşünmenin yedi kuralı vardır: 1) Her şey birbirinden bağımsızdır, 2) Her şey olduğu gibi kalır, 3) Nicel birikimler nitel değişime yol açmaz, 4) Karşıtların mücadelesi gelişme yaratmaz, 5) Maddeyi bilinç yaratmıştır, 6) Dünya dedikleri yalandır, 7) Hiçbir şey bilinemez!.." diye, tam karşıt görüşü de yazmışım. Bunu da onaylatmışım.

Şimdi sen, "Yanlış görüş öğretmek de programda var mı?.." diye soracaksın. Bu da Program'da var. Doğruyu öğreten yanlış da öğretmiş olur, yanlış öğreten doğruyu da öğretmiş sayılır. Yani ben çift dikiş yaptım!.." dedim.

Yüksel yaptığım işi beğendi ve bir fıkra anlattı. "Delinin biri akıllanmış. Doktor deliyi sınava almış. Sorulan her soruya deli doğru cevap vermiş. Doktor deliyi taburcu etmiş. Deli hastaneden çıkarken doktor delinin bütün soruların cevabını nasıl bildiğini merak etmiş. Akıllanmış deli, eliyle kalçasına vurarak 'Buna kafa derler, kafa!..' demiş!.." dedi.

Gülüşmemiz bittikten sonra, "Müdürler müfettişler bu kadar bilgisiz mi?.." diye sordu. Öyle olmadığını açıkladım. "Beyinsizler bize karşı, diğerleri bizden yana!.." dedim. Yüksel bunu unutmamış. Aydın'da 19 Mayıs için fon müziği seçimi yapılırken, Yarınlar Bizim şarkısını "aşırı politik" bulanların karşısına, Venceremos'u "politik olmayan" seçenek olarak çıkarmış. Herkes müziğin güzelliğini alkışlamış. Yüksel de onları alkışlamış.

Yüksel'in eliyle gösterdiği, daha doğrusu dokunduğu, o her şeyi bilen karpuz kafalardan birinin de Mihrac Ural olduğu açığa çıktı. Yüksel'e "TDAS'ı siz mi yazdınız?.." diye sormuş. Yüksel de "TDAS, birçok yoldaşın

farklı hazırlıkları ve katkılarıyla yazılmış bir broşürdür!..” demiş, ama Mihrac bu numarayı yememiş. TDAS’ı Yüksel’in yazdığını “refleksten” anlamış.

Daha sonra, Engin Erkiner TDAS-1’i ben yazdım dediği halde, Mihrac bunu kabul etmemiş. Maksat muhabbet olsun diye, Engin Erkiner’e bir daha “TDAS-1’i sen yazmadın, söyle kim yazdı!..” diye sormuş.

Engin bunu bilemez. Ama ben bilirim. Mihrac’ın gül hatırı için, hakiki gerçeği açıklamak isterim. TDAS-1’i Engin Erkiner yazmadı, Kasımpaşalı Recep yazdı desem inandırıcı olmaz. Tophaneli Osman veya Sülün Osman yazdı desem, Asfalt Osman gücenir. TDAS-1’i Genç Osman yazmış olabilir. Belki de, Çelebi Mehmet veya Musa Çelebi yazmıştır. Bunlar da Osmanlı olduğuna ve Osmanlı’da akıl olmadığına göre, TDAS-1’i Şeyh Bedreddin yazmıştır. Gittim, mezarını ziyaret ettim. Ziya Gökalp ile “Türkçülüğün Esasları” bitti. “Kürtçülüğün Esasları”nı mı yazsak, yoksa Kadim Roma Kenti Antakya’nın Gülleri’ni mi öne çıkartsak diye tartışıyorlardı. Beni görünce tartışmayı kestiler. Şeyh Bedreddin, Mihrac adını duyar duymaz mezarında dört defa döndü, “TDAS-1’i yazacak akıl Osmanlı’da yok. Arapça bilmeyen Acil’i yazamaz. THKP-C Genel Sekreteri Miro yazmıştır!..” dedi. Gazeteci Hasan Tahsin de bu söyleşinin tanığıdır. Bana inanmayan, İstanbul’da Cağaloğlu’nda Türk Ocağı binasının bahçesinde gömülü Şeyh Bedreddin’i ziyaret edebilir. Miro’nun marifetlerini uçan kaçan kuşlardan sorabilir.

Toplumsal ayrışmanın çatışmanın farkında bile olmayan bilge kişilerin anlattığına göre, Ermeniler ve Kürtler 4.000 yıl önce Avrupa’dan Anadolu’ya geldiler. Serindir görkemlidir dosttur diye dağların doruğuna yerleştiler. Yörenin yerli halkı Hurriler ile birleşip bütünleştiler. Kandil Dağı yaylasında Med Uygarlığı’nı yeşerttiler. Daha sonra, Ermeniler ortodoks hristiyan oldular. Kürtler müslüman olmak için beklediler. Ama bu arada, Urartu Uygarlığı’nı yarattılar. Yarattıkları uygarlığın adını okurken ayrıştılar. 1071’de göçebe Türkler geldi Asya’dan Anadolu’ya. Malazgirt Savaşı’nda Kürtler Türkler’e yardım etti. Hikâye böyle, yersen!..

Tarih, belgeye bilgiye sezgiye dayalı kurgulanmış hikâyedir. Doğaldır ki, her yazı yazarının kavrayışını duygularını düşlerini gerçeğini yansıtır. Köleciler, tarih yazarlığı yaparken, zalimliği zorbalığı hainliği hırsızlığı haklı gösterdi, köleciliğe karşıt olan her şeyi aşağıladı suçladı dışladı. Arkeologlar geçmişin küllerinden kaya gibi sağlam bilgiler üretiyor. Bu bilgileri doğru değerlendirenler, toplumsal ayrışmanın çatışmanın beş bin yıl önce başladığını bilenler, bu ayrışmanın çatışmanın dörtbin yıl önce ulaştığı boyutları görenler, Anadolu’yu dışarıdan gelen yaban sürüleri baştan başa yaktı yıktı demezler. Bunu dedikten sonra, Frig Uygarlığı’nı galiba bu yakıcı yıkıcı yaban sürüleri

yarattı, diyemezler.

Ekrem Akurgal, 4.000 yıl önce Anadolu'da altından beş kat değerli bir maden vardı, bu maden o çağda yeni keşfedilmiş demir olsa gerektir, diyor. Az bulunuyor olsa da, demir o çağda niçin bu kadar değerlidir? Demirden yapılmış baltayı bıçağı kamayı eline alırsan, istediğini kesersin. Gırtlığına dayayınca bıçağı, herkesi köle yaparsın. Bulduğun yerde yörede kral olursun. Köle olmayı kabul etmeyenler de seni cayır cayır yakar. İşte buradan, dört bin yıl önce Anadolu'da ne olduğu açığa çıkar. 5.000 yıl önceye gitmezsen, 4.000 yıl önce Anadolu'da ne olduğunu bilmezsen, Hatti'den Hurri'den Luvi'den Truva'dan Selçuklu'dan Osmanlı'dan "Bana ne ya!.." dersen, belirleyici olguyu çizgiyi biçimi rengi gerçeği görmezsen, önünde sonunda birgün Türkiye toprağına hasret kalırsın. Vatan ne demekmiş, işte o zaman anlarsın.

Mayadağ'dan uçup Vardar Ovası'nı geçtiysen, Selanik'den Tekirdağ'a geldiysen, Hoşköy'de rakı şarap içtiysen, Yüksel gibi devrimci olursun. Devrimcilik palavrası atan hainlere hırsızlara zirgillere zibidilere güvenirsen, gök ekin biçilmiş gibi biçilir gidersin.

5.000 yıl önce, çömlekçi çarkı döner dönmez, köleci düzen ilişkileri oluştu. 4.000 yıl önce, demirci körüğü icat edilince, demirden balta bıçak kama gibi kesici delici aletler yapıldı. Elinde baltası bıçağı kaması olanlar olmayanları zorla köle yaptı. Köle olmayı kabul etmeyenler de kölecileri cayır cayır yaktı. Köleciler korkaklar hainler dağlara uzaklara kaçtı. Dağlara kaçanlar toplum yaşamının dışında kaldı. Uzaklara kaçanlar insanlıktan çıktı.

4.000 yıl önce, Anadolu'da konuşulan dillerde, Atta'yı Otu biçiminde söylemek doğaldı. Otu'nun Tu biçiminde söylenişi de yaygındı. Trakya'nın T'si işte buradan gelir. Trakya, Büyük Atta'nın Yeri Yurdu demektir. Türkiye adı da aynı anlamdadır. Trak adı, soy boy kavim kabile belirtmez, baba tanrı Atta'nın egemen olduğu alanı ve o alanda yaşayanları belirtir. Trakya adının, T(u)-uR(a)-K(a) biçiminde söylenişi, Türk adının da kaynağı oldu. Türk adı, Orkhun Yazıtları'ndan bin yıl önce Anadolu'da Ksanthos Yazıtı'na yazıldı. Yazıt okunur okunmaz, yabancı kölecilere teslim olmaksızın aile boyu ölmeyi seçen kölecilerin Türkler olduğu açığa çıktı.

Hattuş'tan batıya gidildikçe Atta'nın Ta sesi Te De Ze biçimine dönüştü. Doğuya gittikçe Atta'nın Otu biçiminde söylenişi yaygınlaştı. Dedekorkut Hikâyeleri'nde Türkler'e soy boy veren Oğuz, işte bu baba tanrı Otu olmalı. Oğuz'dan önce Mete vardı. MeTe adının aslı, (a)Ma-(a)TTa olduğu ve bunun da "Toprak Ana'nın erkeğı Atta" anlamına geldiğı yeterince açıktır. Türkler

adını Atta'dan almıştır. Kavim kabile soy boy ırk inanç ayırıcılığı yapmadan millet olmayı başarmıştır. Kürt adının da bir anlamı vardır. Merak edenler, Bilge Umar'ın Türkiye'deki Tarihsel Adlar kitabını okumalıdır.

Amasya'da Tokat'ta anaya babaya insana insanlığa doğaya doğallığa saygı vardır, zalime zorbaya haine hırsıza saygınlık yoktur. Eline beline diline eşine yoldaşına sahip olanlar, Toprak Ana'nın etrafında semah dönüyor.

Toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında uygarlık arayanlar, Anadolu adının Anatolia'dan geldiğine inanıyor. Anadolu adı Anatolia'dan gelmez, Anatolia kavramı Anadolu'dan gelir. Grek adının G'si Toprak Ana'yı anlatır, Türk adının T'si baba tanrı Atta anlamındadır. Grek'in G'si ile Türk'ün T'si arasında en az bin yıllık fark vardır. Ege'nin doğusu ile batısı arasında 1000 yıllık fark olduğunu Ekrem Akurgal açıklamıştır.

Truva Savaşı'ndan beş yüz yıl sonra, Dinar'a gelen köleciler, baba tanrı Atta'nın gücünü görkemini gördüler ve adını bile değiştirmeden Zeus Kelanaus'u bizden çaldılar. Çorum Hattuş Yazılıkaya'da taşa oyulmuş on iki tanrıyı Zeus için aile yaptılar. Zeus'un bilinen en eski adı, Zeus Kelanaus'tur. Kelana, Dinar'ın eski adıdır. Kelanaus, Dinarlı anlamındadır. Köleciler erkek tanrıya inanır. Köleciliğe karşıt olanlar, Toprak Ana'nın doğurganlığına inanır. Söylersen bana inandığın tanrıyı, söylerim sana içinde yer aldığı toplumsal yapıyı.

Yüksel Eriş toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında “insan erdemleri” arayan uçuk kaçık beyinsizlerle tavla bile oynamazdı.

4.000 yıl önce Anadolu'da, güzel yüzlü tanrı kadın Toprak Ana'nın karşısına, zalimliğin zorbalığın köleciliğin tanrı babası Atta çıktı. Atta'ya inananların başında krallar ve kralcıklar vardı. Kralların kralcıkların baltasına bıçağına karşı, köle olmayı kabul etmeyenler de ateşe sarıldı. Anadolu baştan başa yanarken, can derdine düşmüş korkaklar dağlara uzaklara kaçtı. Kölecilerin tanrı babası Atta, kölecilerle birlikte kayıplara karıştı. Toprak Ana Amasya'da toprağa kök saldı.

Köleciler yararlandıkları her yeri yöreyi ırmağı dağı yerleşimi baba tanrı Atta'nın Otu'nun adıyla adlandırdı. Uzaklara kaçmış gitmiş kölecilerin yerleştikleri yeri yöreyi Otu-na (Otu'nun yeri yurdu) diye adlandırması doğaldı. Lakin, Otu-na denilince herkesin aklına yakmak yakılmak geliyordu. Yanmaktan yakılmaktan başka bir işe yaramayan çalıya çirpiye dallara köklere ve kaba saba hanımlara beylere o günden bu yana odun diyoruz. Odun adı, dört bin yıl önce Anadolu'da kopan kıyametin ufacık bir izi olmaktan öte

anlam taşımaz. Toplumsal ayrışmanın ulaştığı boyutları gözden kaçırınlar, odun adının anlamını kavrayamaz. Avrupalı olmayı başarmış kemirgen sömürgeci köleci takımının bizimle arkadaşlık yoldaşlık kardeşlik ilişkisi yoktur. Ama hepsinin dört bin yıl önceden kalma kuyruk acısı vardır.

Dört bin yıl önce kıyamet koparken, kölecilerin elinde keskin balta bıçak kama varken, köleciliğe karşı direniş yapanlar ateşe sarılmışken, “yiğitliğin onda dokuzu kaçmaktır” görüşü ortaya çıktı. Dağlara kaçanların bir bölümü, Ermeni olmayı başardı. Dağdakilerin diğer bölümü daha korkaktı. Dağların doruğunda 4.000 yıl yaşadılar. Adlarını dağdan doruktan aldılar. Dağdan düze inerken ikiye ayrıldılar. Kavim kabile soy boy inanç ayırıcılığı yapmayanlar, yurdunu yurttaşını korumak için, yabancı kölecilerin karşısına aslan gibi çıktılar. Zaferden sonra, kimsenin köküne bakmadan birleşerek bütünleşerek bir millet yarattılar. Varsıllığı yoksulluğu acıyı biberi elmayı şekeri her şeyi paylaştılar. 4.000 yıl önceki toplumsal ayrışmanın çatışmanın izini tozunu unutmüş dağ adamları, toplumsal gelişme sürecine ayak uyduramadılar. Aşiret denilen sürüler halinde ona buna satıldılar. Ayrışmak için kardeş kanı akıttılar. Yanlış yaparken ihanet bataklığına battılar. Beş bin mehmetçik kanlar içinde yerde yatarken, davulla zurnayla giriş yaptılar!..

Kemal Atatürk “Ne mutlu Türküm diyene!..” dediği anda, 5.000 yıllık ayrılık karşıtlık bitti. Ağalık tefecilik bezirgânlık çöplüğe atıldı. Sömürgeci kemirgenler hainler hırsızlar bundan hoşlanmadı. Atatürk’ten sonra yönetim sağını solunu yolunu şaşırdı. İşbirlikçi tekelci yerli aymaz yobaz paragöz burjuva sınıfı ve ortaçağ artığı ağa tefeci bezirgân molla takımı, en büyük yanlış yaptı. Memleketi milleti asker dahil her şeyi sattı. 5.000 mehmetçik kanlar içinde yerde yatarken, dağdan gelenler davulla zurnayla karşılandı. Anlayana sivrisinek saz!..

Yüksel fırsatı kaçırmazdı, “Ben anlamadım, şu işin özünü özetini bir daha anlat!..” derdi. Ben de Türkiye Tarihi’nin ana çizgilerini yedi yaşındaki çocuğun bile anlayabileceği dille anlatırdım. Yüksel dikkatle dinlerdi.

Edebiyatta sanatta siyasette yaşamda başarılı olmak için, önce gerçeği görmeliyiz. Dünyayı ve olayları doğru kavramalıyız. Yaşadığımız her şeyden ders çıkartmalıyız. Yurdumuza yurttaşımıza çağımıza çağdaşımıza insana insanlığa doğaya doğallığa sahip çıkmalıyız. İnsanlığın bilgi birikiminden yararlanmalıyız.

Yeryüzünde insanlığın yeşerdiği ilk yer, Anadolu toprağıdır. 15.000 yıl önce, ilk buğday tohumunu toprağa eken yurttaşımız, insanlığın yolunu açtı. Ektiğimiz her tohum tanesi toprakta beş on yirmi kat çoğaldı. İşte bu çoğalma

yüzünden, Anadolu insanı toprağın doğurganlığına inandı. Ve toprağı, tanrı kabul etti. Toprak Ana'nın kucağında yırtıcı hayvanlara bile yer vardı.

Anadolu insanı çanak çömlek yaparken, çömlekçi çarkı yapmayı akıl etti. İnsanoğlunun yaptığı ilk teknik devrim, işte bu çömlekçi çarkıdır. Çömlekçi çarkı 5.000 yıl önce döner dönmez toplum yaşamında köleci düzeni dayattı. Doğaldır ki, o güne kadar üretimin dışında olan avcı toplayıcı savaşçı kurnaz erkek, olayı hemen kavradı ve kadının elinden çömlekçi çarkını aldı. Savaş tutsaklarını zorla çalıştırdı, onları köle yaptı, kölecilik çağını başlattı. Ve baba tanrı Atta'yı yarattı.

Köleciliğe karşı direniş devam ederken, çömlekçi çarkından 1000 yıl kadar sonra, demirci körüğü geldi girdi yaşantımıza. 4.000 yıl önce demirden balta bıçak kama üretildi. Baltanın bıçağın kamanın üretilmesi, Anadolu'da kıyametin kopmasına yol açtı. Kralların ve kralcıkların elinde balta bıçak kama vardı. Köle olmayı kabul etmeyenler ateşe sarıldı. Kıralları ve kralcıkları yaktılar. Can derdine düşen köleciler, sürüler halinde dağlara uzaklara kaçtılar. Avrupa içlerine kaçanlar, geldikleri yeri yöreyi bile unuttular. Dağlara kaçanlar, toplum yaşamının dışında kaldılar.

Köleciliğe karşı direnenler, Anadolu toprağında Türkleştiler. Türkleşme, kavim kabile soy boy dil din değıştirme değıildir, yurduna yurttaşına sahip çıkmaktır, ekildiğı dikildiğı toprağı egemen olmaktır. Anadolu'nun baştan başa yakılmasından yıkılmasından yüz yıl sonra, günümüzden 3.900 yıl önce, Anadolu'da akıllanmış kırallar ve kralcıklar kuşağı ortaya çıktı. Krallar ve kralcıklar içeriden dışarıdan gelen tehlikelere karşı akıl fikir eylem birliğı yaptı. Her savaştan sonra durum değıişti. Kralcıklar kralların, krallar da Büyük Kral'ın egemenliğı altına girdi. Kızılırmak yayı içinde Hatti, Doğıu'da Hurri, Güneybatı'da Luvi kırallığı vardı. İşte bu üç büyük kırallıktan doğdu Hatti İmparatorluğu. Anadolu ilk defa birleşmiş bütünleşmiş oldu. Hattiler Hurriler Luviler, Anadolunun yerli halkıdır. Başkası vardır, öncesi yoktur.

Yunan köleciler, demirden balta bıçak kama yapmayı öğrenince, 3.250 yıl önce, Anadolu'ya saldırdılar. Çanakkale'de Truva Savaşı'nda biz yenildik. Yurdumuz ilk defa işgal edildi. Yabancı boyunduruğı altına girmeyen yerli krallar kralcıklar ve köle olmayı kabul etmeyen insancıklar öldürüldü. Tutsaklar köle yapıldı. Truva Savaşı'ndan sonra, beş yüz yıl boyunca okur yazar kimsenin olmadığı karanlığın külleri örttü Anadolu toprağını.

Kölecilerin dayatması sonucu Anadolu'da Yunan dili yaygınlaştı. Edebiyatçılar sanatçılar bilginler zenginler Yunanca konuşmaya okumaya yazmaya başladı. Heredotos Homeros Strabon Tales Anaksimenes Diogenes

Isidoros Sostratos Hippodamos Eudoksos ve daha diğlerleri, Anadolu insanı olduğu halde, Yunan nüfusuna yazıldı.

Anadolu toprağında Yunan kölecilerin egemenliğı devam ederken, İsa'dan 550 yıl önce doğudan İranlı köleciler geldi. Ksanthoslu ve Kaunoslu kölecilerin dışında direnen olmadı. Yunan egemenliğı bitti. Anadolu ikinci defa işgal edildi.

Persler'den 220 yıl sonra Makedonya Kralı İskender geldi Anadolu'ya. Termessos halkı, İskender'in 20.000 kişilik ordusuna karşı bir avuç kuvvetle direndi. İskender başarılı olamayacağını anlayınca geri çekildi. Ama yine de, krallar kralcıklar hiçbir direniş yapmadan İskender'e teslim oldu. Anadolu üçüncü defa işgal edildi.

İskender, Suriye üzerinden Mısır'a gitti. İran'ı Afganistan'ı Pakistan'ı işgal etti. Kurduğu imparatorluğu yönetmek için Babil'e geldi. Babil'de kırk güne kalmadan ishal oldu öldü gitti.

Pers devleti yıkılır yıkılmaz, İranlı Mitra Amasya'da Pontos Kırallığı devletini kurdu. İskender artıklarıyla otuz yıl savaştıktan sonra, esir düştü ve öldürüldü. Yerine oğlu İkinci Mitra geçti. Savaş devam etti. Pontos Kırallığı, Anadolu'da kurulan ikinci yerli bağımsız devlettir.

Üçüncü Mitra'nın oğlu Farnakes, İsa'dan önce 185 yılında, Sinop'u aldı ve Pontos Kırallığı'na başkent yaptı.

Altıncı Mitra kral olduğunda ufacık bir çocuktur. Ama hayalleri düşleri büyüktü. Karadeniz kıyılarını ve Kırım'ı aldı. İsa'dan önce seksen sekizde, Romalı köleciler savaşa katıldı. Pontos Krallığı'nın orduları, Yunan ve Roma egemenliğini kıra kıra, Sinop'tan İzmir'e uzandılar. Bir günde 80.000 Romalı'yı öldürdüler. Atina'yı kuşattılar. Bergama'yı Pontos Krallığı'na başkent yaptılar. Truva Savaşı'ndan bin yıl sonra, yabancı kölecileri bozguna uğrattılar.

Altıncı Mitra'nın akılsız oğlu Farnakes, düşmanın gözüne girmek için, kendi öz babasını öldürdü ve babasının ölüsünü armağan olsun diye düşmana gönderdi. Romalı köleciler Sezar, armağanı alır almaz fırsatı değerlendirdi, 20.000 kişilik ordusuyla saldırıya geçti. İki ordu Zile'de buluştu. Farnakes'in bir günde 80.000 Romalı'yı öldüren 40.000 kişilik ordusu, İsa'dan önce 47 yılında Zile'de Romalı Sezar'a yenildi. Sezar "Geldim, gördüm, yendim!.." dedi. Pontos Kırallığı bitti. Anadolu dördüncü defa işgal edildi.

Romalı köleciler o kadar zalimlik zorbalık yaptı ki, Anadolu halkı doğudan gelen Türkmen savaşçılara omuz verdi. Konya'da Selçuklu Devleti kuruldu. Yeni bir umut yeşermiştir.

Selçuklu Devleti de köleci düzen ilişkileri bataklığına battı. Amasya'da Baba İlyas, Selçuklu'ya karşı direniş başlattı. Konya'dan gelen orduyu tek başına karşıladı. Amasya halkı savaşa katıldı. Direnişin öncüsü Baba İlyas, Amasya Kalesi'nin burçlarına bayrak gibi asıldı. İlyas'ın öğrencisi arkadaşı yoldaşı Baba İshak, Adıyaman'da başlattı ayaklanmayı. Maraş Malatya Sivas Tokat ayaklanmaya katıldı. Amasya'da Baba İlyas'ı öldürenleri öldürdüler. Konya üzerine yürüdüler. Yarı yolda yenildiler. İshak da Amasya'da asıldı.

Direnişçilerden geriye kalmış yaralı iki yiğit, Selçuklu'yu yıkmak için ant içtiler. Söğüt'te Kayı Boyu'na gittiler. Osmanlı'yı örgütlediler. Selçuklu'yu yıktılar. Bu iki yiğit öncüden birinin adı Bektaş idi, Hacı Bektaş oldu. Diğerinin adı Ali idi, Şeyh Edeb Ali oldu.

Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u almakla, Anadolu'yu Yunan Pers Makedon ve Romalı köleci zorbalardan kurtardı. Truva Savaşı'ndan bu yana boynumuzda duran yabancı köleci boyunduruğunu kırdı attı.

Fatih Sultan Mehmet İstanbul'u aldığıında, kuşlar gibi özgür olmanın keyfini yaşadı. 40.000 kölesi vardı, hepsini özgürleştirdi. Padişah'tan sonra vezirler kizirler ve diğer köleciler kendi köleciklerini özgürleştirdi. Böylece, en az 200.000 köle özgürlüğe kavuştu. Eski kölecilik çağı bitti. Ağa tefeci bezirgân üçlüsü, yeni çağın egemen sınıfı oldu. Ağalar patron, tefeciler banka, bezirgânlar çağdaş bakkal olmadı. Ekonomi çöktü. İsyancı olmayı da öğrendik.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son yıllarında, İngiliz Fransız Rus oyuncağı olmuş kişiler, Anadolu'da ırkçılık ayrımcılık düşmanlık ihanet tohumları ektiler. Oyuna gelmiş bazı Ermeniler, Türkler'in ciğerine ihanet bıçağı gibi girdiler. Ermeni damarımızı da bizden koparttılar.

1919'da Anadolu beşinci defa işgal edildi. Ama bu işgal beş yıl bile sürmedi. Mustafa Kemal'in askerleri işgalci düşmanı yurttan attı. Osmanlı İmparatorluğu'ndan Türkiye Cumhuriyeti'ne devrimci geçiş yaptı. Beşinci dalga kölecilerin hevesini kursağında bıraktı.

Anadolu'da yerli köleci zorbaları 4.000 yıl önce bozguna uğrattık. Kölecilerin egemen olması, 100 yıl sonra filizlenen akıllanmış kuşağı kaldı. Pankus denilen köleci meclis, kölenin de bazı hakları olduğunu karara bağladı.

Kralla Kraliçe'yi aynı yetkilerle donattı. Özgür yurttaşlardan ordu kurmayı başardı. İşte bu ordu, Türk Ordusu'dur. Türk Ordusu iki defa yenildiği için, 2.400 yıl yabancı kölecilerin boyunduruğu altında yaşadık.

Atatürk'ün açtığı yoldan ayrıldığımız ve savaş yıllarında yanlış işler yaptığımız için yurdumuzu yurttaşımızı yabancıya bıraktık. Bonç batağına battıkça battık. İşte o yüzden, Atatürk'e ve Türk Ordusu'na saldırıyorlar.

Türkler 1071'de Malazgirt'den Anadolu'ya girdi. Yoğurt peynir koyun keçi kıl yün sattı, ticaret yaptı, zengin oldu. Edebiyata sanata merak saldı, bey gibi yaşadı, devlet kurdu, imparatorluk oldu, dünyayı yönetti. Yanlış yaptı, askeri bakımdan başarısız oldu, iflas etti, işgal edildi. Düşmanı denize döktü, demokrasiyi öğrendi, insan olmayı da öğrenecek, diyorlar.

Tükler Ortaasya'dan geldi, Anadolu'nun yerlisi değildi, diye propaganda yapıyorlar. Soy boy kavim kabile ırk inanç ayırıcılığı yapıyorlar. Türkler'i "soykırım" yapmakla suçlayan her türlü görüşe kucak açıyorlar, para pul silah külâh yalan dolan her şeyi veriyorlar. Kendileri birleşmek bütünleşmek için uğraşırken, bize ayrışma dağılma dayatması yapıyorlar. Ve bir de utanmadan, hak hukuk adalet insanlık çağdaşlık palavrası atıyorlar. Dostu düşmanı ayırt edeceğiz.

İlk bakışta görüleni algılamak yetmez. Görülmeyeni de görmek gerekir. Yeryüzüne ilk buğday tanesini biz ektik. Son buğday tanesini de biz ekeceğiz. Ama bu arada, Hatti Hurri Luvi köklerimizi de öğreneceğiz. Yurdumuzu yurttaşımızı çağımızı çağdaşımızı insanı insanlığı doğayı doğallığı bilimi bilgeyi edebiyatı sanatı sanatçıyı seveceğiz. Köleciler dayattıkça ayrılığı, birleşeceğiz bütünleşeceğiz. Darda zorda kaldıkça, üretimin gücünü göreceğiz. Yalancı dolancı değil, gerçekçi olacağız!..

Yüksel bu anlattıklarımı bir cümle ile özetlerdi. "Üretimin dışında olan, yaşamın içinde olamaz!.." derdi. Konuyu örneklendirmek için soru sorardı. "Toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında özgürlük olur mu?.."

Dağlara denizlere çöllere gidersen, ölüden diriden sömürüden bana ne dersin, anlık günlük yıllık azıcık özgürlük olur. Yani demek oluyor ki, toplumsal ayrışmadan çatışmadan sömürüden soygundan zalimden zorbadan kaçış kurtuluş yoktur. Kölecilerin egemen olduğu her yerde, köleci olmayı aşağılamak dışlamak suçlamak doğaldır.

İbrahim peygamberi yakmak için her yolu denemişler, başaramamışlar. Koruyucu melekleri kovmak için, büyük günah işlemek gerekiyormuş. Ve bu

günahı işlemek için, Cin ile Gan kardeşler zina yapmışlar. İşte bu kardeş kardeşe yapılan zinadan doğan çocuğun adını CinGan koymuşlar. Yani bizim bugün çingene diye bildiğimiz insancıklar, aslında bu sapık ilişkinin çocuklarıymış. Görelim bakalım, bizim çingene kardeşler niçin öyle sapık sayılmış!

Luvi dilinin küçültme takısı -la, Attila örneğinde olduğu gibi, sözcüklerin sonunda yer alıyordu. Hatti dilinde sözcükler önek alarak yeni anlamlar kazanıyordu. Tanrı anlamına gelen şapu sözcüğü, wa öneki alarak waşapu olduğunda, tanrılar anlamına geliyordu. Attila'nın başındaki ve sonundaki a sesini dışarıda bırakırsak elimizde ttil sesi kalır ve bu ses yine aynı şeyi anlatır. Attila, Attacık demektir. Çitil sözcüğündeki -til sesi de aynı anlama gelir. Yavru'nun yavrucuk olabilmesi için, bir küçültme eki daha alması gerekir. İkinci defa küçültme için, Hatti dilinden kalma önek alışkanlığımız kapıyı açıyor ve çitil sözcüğündeki ç sesinin küçültme eki olduğu açığa çıkıyor. Çete sözcüğünün ç sesi de küçültme görevi yapıyor.

Çingene adının başındaki ç sesinin -cik anlamına geldiğini kabul edersek, gerisi kolaydır. Çingene adını, çigan diye söyleyenler de yol gösterici oluyor. Farkı görmek için, sesli harfleri silmek yararlı olur. Silerseniz, ç-n-g-n ve ç-g-n biçiminde iki yazılış ortaya çıkar. Bu iki yazılışı üst üste getirirsek, ç ile g arasındaki n harfinin birinde fazla veya diğerinde eksik olduğu görülür. Dikkatli bakarsak, yani daha önceki bilgilerimizi ortaya koyarsak, ç'den sonrasını kavrayabiliriz. Ç öneki Hatti geleneğimiz olduğuna göre, kölecilik çağından önceye gitmemiz gerekecek. Kölecilik çağı öncesinden bu yana, g denilince herkesin aklına toprak gelir, n harfi ise bizi doğuran kadını anlatır, ikisi birlikte Toprak Ana demektir. Bu durumda, çi-ga-n adı, Toprak Ana-cık anlamına gelir. Ama bu bir tanrıyı anlatmaktan öte anlam taşımaz. Çingene adının daha doğru anlamının, ç-n-g-n biçiminde yazılan Ana-cık Toprak Ana veya Toprak Ana'nın Kızı olduğu açıktır.

Bundan sonrası, çingene kardeşlerin niçin aşağılandığı dışlandığı ile ilgilidir. Hiç kimseye, maksat güzellik olsun diye, Toprak Ana'nın Kızı demezler. Öyle dediklerine göre, işin içinde başka iş vardır. Gerçeği görmek için devam edelim. Onlar ki, 5.000 önceden bu yana köleciliğe teslim olmamışlar. Bilgi birikimlerini şenlikle şamatayla çalgıyla çengiyle kuşaktan kuşağa aktarmışlar. Aşağılanmışlar dışlanmışlar ama sömürgen kemirgen olmamışlar. Toprak Ana bire kırk verirken bile aç kalmışlar ama açgözlü olmamışlar. Sefilliğe razı olmuşlar, ama onun bunun kedisi köpeği atı eşşegi olmamışlar.

Dikkat edilsin, Toprak Ana'nın Kızı denilirken bile, oymakla kazımakla

çıkartılmayacak aşağılama dışlama suçlama vardır. 4.000 yıl önce Anadolu baştan başa yakılırken sınıf savaşına katılmazsan, savaş meydanlarından kaçarak özgür olmaya çalışırsan, köleciler seni karı kız olmakla suçlayıp aşağılayacaktır, köleciliğe karşı direnenler de seni nüfustan saymayacaktır. Erkeği ve kadını orospu yapan köleciler, kendi yaptıklarını gizlemek için, seni de sapık ve gühahkâr yapacaktır. Keçi kadar akıllı direnişçi olmazsan, günah keçisi olmaktan kurtulamazsın. Sınıf savaşında çakılan çivi, bin yıl sonra bile çakıldığı yerden çıkarılmaz. Öyle ise akıllı olacaksın, toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında olmayacaksın, çingene olduğunu unutmayacaksın.

Gelelim “buçuk” olma hikâyesine. Toplumsal ayrışmanın çatışmanın yoğunlaştığı 1970’li yıllarda “kararsızlar” çoğaldı. “Ne sağcıyım ne solcu, futbolcuyum futbolcu!..” görüşü ortaya çıktı. Sınıf savaşından kaçanlar, toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında kalmak isteyenler, futbol edebiyatına sığındı, akılsız fikirsiz korkak sünepe sayıldı. Aynı şekilde, 4.000 yıl önce insancıklar delik deşik edilirken ve Anadolu baştan başa cayır cayır yanarken, toplumsal ayrışmanın çatışmanın savaşın dışında özgürlük arayanlar “buçuk” sayıldılar. Aşağılanmış dışlanmış aşız işsiz eğitimsiz çingene çocukları, 2000’li yılların başında daha iğrenç bir saldırının hedefi oldular. Almanya’da Polonya’da elli yıl önce fırınlarda çingene yakanlar, şimdi çingenelerin roman olduğunu söylüyor. Dahası, kandırılmış çingene çocukları roman olduklarına inanıyor. Roman, romalı demektir, köleci anlamına gelmektedir. Köleci olmak için, köle sahibi olmak gerekmez, köle olmayı kabullenmek yeterlidir. Türkiye’de Toprak Ana’nın Kızı olmaktan daha güzel bir şey olabilir mi? Sömürgeci kemirgen zalim zorba köleci olmak, Toprak Ana’nın Kızı’na yakışır mı? Dikkat edilsin, Toprak Ana’nın Kızı denilirken asıl aşağılanan uysal erkektir. Çingene kızların daha özgür ve seçici olması, en az 5.000 yıllık gelenektir. İşte o yüzden, çingencikler yalana yanlışa paraya pula zorbalığa boyun eğmeyecektir. Anlamını öğrenirse, roman olmayı kabul etmeyecektir!..

Azcık nefes alacak olsam, “Komşu sen bu kıza aşık olmuşsun!..” derdi. “Kime?..” desem, “Çingene kıza!..” derdi. “Çingene kız da nereden çıktı?..” desem, “Devam et, görürsün!..” derdi. Yani, söz söylenmeden sözün nereye geleceğini bilirdi. Yine de söylenecek sözün söylenmesini beklerdi.

Çingencikler uçar kaçır takımından oldukları için, toplumsal ayrışmanın çatışmanın dışında özgürlük aradıkları için, anlık günlük yıllık azcık özgür yaşamaya alıştılar. Ama bazen içlerinden uyanık geçinen üç beş kişiyi zalimler zorbalı köleciler dünyasına kaptırdılar. Kendini sel suyuna kaptırmayan çingene kardeşler, fakirliğe sefilliğe razı oldular, hain hırsız uğursuz rezil olmadılar. Olanları, çeribaşı olmakla suçladılar.

Dört bin yıl önce Anadolu'da kıyamet koştukları sonra, toplumsal ayrışmanın çatışmanın külleri arasından azıcık akıllanmış yeni köleciler kuşağı filizlendi. Baltanın bıçağın kamanın kesmenin öldürmenin kölecinin karşısına, köle olmayı kabul etmeyenler ateşle yakarak çıktı. Pankus denilen köleciler meclis, kölenin de bazı hakları olduğunu karara bağladı, kralla kraliçeyi aynı yetkilerle donattı, özgür yurttaşlardan ordu kurmayı başardı. Doğaldır ki, çingeneler bu gelişmenin dışında kaldı, etliye sütlüye acıya tatlıya karışmadı, toprağa iki çekirdek atmadı, avcılık toplayıcılık yolundan ayrılmadı, kralların kralcıkların şahların padişahların ordusunda askerlik yapmadı.

Ama birgün yağmurdan kaçarken doluya yakalandı. Osmanlı Ordusu yükseliş yıllarında savaş yaparak ele geçirdiği her yerde yağmacılık yapmak için üç beş gün ayırırdı. İşte bu üç beş gün içinde, ganimetlerin beşte biri padişahın payı olarak ayrılırdı ve kalanlar devlet yöneticileri arasında paylaştırılırdı. Savaşta yenilenler ele geçirilince kadın kız erkek ayırımı yapılmadan köle sınıfına katılırdı. Sağlıklı genç erkekler Anadolu'ya getirilip köle pazarında satılırdı. Yeniçerilerin eline düşmüş savaş tutsağı kadınlar kızlar ırzına geçildikten sonra hemen oracıkta kölecilere satılırdı. Köleciler çok ucuza aldıkları savaş tutsağı kadınları kızları yeniçerilerin gönül işlerinde kullanırdı. Yeniçeriler aşk pazarının en önemli müşterisiydi. Şehir dışında para karşılığında aşk için kadın satan kölecilere çeribaşı yakıştırması yapıldı. Çeribaşı olan çingene beylerine padişah mülkünden toprak verildi. Ama yine de çingene kardeşleri kazığa toprağa bağlamaya kimsenin gücü yetmedi.

Osmanlı'nın yıkılış yıllarında savaş meydanlarında yaşanmış yenilgiler, çeribaşı beylerin de işini zorlaştırdı. Yeni ağalar beyler daha kaliteli hizmet istedikleri için, çeribaşı olmuş çingene beyleri tacını tahtını Ermeni kardeşlere bıraktı. Çingene kardeşler şehir dışında kaldı. Daha önemlisi, cumhuriyet hiç kimsenin köküne cinsine cibiliyetine bakmadan herkesi eşit yurttaş yaptı. Yurttaşlar arasında çingene olanın olmayandan farkı kalmadı!..

Yüksel yaptığım bu anlatımı yeterli bulmazdı. Olayı kavramak için, "Türkçe sözcükler önek alır mı?" diye sordum. Ben de sordum. Ama hiç kimseden olumlu yanıt alamadım. Bu durum benim yanlış olduğumu kanıtlamaz. Küçük Karabalık kardeşlerden olduğumu kanıtlar.

Sanat toplumsal ayrışmayı çatışmayı dayanışmayı örgütlenmeyi nasıl etkiler? Aşık İhsani "Korkuyorlar korkacaklar korksunlar, geliyoruz geleceğiz yakındır. Kim nerede ne işliyor hepsini, biliyoruz bileceğiz yakındır!.." diyordu. Aşık İhsani türkü söylerken hainlerden hırsızlardan korkmuyordu, hainler hırsızlar İhsani'yi dinlemekten korkuyordu. Edebiyat sanat korkaklığa kaypaklığa salaklığa bencillığe rezilliğeye yer vermiyordu. Korkaklar kaypaklar

salaklar hainler hırsızlar arsızlar edepsizler ibneler orospular, devrimci sanatı sanattan saymıyordu. İhsani'yi görmezlikten gelenler, Türk dili edebiyatı sanatı üzerine mangalda kül bırakmıyordu.

Daha ilginç olan, gerçek sanatçılanın ilerici devrimci oluşu ve köleciliğin her türüne karşı koyuşudur. Desteğini aldığı kölecinin dibini oyacak kadar akıllı oluşudur. Köleciliğin en uyanık savunucularını uyutmak ve bazen onları devre dışı bırakmak kolay değildir. Ama sınıf savaşının bu en duyarlı öncüleri, tehlike arttıkça daha akılcı olmanın yollarını aramışlar. Buldukları yöntem, sarı diken gibi yumuşacık olmaktır. Sarı diken yumuşacıktır, ucu iğne gibi incektir, batarken battığını anlamazsın, battıktan sonra diken kuyruğundan tutup çıkaramazsın. Sanatçının sözü söylemi de girdiği yerden çıkmaz. Bunu bildikleri için, köleciler sanatçıyı özgür bırakmaz. Su yolunu bulur ise, akacak kan damarda durmaz ise, gerçek sanatçı için yasak olmaz. Herkesin bildiği dilden anlatamazsan, başka dilden anlatırsın, kuş diliyle anlatırsın. Kuş diliyle anlatamazsan, puşt diliyle anlatırsın.

İçeriğin biçimin birbirine uyumlu olması gerekir. İçeriği uyarma uyandırma olan sanat devrimcidir, içeriği avutma uyutma olan sanat gericidir. Güzel biçim veya ustalıklı anlatım tek başına sanat değildir. İçeriksiz biçim sepet olur, sanat olmaz. Amacı içeriği olmayan hiçbir güzellik sanat sayılmaz. Sabahtan akşama kadar volta atmak veya orada burada gezinti yapmak, yürümek değildir. Yürümek, bir yerden bir yere gitmektir. Gidilecek yer doğru seçilmişse gerisi kolaydır. Sanatçı, yakaladığı ışığı paylaşandır, geçmiş geleceği aydınlatandır. Sarı diken gibi girdiği yerden çıkmayandır.

Boyama Kitabı 1-2-3-4 incelenecek olursa, aslında bunun bir eğitim programı olduğu görülür. Sadece resim yapma tekniği bilgilerini öğretmeyi değil, öğrenciyi öğretmeni aileyi eğitmek isteyen bir çalışma yaptım. Resim, gördüğü şeyi doğru algılamaktır, algıladığını hesaplayıp kıyaslamaktır, kafada oluşmuş olguyu çizgiyi biçimi rengi gerçeği başka bir yere aktarmaktır.

Soran sorgulayan hesaplayan kıyaslayan doğru dürüst düşünen insana ihtiyacımız kalmadığı için olsa gerek, resim dersini İlköğretim Programı'ndan çıkartmışlar. Resim dersinin yerine, yaptıklarını gizlemek için, Görsel Sanatlar diye uyduruk kaydırık bir ders koymuşlar. İşte bu nedenle, resim dersi bir daha İlköğretim Programı'na konulursa, neyin nasıl niçin yapılacağı ile ilgili boş tartışmalara girilmesin diye, yepyeni bir program ürettim. Uygulanma olanağı olmayan program, isterse sanat eğitimi programı olsun, kimseye yarar veya zarar sağlamıyor. Dahası, anlık günlük yarar veya zarar sağlamayacağı belli olduğu için, kimse benimle ilgilendiğinin çeyreği kadar kitapçıklarım ile ilgilenmiyor. Herkes kendine göre bahane buluyor.

İspinoz kuşlarının gagası kısa, sırtı yeşilimsi mavi, dösü kırmızı pembe, ötüşü güzel olurmuş. O yüzden, bu kandırıkçı kuşlar öterek vatana millete yararlı işler yaparmış. Sosyal-demokrat kuşlar vatan millet palavrası atarmış. Devrimciliği demokrattığı kimseye bırakmayan uyanıklar her türlü yanlış yaparmış. Dağlarda eşkiya olanlar düz ovada kendi gölgesinden korkarmış. Dinci kuşlar hak hukuk adalet örtüsü altında deveyi hamuduyla yutarmış. Dışarıdan gazel okuyan ötüşü güzel kuşlar, yandaşlarına yoldaşlarına nanik yaparmış. Yok aslında birinin diğerdinden farkı. Kırılacak diye korkuyorlar, zalimliğin zorbalığın hainliğin hırsızlığın beş bin yıllık köleci çarkı!..

Annem bir yüzü sac üzerinde pişen ekmeği, diğerd yüzünü sacın altındaki ateşte kızartarak pişiriyordu. Böylece ekmeğ fırında pişmiş pide gibi oluyordu. Sıcacık ekmeğin üzerine tereyağ sürdüm, Yüksel ayran yaptı. İkinci ekmeği de yedikten sonra “İlk defa böyle bir ekmeğ yedim!..” dedi. Ekmeğin özel adı olup olmadığını sordu. Annem “Bir yüzlü!..” dedi. Yüksel adın anlamını merak etti. Bir yüzü ateşte kızartılarak pişirildiği için öyle adlandırıldığını öğrenince, Yüksel buradan hemen teori üretti. Bir yüzlü olana yanaşacaksın, iki yüzlü olandan uzak duracaksın!..

Yüksel Eriş blogu 20 Temmuz 2010 günü yayına girdi. Bir gün sonra, Engin Erkiner duyuru yaptı. İki buçuk ayda, ***EnginErkiner.Org*** üzerinden gelen ziyaretçi sayısı 700 oldu. Bunlardan duyup gelen ziyaretçilerin sayısı 4.500’ü buldu. Yüksel’in gölgesine sığınmanın da bir bedeli olduğunu görüldü. Mihrac ile Rıza sessizliğe gömüldü. İkisi de, Yüksel öldü veya öldürüldü diyemiyor.

Yüksel yapıyormuş. Yener tutuyormuş. Bomba patlamış. Yener’in elleri kopmuş. Yüksel’in ayağındaki parmaklardan biri tırnak boğumundan kopmuş. Buna rağmen, Yüksel ölmüş, Yener ölmemiş. Yüksel bombadan öldüyse, Yener niçin ölmedi? Yener ölmediğine göre, Yüksel niçin öldü? Patlama olduğunda, Yener’den Yüksel’den başka orada kimler vardı? Bu kişiler bildiklerini niçin sakladı? Süreyya’nın Yüksel Eriş olduğunu kim açıkladı? Yüksel’i hastaneye kim götürdü? Hastanede ne oldu? Yüksel’i arayan soran sorgulayan oldu mu? Yener nasıl kurtuldu? Rıza bu soruların cevabını bilmiyor mu? Mihrac bu soruların cevabını bilmiyor olabilir mi? Yoksa, bildiklerini açıklamaktan korkuyor mu? Bildiği gerçeği açıklamayan suç ortağı olmuyor mu?..

İşte geldi ayrılığın günleri!..

Cahit Çelik

Yüksel'in Hatay'a kaç defa gittiğini merak ediyordum. Mehmet Yavuz'un anlattığı doğru ise, bir defa gitmiş. Mustafa Burgaz, Kemal Bayram, Erol Bacaksız, Mehmet Yavuz ve Mihrac Ural ile Antakya'da "akşamdan gece yarısına kadar" süren bilgi alış verişini yapmış. Görüş birliği sağlanmış ve Yüksel hemen oracıkta yeni yoldaşlarına "bomba yapmayı" öğretmiş.

İşte ben buna "İlk görüşte aşk!.." derim. Aşkın karşılıklı olduğunu da kabul ederim. Ama gerdeğe girmek için aşk yetmez. Azıcık da güven gereklidir. Güven için de zaman gereklidir. Bu bakımdan, Mehmet Yavuz'un anlatımı bende kuşku yaratıyor. Yüksel'in Antakya'ya ilk defa 1976'nın yaz aylarında gittiğini Engin Erkiner yazdı. İlk defa değil, bir defa gitmiş imiş.

<http://nebilrahuma.blogspot.com/2011/02/yuksel-eris.html>

<http://mirural.blogspot.com/2011/02/yuksel-eris.html>

Yüksel'in "parçalanarak öldüğünü" söylüyorsan, biri de sana bu yüzden "Yalancı!.." diyorsa, "Cesedi görmedim!.." diyerek kaçıp kurtulamazsın. Yüksel'in "parçalanarak öldüğünü" ölüm raporu ile kanıtlayacaksın. Bunu yapmazsan, "Yalancı şarlatan!.." Dalton Kardeş olacaksın.

Dalton Kardeşler bana çok kızıyor. Yazdığım her cümlecik onları delirtiyor. Beni engellemek için akıl fikir zikir birliği yapmışlar. Dışarıdan gazel okuyan ve içeriden kuyruk sallayan beyinsizler bana karşı "sahibinin sesi çetesi" olmuşlar. Aynı kelimelerle saldırıyorlar. Kediden köpekten tilkiden çakaldan sinekten sivrisinekten ördekten kazdan tavuktan horozdan korkacağımı sanıyorlar. Aldanıyorlar. Ben onların ağasından paşasından sahibinden korkmadım ki, yalancı dolancı lümpen takımından korkayım.

Yüksel'in gölgesine sığınanlar yetmemiş. Bir de mezarlıkta miras arayan Dalton Kardeş varmış. Acur boylu şarlatan polis olmadığını kanıtlamak için, otuz yıldan bu yana hiçbir siyasetin sempatzanı bile olmayan birinden, yani bu satırların yazarından, şehadetname isteyen keskin devrimciymiş.

İşte bu keskin devrimci kardeşe göre, ben geçmişten kalan mirasın peşindeymişim. Otuz yıldır sempatzanı bile olmadığım geçmişin bütün mirası benim olsa ne yazar. Ben o geçmişi isteseydim, otuz yıl önce ayrılıp kendi yoluma gitmezdim veya bu güne kadar değerlendirmiş olurum.

Bir görüşe göre, Yüksel'i anlatırken kendimi öne çıkarmışım. Yüksel Eriş benim gibi sıradan eften püften biri değilmiş. Yüksel'i bomba yapmasını bilmeyen acemi biriymiş gibi anlatmışım. Terminatör Rambo veya Köroğlu Kızıroğlu gibi anlatmalıymışım. Dalton Kardeşler saksının kenarına yazsın, yazdıklarımın içinde yanlış vardır, yalan yoktur. Neyi nasıl biliyorsam, aynen öyle anlatıyorum. Değiştirme düzeltme ekleme çıkarma yıkama yağlama yapmıyorum. Kimsenin hayaline uygun palavra yazmıyorum. Hiç kimse için vasiyet uydurmuyorum. Mezarlıkta panayıp yapmıyorum.

Öner Yağcı 1966'dan bu yana yakın arkadaşımıdır. Ama hiçbir zaman aynı görüşte olmadık. Farklı görüşte olduğumuz halde 45 yıllık dost olmayı başardık. Zalimliğe zorbalığa gericiliğe karşı akıl fikir güç birliği yaptık. Kaptan isimli kitabında, Tokat İlköğretmen Okulu'nda ve Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nde yapılan devrimci mücadeleyi de anlatıyor. Tokat'ta benimle birlikteydi. Ankara'da Yüksel'le aynı gruptaydı. Kaptan'ın Tokat İlköğretmen Okulu bölümünde Cahit'ten bazı şeyler yazmış, açar okursun. İşte o Cahit benim. Kaptan'ın Gazi Eğitim bölümünü okursan, Yüksel'in de mücadele içindeki yerini görürsün. Kıyaslama yapma, hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Benim yazdığımın fazla şey yoksa, Öner Yağcı ne yazsın? Kıyak olsun diye, yalan mı atsın?

THKP-C/Acilciler örgütünü sen mi kurdun? Acilciler adını örgüte veren yazıyı, Türkiye Devrimi'nin Acil Sorunları başlıklı yazıyı, sen mi yazdın? Örgütü sen kurmadıysan, örgüte adını veren yazıyı sen yazmadıysan, üstelik bu konuda hiçbir şey bilmiyorsan, niçin öyle zart zurt ediyorsun?

Mihrac efendi, Rıza'ya karşı Engin Erkiner'in gölgesine sığınmıştın. Engin gidince, Yüksel'in gölgesine sığındın. Ama bir gün kağnı gitti, gölge bitti. Günay'ın gölgesine sığınmak için uğraştın. Başaramayınca, Rıza'ya kuyruk sallamaya başladın. Sen hiç utanmaz mısın?

Bazı şeylerin şakası bile yapılmaz. Yüksel'e "TDAS'ı sen mi yazdın?.."

diye sormuşsun. Bu soruyu sorduğun anda Yüksel seni “güvenilmez” olarak değerlendirmiş. Yanlış yapmış. İlegal yayının yazarını merak eden adamı, “güvenilmez” olarak değil, “görevli” olarak değerlendirmesi gerekirdi.

Yüksel’den sonra Engin Erkiner de aynı yanlışı yaptı. Yüksel’in “tecrit edilmesi gerekli” dediği kişiyi çöplüğe atmadı.

TDAS’ı kimin yazdığı ve örgütü kimin kurduğu bilinmediği için, Engin Erkiner “önemsiz eleman” sayıldı. Maksat muhabbet olsun diye, mahpus damını boyladı.

Günay Karaca örgütün kuruluş sürecinde yoktu. Yüksel’in ve Engin’in nasıl oyundışı kaldığını bilmiyordu. Engin’e karşı yürütülen “Öttü!.. Öttü!..” söylemini ciddiye alıyordu. Miro ile birlikte olmaya çalışıyordu, Engin’i dışlıyordu. Engin Erkiner’in örgüte adını veren yazıyı yazan ve örgütü kuran kişi olduğunu bilmediği için, Miro’nun arkadaşlık yoldaşlık yalanlarına inanıyordu.

Mihrac “Sağmalcılar’dan Büyük Firar” olayının püf noktasını bilseydi, Engin Erkiner’i mıymıntı göstermek için “Seni kim kaçırdı?..” diye sorardı. Aynı soruyu ben Ali Sönmez’e sordum. Öyle uyanık devrimci temel kadro ki, kendisini hapisten kaçıran kişinin kim olduğunu bile bilmiyor. Örgüt lideri olduğunu iddia eden çakma devrimci, örgütün gerçekleştirdiği Büyük Firar olayını kimin yaptığını bilmiyor. İşte bu iki uyurgezer, kendi haline bakmadan ona buna devrimcilik palavrası atıyor.

1974 Af yasasından yararlanarak içerden çıkan devrimcilerin bir bölümü Ankara’dan İstanbul’a geldi. İbrahim Sevimli ve üç beş kişi aynı eve yerleşti. 1975’in Mayıs veya Haziran ayında kardeşim Alibeyköy’de bir fabrikada iş buldu. Kardeşime kalacak yer aradım. Yüksel’in önermesi üzerine kardeşimi İbrahim Sevimli’nin kaldığı eve yerleştirdim. Yüksel kardeşimi o evden almış, Bomonti’de bir eve getirmiş. “Bundan sonra bu evde kalacaksın, şu odaya kimse girmesin!..” demiş. Teksir makinesiyle bazı yazıların basıldığı odanın anahtarını kardeşime vermiş. Evde kalanlar bile o odaya giremezmiş.

1975’in Ağustos ayında İstanbul’da Yüksel’le buluştuk. Ankara’da yapılan TÖB-DER Genel Kurul Toplantısı’nda, Öner Yağcı’nın ve İbrahim Sevimli’nin Fehmi Yılmaz’la birlikte bana karşı birleştiğini, TÖB-DER’de oluşturduğumuz devrimci demokrat muhalefet grubunun Genel Kurul’da ikiye bölündüğünü, Apo’nun boyundan büyük yanlışı yaptığını, Kürt devrimcilerin bizden ayrıldığını, söyledim. Yüksel hiç önemsemedi.

TÖB-DER Genel Kurulu'nda her türlü engellemeye rağmen muhalefetin üçte iki çoğunluğa ulaşması ve son anda bölünerek ayrılanların yönetime gelmesi, kalanların sayı bakımından diğer iki gruba yakın olması, Yüksel'in ilgisini çekmedi. "İyi ki kaybetmişsiniz, yoksa seni de kaybedecektikmişiz!.." dedi. TÖB-DER dahil, bütün derneklerin sendikaların belirleyici olmadığını, asıl çalışmanın politik amaçlı örgüt yaratmak olduğunu, böyle yapı olmadıkça ikincil örgütlenmelerin işe yaramayacağını açıkladı. Politik amacı olan örgüt yaratmamız gerektiğini söyledi.

Yürüye yürüye Taksim'den Osmanbey'e geldik. "Paran var mı?.." dedi. "Var!.." dedim. "Öyle ise, şu kırtasiyeciden iki top teksir kâğıdı al. İki top kâğıdı ne yapacaksın diye sorarsa, öğrenci olduğunu ve ders çalışmak için aldığımı söylersin. Sen içeri tek başına gir, beni görmesin!.." dedi. İki top kâğıt aldım. Bomonti'de bir eve gittik. Evde kimse yoktu. Odalardan biri kilitliydi. Yüksel kilitli kapıyı cebinden çıkardığı anahtarla açtı. İçeri girdik. İlk defa orada teksir baskılı yapraklar gördüm. "Bunlar ne böyle?.." dedim. "Bu yapraklar yakında kitap olacak!.." dedi.

Bir ay sonra, öğretmenlik yaptığım köye geldi. TDAS'ı getirdi. Üstten açılan fermuarlı çantayı yarı yarıya boşalttı. "30 tane var, istediğin kadar al!.." dedi. İki tanecik aldım. Aydın'daki arkadaşımı korkutma, benim gönderdiğimi söyledikten sonra bir tanecik de ona ver, dedim. Yükü hafiflediği için olsa gerek, o gece bulutların üzerinde gezdik. Yurdumuzda ne kadar sömürücü soyguncu gerici zalim zorba hain hırsız uğursuz varsa, hepsini temizledik.

TÖB-DER Genel Merkez Yönetimi'ne gelmeyi gerekli görmeyen biri, Hatay'daki fasa fiso üç beş "kültür derneği" örgütlenmesini ciddiye alır mı? TDAS'ı okuduğu halde "kurtarılmış bölge önerisi yapan" ve "TDAS'ı kim yazdı?.." diye soran Mihrac'ı gözden geçirir mi? Türkiye'deki bütün gücünü Hatay'a çekerek "Ayrı Varlık" olmaya çalışır mı?..

Yüksel'in Mihrac'ı tanımasından otuz dört yıl sonra Miro Masalı'nı yazmaya başladım. Mihrac'ın kişilik yapısını anlamaya çalıştım. Vardığım sonuç, Miro kafadan sakattır. Benim gördüğüm sakatlık, psikolojide "psikopat" başlığı altında değerlendiriliyor. Psikopat çocukların her özelliği Miro'da açıkça görülüyor. Yedeklenebilir yönetilebilir yönlendirilebilir, edebiyatta sanatta başarılı olabilir, siyasette öncülük devrimcilik yapamaz.

Miro Masalı'nda Miro'nun saflığı salaklığı ezilmişliği eğitimsizliği öne çıkmaktadır. Bu durumda Miro'yu öldürene kadar dövmek doğru değildir. Onu battığı pisliğin içinde bırakmak gerekir. O kendi kendine çırpındıkça batar boğulur. Kafasına basmaya gerek yoktur.

Miro Masalı biter bitmez. Mihrac Ural aldı sazı eline. Beni “a) MHP’li Ülkü Ocakları üyesi bir faşist, b) BBP gençlik kolları Alperen Ocakları üyesi bir Turancı, c) Milli Gençlik Teşkilatı üyesi bir milliyetçi-dinci, d) Ulusalıcı bir modern faşist, e) Tümünün sentezi bir paranoyak” olmakla suçladı.

Mihrac Ural'a göre, işte böyle beş özelliği olan bir kişi, Yüksel Eriş'i Feriköy Mezarlığı'nda vatan toprağına ekmiş. Bu kişinin adı, Cihat Çelik'miş.

<http://acilciler-thkpc.blogspot.com/2010/12/cihat-celik-ve-test.html>

Cahit veya Cihat, şimdi bir daha soruyor. Yüksel öldü mü, öldürüldü mü? Yüksel'den sonra örgüt lideri olduğunu söyleyen Mihrac Ural, Yüksel'in cenazesine geldi mi, gelmedi mi? Yüksel'in mezarına gül karanfil veya bir sümüklü mendil bıraktı mı, bırakmadı mı? Yüksel Eriş'in son beş saatini aydınlatmak için uğraştı mı, uğraşmadı mı?..

Cahit Çelik “Yüksel Eriş ... Apo'yu ve Apocu'ları sevmezdi.” dediği için “faşist, turancı, dinci-milliyetçi, ulusalıcı modern faşist” ve “paranoyak” olmuş imiş. Mihrac denilen yarım akıllı, o cümleden bu sonucu çıkarmış.

Pekmez küpüne düşmüş fareden söz ettiğim için, Rıza'yı bana karşı kışkırtmış. Mihrac Ural'ın yazdıkları çuval dolusu samandır demediğim için, kendisini görmediğimi sanmış. “Günay Karaca son nefesine kadar Mihrac Ural'ın uzantısıydı. Sağmalcılar'dan Büyük Firar gündeme gelince, Günay'ın ve Haydar'ın kuyruğına bastım. İkisini de dışarı bırakmadım!..” deyişimden, Günay'ın düşmanı olduğumu anlamış, Haydar'a kuyruk sallamış.

“Yüksel'in üç yoldaşına birden soruyorum. Yüksel'den Ermeni Soykırımını diye bir söz duydunuz mu? İlker'de Mahir'de Ermeni Soykırımını diye bir şey var mı? Öyle ise, niçin yalan atıyorsunuz?..” diye sormuştum. Engin Erkiner “O zaman bu konuyu bilmiyorduk!..” dedi. Rıza cevap vermedi. Mihrac sorudan sorgudan kaçmak için bana hücum etti.

Miro Masalı'nı ben yazdım. Miro'nun ciğerini bilirim. Ciğeri peş para etmez. Kesip attığım tırnağı kadar değeri yoktur. Yüksel Eriş'i “faşist, turancı, milliyetçi-dinci, ulusalıcı modern faşist, paranoya” olan bir pislik vatan toprağına ekmişse, Yüksel'in arkadaşları yoldaşları dostları adına gözünden iki damla yaş süzölmüşse, öperim o pisliğin elinden gözünden.

Günay Karaca'yı 1979'un Haziran ayında tanıdım. Devrimci Öğretmen grubundan öğretmenlerle tartışıyordu. Ekonomik mücadelenin politik

mücadeleden farklı olduğunu, ekonomik amaçlı örgütlenmelerin devrim yapamayacağını, “ekonomizm” diye adlandırılan politik kavrayışın başarılı olamayacağını anlatıyordu. Ben de tartışmaya katıldım. Günay’ı destekledim. Tartışmanın sonunda Günay’la başbaşa kaldım. Kayserili olduğunu öğrendim. Amasyalı olduğumu söyledim. Muhabbeti ilerlettik.

Ertesi gün bir daha buluştuk. İçinde olduğu örgüt yapısının bölünme düzeyinde ayrıştığını söyledi. Ayrıntıları başbaşa görüşmek için güvenilir bir yer aradığını belli etti. Evimi önerdim. Üç beş gün sonra, uygun bir yerde buluştuk. Benim eve gittik. Günay Karaca nereli olduğumuzu sordu. Amasyalı olduğumuzu bildiği halde böyle bir soru sorması, Karanlı ve Kürt olduğumuzu iddia etmesi, dikkatimi çekti. Birlikte geldiği iki arkadaşının adını sormadım. Başbaşa konuşma olanağı sağladım. Konuşma tartışma uzayınca ben akşam yemeği hazırlığı için evden ayrıldım. Bakkal kasap manav dönüşünde misafirlerin az önce gittiğini öğrendim.

Altı ay sonra, Günay Karaca beni polise teslim etti. Poliste bana “Aman hoca, söylediklerimi kabul et, planımı bozma!..” dedi. Haydar Yılmaz’ı yakalatmamı istedi. Zor durumda kaldım, Yüksel Eriş yetişti imdadıma. Yüksel’in arkadaşı olduğumu söyledim. Bir hafta boyunca böyle direttim. Daha sonra, Günay’ın gösterdiği bir evde kurulan tuzağa Haydar düştü.

Selimiye’de ne söylediysem, dördüne birden söyledim. Günay’ı Engin Erkiner’den Haydar Yılmaz’dan ve Ali Sönmez’den ayırmadım. Yargılama başlayınca, kendisiyle konuşmadığım halde, Günay için yalancı şahitlik yaptım. Günay’ın poliste işkence gördüğünü “Tanınmayacak haldeydi!..” diyerek mahkeme kayıtlarına geçirdim.

Günay Karaca’nın poliste uyguladığı plan, Haydar Yılmaz’ı yakalatmak veya kurtarmak için yem kullanmaktı. Günay’la tartışmamın özü özeti poliste yem kullanma yöntemi üzerineydi. Günay uyguladığı plan gereği tahliye olacağına inanıyordu. Kaçmayı düşünmüyordu. Sağmalcılar’dan Büyük Firar gündeme gelince, Günay’ın kuyruğuna basmam ne olur, basmasam ne olur?

Mihrac hızını alamamış, benimle ilgili bir “test” daha yapmış. Benim çizdiğim “Gönül Kuşu”nun önemsiz değersiz rastgele uyduruk basit çizim olduğunu kanıtlamak için, bula bula Picasso’dan bir kuş çizimi bulmuş. Beni “bol yıldızlı nazi subayına” ve Kenan Evren’e benzetmiş, “paranoyak” olduğuma karar vermiş. Başka seçenek bulamadığından, “tümünün sentezi” olduğumu yazmış.

Behey salak, çıtayı yükseğe koymakla yanlış yapmışsın. Picasso ile

kıyaslanmak bile çok büyük başarı değil midir? Bu kıyaslamayı yapmakla, beni desteklediğini görmüyor musun? Picasso'nun çizdiği kuşu değil, kendi yaptığın çizimi göstereceksin. Isparta Sanat Okulu'nda sana Kalaşnikov tüfek resmi yapmayı öğrettiler de, kuş çizimi yapmayı öğretmediler mi?

Suriye'de Halep'te Şam'da resimden çizimden anlayan yok mu? Varsa bir babayiğit, avrat da olabilir, ondan görüş alacaksın. Diyecek ki, "Bu çizimi ben bile yaparım. İşte bu yaptığım çizim, o acemi çaylağın yaptığı çizime on basar!..". Sen de bakacaksın, aynen öyle olmuş. Asacaksın o güzel çizimi, Aynı Varlık dediğin Helâ Duvarı'na. Gelen giden iyiyi doğruyu güzeli gerçeği görsün ve beni ayıplasın diye.

Mihrac Ural'ın beğenmediği Gönül Kuşu'nu görmek için, tıklayınız.

http://yukseleis.blogspot.com/2010/07/simdi-biz-ne-yapms-olduk_699.html

Mihrac Ural'ın yaptığı kıyaslamayı görmek için, tıklayınız.

<http://acilciler-thkpc.blogspot.com/2010/12/cihat-celik-ve-son-test.html>

20 Temmuz 2010'dan önce beni kimse tanımazdı. Övgü alkış şan şöhret meraklısı değilim. Dünya malında gözüm yok. Ahiret kaygım korkum yok. Karım kızım oğlum baldızım dostum düşmanım yok. Mihrac'ı nüfustan saymıyorum. Hain hırsız arsız edepsiz katil casus pislik olduğunu biliyorum. Miro Masalı'nı yazıyorum. Siyasetle ilgilenmiyorum.

Resim dersinin İlköğretim Programı'ndan çıkarıldığını öğrenir öğrenmez, bunun bir anlamı vardır diye düşündüm. Vardığım sonuç, beni alternatif program üretmeye zorladı. Bir dizi "Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı" hazırladım. Başka çaresi kalmayınca kredi kartından borç alarak kendim bastırdım. Hiç değilse yarısı satılır sanıyordum, bir takım bile satamadım. Kredi kartı borcu batağına battım. Evden dışarı çıkamadım.

Yüksel Eriş'in kardeşi Hüseyin'le 6 Mayıs 2010 günü Dolmabahçe'de buluştuk. Ekonomik bakımdan aynı durumdaydık. Birlikte bir çıkış yolu aradık. Benim boyama kitaplarını satmaktan başka yol bulamadık. Mihrac'ın Hüseyin'e ulaştığı bilgisini değerlendirdik. Hüseyin'i Engin Erkiner'e karşı kullanmak istediğini gördük ve bu kavganın bizi ilgilendirmediğini düşündük. Buna rağmen, belki benim boyama kitapları satılır diye, Hüseyin'in Hatay'a davet edilmesine olumlu yanıt verdik. Mihrac konu ile bizzat ilgilendi. Benim de Hüseyin'le birlikte Hatay'a gelmem için ısrar etti. Gidiş geliş uçak biletini hemen göndereceğini ve 800 takım kitabın alınması satılması için derhal emir

vereceğini yazılı olarak teklif etti. Ben bu teklifi kabul etmedim. Hüseyin’le birlikte Hatay’a gitmedim. Sadece bir takım Boyama Kitabı gönderdim.

Hatay’da benim boyama kitaplarımı satmadılar. Hüseyin’i Ferhat Tunç ile birlikte Zeki Ural’ın evinde kahvaltı masasına oturtmayı başardılar. Enseden çekilmiş fotoğrafını internete koydular. Ferhat Tunç’la birlikte Zeki Ural’ın yanında Hüseyin Eriş’in fotoğrafını çektiler.

Yüksel Eriş’ten Hüseyin Eriş’e... diye cazgırlık yaptılar. Canım daraldı, <http://yukseleeris.blogspot.com> blogu yayına girdi. Blog duyurusunu Engin Erkiner yaptı. Mihrac Ural ile karşı karşıya geldim. Hüseyin Eriş’i Mihrac’ın ağzından aldım.

<https://mirural.blogspot.com.tr/2010/07/yuksel-eristen-huseyin-erise.html>

Yılbaşına bir hafta kala, umduğum dağlara kar yağdı. Başka çaresi kalmadığı için, “Elveda insanlık!..” diye bir yazı yazdım. Engin Erkiner’e gönderdim. Noktasına virgülüne dokunmadan aynen yayınladı. Kısaltarak alıyorum.

“Otuz kırk yıl önce biz böyle değildik. Arkadaşlık yoldaşlık dostluk yardımlaşma dayanışma gibi bazı şeyler bilirdik. Birbirimizi severdik. Devrimci olana güvenirdik. Dünya malına değer vermezdik. ‘Sensiz dünya malı n’eyleyim, dostum dostum!..’ türküsünü söylerdik. Kendimiz için bir şey istemezdik. Hep birlikte güneşi zaptetmeye giderdik. Yarın yanağından gayrı her şeyimizi paylaşırdık. Dünya dönmüş, devran değişmiş. Mirocuklar yetişmiş. Miro malı marabayı götürmüş. Ben bunu görmemişim.

Yüksel Eriş 1976 ilkbaharında ‘Biraz paraya ihtiyacımız var!..’ dedi. ‘Benim de paraya ihtiyacım var, olsaydı verirdim, vallah billah!..’ demedim. Kardeşimin yılbaşında getirdiği televizyonu Dinar’da sattım. Paranın tamamını Yüksel’e verdim.

1976’nın ilkbaharında Dinar Hükümet Tabibi’nden aldığı 20 günlük raporun yarısı geçersiz olduğu gerekçesiyle Yüksel’i müstafi saydılar. Dört ay sonra beni de çalışırken devamsızlıktan müstafi saydılar. Dinar Afyon Ankara İstanbul arasında döndüm dolaşım. Müstafi sayıldığım için maaş alamadım. Yol parası bulamaz oldum. İstanbul’da üç gün aç kaldım. Dördüncü gün, Yüksel Eriş’in annesine babasına gittim. Evlerinde ceplerinde ne varsa hepsini bölüştük.

İşte böyle bir ortamda, Yüksel Eriş’in Trabzon’da öldüğünü öğrendik.

Ablası ve amcası Yüksel'i aldı geldi. Patlama, 21 Ocak 1977 günü gece yarısından az önce olmuş. Yüksel patlamadan beş saat sonra, 22 Ocak 1977'de sabaha karşı ölmüş. 26 Ocak 1977 günü Feriköy Mezarlığı'nda toprağa verdik. Benden başka arkadaşı yoldaşı dostu orada yoktu.

İki hafta sonra, 07 Şubat 1977'de ben akciğer kanaması geçirdim. Validebağı Öğretmenler Hastanesi'nin Acil Servisi'ne gittim. İlk müdahaleden sonra, hastaneye yatırılmam için, Hasta Sevk Kâğıdı istediler. Babamı gönderdim, müstafi sayıldığım için vermemişler. Acil Servis'ten çıktım. Eyüp İlköğretim'e gittim. Ne halde olduğumu bilmiyorum. Beni görür görmez oturtular. Daha ben bir şey söylemeden Hasta Sevk Kâğıdını hazırladılar. Üstüm başım kanlar içinde Acil Servis'e ulaştım. Ertesi gün hastaneye yatırıldım.

Hastane'de beni üç kişilik bir odaya koydular. Diğer iki hastadan biri, Trabzonlu'ymuş. İstanbul Halk Evleri İl Koordinasyon Kurulu Başkanı'ymış. Adını sordum, Şefik Asan'mış. İşte bu Şefik Asan, 22 gün 22 gece gözünü benden ayırmadı. Ben öldüm öldüm dirildim, o bırakmadı. Her gece defalarca limonata yaptı içirdi. Tabak tabak buz yedirdi. Kaşık kaşık bal verdi. Ağzımı açsam mandalina portakal muz koydu. Gözümü kapatsam 'Uyudun mu?..' diye sordu. Sağa sola dönsem 'Bir şey mi oldu?..' dedi. Ben daha 'Öhhö!..' der demez, kanama kabını yetiştirdi. Benim kanamalar kesildikten bir hafta sonra taburcu oldu gitti. Zatürre başlangıcı olduğu için oradaymış.

Azcık canlandıkça, hikâyemin özünü özetini anlattım. Aile boyu perişan olduğumuz belliydi. Yüksel'in annesi babası ablası da ziyaretime geldi. Almanya'dan Hatice Güler geldi, Beşiktaş'tan kimse gelmedi. Arkadaşlık yoldaşlık dostluk zor günde belli olurmuş.

Hastaneye yatırılışımdan iki hafta sonra, Şefik Asan benim için eşofman almış. Bir miktar da para verdi. 'Yardımlaşma!..' imiş. Babam 'Bu para beni Ankara'ya götürür!..' dedi. İşte o para ile Ankara'ya gitti ve hakkımdaki müstafilik kararını kaldırttı. Öğretmenliğim devam etti. 28 Şubat 1977'de birikmiş altı aylık maaşımı birden aldım. Bir gün sonra, Mart maaşımı aldım. Lodos bitti, poyraz başladı. Her bakımdan rahatladım. Kanama kesildi.

Şefik Asan'ın varlığı ve yaptığı 'Yardımlaşma!..' olmasaydı, hayatımın akışı değişirdi.

THKP-C İddianamesi'nde Perşembe'de kimlerden oluştuğu bilinmeyen bir grubun varlığından söz ediliyor. Ayıptır söylemesi, işte o grup benim. Ertan Sarıhan ahbap çavuş ilişkisi içine girmezdi, ben de girmedim. Terzi

Fikri ve Avukat Şener Şadi ötseydi, ben de yanardım. Ötmediler, yanmadım. Dikkatli oldum, tohumluk olmadım. Tohumluğun anlamını bilmeyenler veya unutmuş olanlar, Victor Serge'nin Militana Notlar kitabını okumalıdır.

Yüksel Eriş'le bildiklerimizi sevdiklerimizi paramızı pulumuzu her şeyimizi paylaştığımı yazdım. Yüksel Eriş'in kardeşi Hüseyin Eriş'e kurulan tuzağı gördüğüm için, Engin Erkiner sitesinde yazdığım 'Bir Soru' başlıklı yazı ile Mihrac'ı uyardım. Hüseyin'e yanlış yapma, yoksa beni de karşında bulursun, dedim. Ne dediğimi anlamadı. O yüzden, bir de şu çakma soytarıyı alıcı gözüyle göreyim, dedim.

Eğlencelik olsun diye, Miro Masalı'nı yazdım. Miro Masalı bildiğimiz kızlardan değildir. Soran sorgulayan uyaran uyandıran uyanık insanlar için yazılmıştır. Masal yazarı Yeşilirmak'la Kızılırmak'ı karıştırmışsa, 'Malabadi Köprüsü'nden Fırat Irmağı'na atladı!..' demişse ve okuyucu da bunu yemişse, 'Afiyet olsun!..' demekten başka söylenecek söz yoktur. Yalanı yanlış yedikten sonra hiçbir şey yapamazsın. Koyun keçi et süt kıl yün hesabı yapan bir puşta yem olur gidersin. Miro olamazsan, Mirocuk olursun.

Günay Karaca'nın yalan söylemektense suçlanmış olmayı tercih ettiğini otuz yıl sonra anladım. 1979'un yaz aylarında evime getirdiği Ali Fuat Çiler'e yanlış bilgi vermekle hayatımı kurtardığını gördüm. Günay Karaca ve 81 Arkadaşı blogunu hazırladım. Günay'ın yüzüne karşı söylediğim herşeyi olduğu gibi yazdım. Ali Fuat'ın adını yazdığımda, yargısız infaz timlerini evime gönderenin Mihrac olduğunu biliyordum. Bilmediğim, bunu nasıl becerdiydi. Hanefi Avcı bu konuda Mihrac'ı ele verdi. Al gülüm, ver gülüm, Lazkiya'da bülbülüm, hikâyesi.

1979 yazında Günay Karaca ve Haydar Yılmaz'la birlikte evime gelen üçüncü kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Altı ay sonra, Gayrettepe'de sorgulanırken bu kişinin kim olduğu hakkında bana hiçbir soru sormadılar. Tutuklanmak için çıkarıldığım Askeri Mahkeme'de ve daha sonra ifade verdiğim Askeri Savcılık'ta yine bu kişi ile ilgili olarak hiçbir soru sormadılar. Ben de bu ilgisizlik yüzünden, o kişinin içimize sokulmuş ajan olduğunu düşündüm. Günay Karaca ile asıl ayrıştığım yer burasıydı. Ama ben bunu öne çıkarmadım. Tartışmayı 'yukarıdan aşağıya, örgüt yönetiminden sempatzana çözüme' ve 'maşa kullanma taktiği' ile sınırladım. Ne dersin Ali Fuat, niçin seni benden sormadılar? Sen de o zaman görevli miydin? Günay benim Karşlı Kürt olduğumu iddia ederek, niçin sana yanlış bilgi verdi?

Otuz yıl sonra, Ali Sönmez'in Sağmalcılar'dan kaçmadığını, kaçırıldığını yazdım. Yatağının altında sakladığı paranın kaynağını sordum. Aslan kaplan

doğru dürüst devrimci numarası yapmasın. Hapiste 62.000 lira parayı nasıl biriktirdiğini açıklasın. Makarna yiyerek biriktirdim desin. İsterse örgüt parası olduğunu iddia etsin.

Ali Sönmez, bak ben yine hesap soruyorum. Sen kancık köpek gibi kaçırıyorsun. Selimiye’de bana elimi yüzümü yıkamak için sabun vermedin. Sağmalcılar’dan seni kaçırmanın kim olduğunu biliyor musun? Sen hapisten kaçtıysan, bu parayı niçin yatağın altında bıraktın? Gıcır gıcır yeni ayakkabı varken, niçin naylon terlikle gittin?

1993 ilkbaharında yargısız infaz timleri kapımı çaldığında, Günay Karaca’nın Mihrac Ural sandığım kişiye yanlış bilgi vermesi nedeniyle kefeni yırttım. Mihrac Ural’ı o yüzden yakın takibe aldım. Ayrı Varlık blogu yayına girer girmez fark ettim. Oradaki fotoğrafın Mihrac olup olmadığını araştırdım. Tanıyanlar bilenler, ‘Mihrac’ın fotoğrafı!..’ dediler. Mihrac’ın günahını almış olduğuma inandım. Daha sonra, konu güncelleştiğinde yeniden araştırdım. Bu defa, Ali Fuat’ı fotoğrafından teşhis ettim. Fotoğrafı üç kişiye doğrulattım. Söylenecek ne varsa hepsini açıkça yazdım. Günay’ı Mihrac’a bırakmadım.

Yani bu güne kadar yapabileceğim ne varsa, hepsini yaptım. Ertan Sarıhan’dan Yüksel Eriş’e ve Yüksel Eriş’ten Günay Karaca’ya köprü oldum. Aklımın erdiği ve gücümün yettiği kadar doğru dürüst devrimci olmaya çalıştım. Bu üç arkadaşımın gölgesinden yararlanmadım, üçünün de ışığından yararlandım. Sağa sola savrulup gitmedim. Kendimi yitirmedim. Her şeye rağmen iyi insan olduğuma inandım. İyi insan olmanın gereğini yaptım.

12 Mart 1971’de balyoz darbeleri devam ederken ‘Bu memlekette Kürt vardır!..’ diyebildim. 1975’te Apo’un yüzüne karşı, ‘Kürt devrimciler Türk devrimcilerden ayrılırsa önünde sonunda karşı karşıya geliriz!..’ dedim. Apo’ya söylediklerim aynen gerçekleşti. Karşı karşıya gelmiş gibiyiz.

Çoğaldık yığınsallaştık başardık falan filan diyorlar. Fena halde yanılıyorlar. Sosyalizm için yola çıkan Kürtler, feodal ağa tefeci bezirgân takımıyla barıştı mı, barışmadı mı? ‘Demokratik emperyalizm’ yalanı attı mı, atmadı mı? Otuz beş yıldır patinaj yaptı mı, yapmadı mı? Beni ırkçı ayırıcı olmakla suçladı mı, suçlamadı mı?

Kürt Özgürlük Savaşçısı olmak yetmiyor. Alevi Köken edebiyatı yapıyor. Doğaldır ki, Hazreti Ali’den öteye kafası basmıyor. Aleviliğin Alicilik olmadığını anlamıyor. Dört bin yıl önce, Anadolu’da Ale Bayramı olduğunu bilmiyor. Ale sözcüğünün yakıcılık anlamına geldiğini kabul etmiyor. Her şeyin 1071’de veya 571’de başladığını sanıyor. Sürüler içinde

sürmeli koyun, turnalar içinde telli turna oluyor. Hü medet ya Ali, Hüseyin aşkına, falan filan diyor. Uçmak serbest, uç uçabildiğin kadar!

Hayal kurmak güzeldir. Haydi hayal kuralım. Kürt Özgürlük Savaşçısı ve Hazreti Ali'nin yoldaşı ve dahi eski marksist-leninist Apocular başarılı oldu. "Free Kurdistan" kuruldu. Dört beş parça Kürdistan birleştirildi. Apo işte bu Birleşik Özgür Kürdistan'ın Devlet Başkanı koltuğuna kuruldu. Komşularıyla iyi ilişkiler kurmak istedi. Mucize gerçekleşti. Yaramaz çocuklardan biri, mesela bu satırarın yazarı, 'Bu devletin egemen sınıfı kim olacak?..' diye sorarsa, rüya bitmez mi?

İşçi sınıfı yok, burjuva sınıfı yok, sosyalizm hedefi yok, üç beş aşiretten başka hiçbir şey yok, böyle devlet olur mu? Ahmet Türk'ün Atatürk'ten hangi üstün özelliği vardır ki, demokratik alternatif olsun.

İşgalcidir diye, beş bin mehmetçik öldürdün, emperyalizme siyonizme karşı ne yaptın? Türkler işgalcidir de, emperyalistler siyonistler gericiler ev sahibi midir? Kürtler Türkler darda zorda kaldıkça birleşiyor bütünleşiyor, görmüyor musun? Kürtler niçin önerdiğin "Free Kurdistan"a gitmiyor da, İstanbul'a İzmir'e Edirne'ye Samsun'a Mersin'e gidiyor, anlamıyor musun? MİT MOSSAD CIA ile arkadaş yoldaş olanın gideceği yeri bilmiyor musun?

Bir bölük angut, Türk adının anlamını bilmiyor, Türkçülük yapıyor. Bir bölük ördek, Kürt adının anlamını bilmiyor, Kürtçülük yapıyor. Türk adının anlamını açıkladım. Kürt adının anlamı için kaynak gösterdim. İki de kabul etmiyor. Beş bin yıl önce çömlekçi çarkı dönmeye başlayınca, toplumun sınıflara ayrıştığını öğrenmek istemiyor. Ne köleden yana oluyor, ne köleciye karşı çıkıyor. Bu belirsizliğin köleciden yana olmak olduğunu söylediğim için, ikisi de bana kızıyor.

5.000 yıl önce toplumun sınıflara ayrıştığını ve köle ile kölecinin sürekli çatıştığını gözden geçiriyor. Köleciden yana tavır alıyor. Kavim kabile soy boy ırk demiyor. Bu beş sözcüğün yerine 'etnik' sözcüğünü kullanıyor. Beş bin yıl önce çöplüğe atılmış kavramlara dört elle sarılıyor. 'Etnik' köken farkı edebiyatı yapıyor. Irkçılık ayrımcılık yapmayı devrimcilik sanıyor.

Türkler bir kavim kabile soy boy ırk değildir. Kürtler de bir kavim kabile soy boy ırk değildir. Türk ve Kürt adının anlamını açıklamaya 'etnik' kavramı yetmez. Beş bin yıllık toplumsal ayrışmayı çatışmayı kavramları adları açıklamak için bilgi gerekir.

Yani ben ne yaptığının yapmadığının bilincindeyim. Kırk elli yılda

öğrendiğim bilginin özünü özetini yazdım. Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı 1-2-3-4'ün içine dışına koydum. Yaptığım çalışmayı gördüğü halde anlamayan devrimci insanların çokluğuna şaşım.

Yedi yaşındaki çocuğun anladığını, eşşek kadar büyükler anlamadı. İpe un sermek için, alışılmış olan her türlü yalana yanlışa sarıldı. Beni paragöz olmakla suçladı. Kazanacağım parayı pulu hesapladı. Gördüğü paranın ışıltısı gözlerini kamaştırdı. Beni de öyle sandı.

Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı dizisi bin takım basıldı. Baskıyı yapan matbaa, 50 takım eksik olmasın, 150 takım fazla olsun demiş, 1150 takım basmış. 350 takımını parasız dağıttım. İbrahim Yalçın'a 200 avro karşılığı on takım ve Erkan Ulaşan'a 100 lira karşılığı üç takım Boyama Kitabı sattım. Bunun dışında, hiç kimseye bir takım kitap bile satamadım. Herkesin cebinde akrep varmış. Yardımlaşma dayanışma arkadaşlık dostluk mazide kalmış. Eski çamlar bardak olmuş. Yani tek kelimeyle, battım!..

Görülen o ki, yılbaşından itibaren hiçbir fatura ödemesi yapamayacağım. Elektriğim suyum internetim telefonum ve doğalgazım kesilecek. Bunlar olmadan nasıl yaşanırsa, öyle yaşayacağım. İnternet bağlantım olmayacak. Telefon kullanmayacağım. Yine de yalana yanlışa teslim olmayacağım. Ertan'ın Yüksel'in Günay'ın arkadaşı teslim olur diyen varsa, gelsin baksın evime. Teslim olduğumun belirtisini görürse, tükürsün yüzüme.

Söyleyeceklerimin hepsi budur. Eğitimin gereği yoktur. Çocuğumuz resim yapmayı öğrenmese de olur. Benden bir takım Boyama Kitabı almadığınızdan, ne kadar uyanık devrimci olduğunuz görülmüştür. Görünen köy kılavuz istemez. Yolunuz açık, kısmetiniz bol olsun!..”

Engin Erkiner işte bu yazının altına not düşmüş. Benimle ilgili bazı değerlendirmeler yapmış. Daha önemlisi, “Resimden anlayan birisi değilim. Resim bilgisi iyi olan bir insana, ‘Sen Picasso kadar güzel güvercin çizemiyorsun’ diyecek kadar salak da değilim!..” demiş.

Engin Erkiner resimden çizimden anlamıyorum dediği halde, Mihrac'ın kıyaslama yaptığı iki kuştan birinin “güvercin” olduğunu görmüş. İbrahim Yalçın da o kuşun “güvercin” olduğunu görmüştür. Erkan Ulaşan'a sorsalar, Test konusu iki kuştan birinin “güvercin” olduğunu söyler. Ben de kalıbımı basarım, o kuş “güvercin”dir. Pablo Picasso bile o kuşun “güvercin” olduğunu kabul eder. Ağzına verilmiş zeytin dalı kesin kanıt yerine geçer. Demek oluyor ki, güvercine güvercin denirse ve Mihrac Ural da kabul ederse, Picasso'nun çizdiği kuş “güvercin”dir.

Elma ile armut kıyaslanmazsa, mazotla benzin farklı şeyse, gramın metreden farkı varsa, Mihrac yanlış yapmıştır. Sapı samanı yalanı yanlış birbirine karıştırmıştır. “Gönül Kuşu” ile “güvercin”i kıyaslamıştır.

Mihrac denilen Hela Müdürü yaptığı yanlış anlaşın diye devam edelim. Benim yaptığım kuş çizimine, “Bu bir güvercindir!..” diyebilecek hiç kimse yoktur. Resimden anlayan anlamayan hiç kimse benim çizdiğim kuşu, tanıdık bildik kuşlardan hiçbirine benzetemez. Bu bir güvercin serçe karga kanarya bülbül keklik sığırcık şahin kartal diyemez. Ama herkes, benim yaptığım çizimin tek kelimeyle “kuş” olduğunu söyler. Kanadı kuyruğu ayağı gagası gözü gövdesi var. Kuş olduğu bellidir, ne kuşu olduğu belli değildir. Böyle kuş olur mu, denilmesin diye, Gönül Kuşu adı verilmiştir. Her bakımdan soyutlama yapılmıştır. Soyutlama kavramı için örnek soyut kuş üretilmiştir.

Picasso’nun çizdiği “güvercin” ile benim çizdiğim “kuş” kıyaslanamaz. Bu iki kuş içerik ve biçim bakımından birbirinden farklıdır.

Benim ne kadar yanlış olduğumu göstermek için, “Şu iki kuş çizimine bakın, hangi kuşun çizgisi daha güzeldir yumuşaktır akıcıdır rahattır sıcaktır?..” demesi gerekirdi. Sadece çizgi kıyaslaması yapması gerekirdi. Bunu yapmamış, Picasso’nun yaptığı “güvercin” çizimi ile benim yaptığım “kuş” çizimini kıyaslamış. Picasso kadar güzel kuş çizemezsin, demiş. Keşke bu kadar salak olmasaydı. Benim ne kadar acemi beceriksiz palavracı olduğumu kanıtlamak için, Isparta Sanat Okulu’nda öğrendiği Teknik Resim bilgisini değerlendirseydi.

Mihrac Ural benimle ilgili iki “test” yaptı ve ikinci “test”in sonuna “Seninle işim bitti!..” diye yazdı. Daha sonra, döndü dolaştı bana bir daha sataştı. “Önemsemediğim için adını bile doğru yazmadığım Cihat Çelik (bu adamın adı cihat mı, Ceht mi, Cahit mi, cuk cuk mu (gönül kuşu sendromu), her ne bok ise işte o) gibilerine söyleyeceğimi bir cümleyle bitirdim ilk ve son test sorularından sonra, milliyetçi bir aymaza dönüm bakacağımı kimse beklemesin!..” demiş. **214. Dosya**

<http://acilciler-thkpc.blogspot.com.tr/2010/12/ibrahim-yalcin-desifre-olmus-bir-mit.html>

Bunu dedikten 10 gün sonra, bana bir daha saldırmış. Hela Duvarı’na astığı **Bu Akıl Değişmedikçe...** başlıklı yazıda, “Bunlarla, bunların devletleriyle benim mücadelem var, ona devam ediyorum!..” diye esmiş savurmuş. “Bunlar” dediklerinden biri de ben oluyorum.

<https://mirural.blogspot.com.tr/2011/01/milietci-refleksler.html>

“Sayın Hüseyn Orhan, ... Bu cümleleri Nazı subayı mı yazmış, kızıl elma peşinde koşan Alperen Ocakları militanı mı ayırt etmek güç. Bakın sol milliyetçilerde de benzer yaklaşımlar var; bu utanmaz adamlar kendilerine de solcu derler. Geçenlerde ‘test’ soruları sorarak, elimin tersiyle tokatladığım ilkel milliyetçi Cihat adlı bir paranoya ‘Ermeni Soykırımını diye bir söz duydunuz mu?’ diye soru soruyordu. Artık gerisini siz düşünün, oysa siz bir milliyetçi olarak bu inkarcılığı sakınmadan dile getiriyorsunuz, Cihat (Cahit) ise solculuk adına yapıyor!..” demiş.

Hela Müdürü yazı başlığının üzerine koyduğu “Not”ta, “Kuşum Cihat (Cahit miş) gibi milliyetçilerle mücadelemizin bir parçası olarak ...” demekle, hangi ligde oynadığını belli etmiş. Er Meydanı’ndan kaçmış. Davulcuya zurnacıya seyirciye saldırmış. Siyasetle hiç ilgim ilintim yokken gelmiş bana toslamış.

Yüksel Eriş bloguna yazdığım “Şimdi biz ne yapmış olduk?..” başlıklı yazıda, Ocak 1980’den bu yana hiçbir örgütün sempatzanı bile değildim, demiştim. Yüksel Eriş ile ilgili bazı sorular sormuştum. Engin sorduğum sorulara cevap verdi. Rıza cevap vermedi. Mihrac salya sümük saldırıya geçti. “İki tokatta işini bitirdim!..” dedi. Üçüncü tokatı attı, yine işimi bitiremedi. Döndü dolaştı geldi, dördüncü defa sataştı. Benimle mücadele içinde olduğunu ilan etti. Şimdi ben bu Hela Müdürü’nün hangi dediğine inanayım. Benimle işi bitti mi, bitmedi mi?

ANT dergisinin ilk sayısının yayınlandığı günlerden bu yana, yani 45 yıldır, devrimci mücadelenin içindeyim. Bana “goşist” diyen oldu, ama “faşist” diyen olmadı. Bu salaklığı sadece Mihrac yaptı. Faşist kelimesinin anlamını bilseydi, bana öyle sallama savurma yapmazdı. Behey akılsız fikirsiz beyinsiz Hela Müdürü, örgütlü olmayan insan “faşist” veya “komünist” olur mu? Örgüt sempatzanı bile olmayan biri "faşizm" veya "komünizm" için mücadele eder mi? Hiçbir örgüte sempati duymayan bir kişiye karşı mücadele yürüten siyasetçi, yolunu şaşırılmış manyak değilse nedir? Ulan manyak, senden siyasetçi olur mu?..

Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı benden insanlığa armağandır. Miro Masalı’nı ben yazdım, dünya durdukça sana kazık çakacaktır. Türk dili için ürettiğim mirolaşmak deyimini, senin gibi puştların adı olacaktır. Türkçe birçok sözcüğün başındaki ç sesinin küçültme eki olduğunu ben buldum, bu minicik buluş birçok yalanı yanlışı çöpe atacaktır. Yüksel Eriş kitabını Engin

Erkiner'le birlikte ben yazdım, bin yıl sonra da insanlar yazdıklarımı okuyacaktır. Sahi sen ne yaptın, hain hırsız arsız edepsiz düdük dümbük deyyus katil casus pislik olmaktan başka!..

Nuray Bayındır, İrfan Dayıoğlu, Hasan Cabir, Zeycan Karaca, Aleattin Özden, Haydar Yılmaz, İbrahim Yalçın, Engin Erkiner, Sarı Serdar ve iki kişi daha bana el verdi. Elektriğim suyum telefonum internetim doğalgazım kesilmedi. Miro Masalı devam etti.

İşte bu “el verdi” deyişim, Dalton Kardeşler çetesini delirtti. Dışarıdan gazel okuyan cinsi cibiliyeti belirsiz çakal, bana ana avrat düz gitti. İçeriden kuyruk sallayan cüce şarlatan, Noktasıyla virgülüyle aynen katılıyorum!..” dedi. Yüksel Eriş adının arkasına sığınarak bana saldıran çakalların elinde “devrim şehitleri” bayrağı vardı. Öyle ise, şu “devrim şehitleri” kavramını da gözden geçirmek gerekir.

Müslüman inanışına göre, insanlar “inananlar” ve “inanmayanlar” diye ikiye ayrılır. Allah’ın varlığına birliğine ve Hz. Muhammed’in peygamber olduğuna inanırsan, müslüman olursun. Bundan sonrası, ne kadar müslüman olduğun ile ilgilidir.

Müslüman olmayan insana kâfir veya münkir denir. Müslüman olmayı kabul etmeyen Yahudi’nin Hristiyan’ın Romalı putperest kişiden farkı yoktur. Kâfir olanların hepsi bir millet sayılır. Müslümanlar birbirinin din kardeşi kabul edilir. Müslümanlar arasında soy boy kavim kabile ırk ayırıcılığı olmayacağı söylenir.

Müslümanlar da kendi içinde ikiye ayrılır. Özü sözü davranışı bir olan kişiye mümin denir. Özü sözü davranışı bir olmayan kişiye münafık denir. Müslüman olduğunu söyleyen en aşağı tabakadan bir münafık kişi, en yukarıdaki münkirden üstün sayılır. Münafık olan, sözde görünüşte mümin olana yakındır, özde davranışta münkir olan ile yan yanadır.

Müslüman olanların hepsi bir millet sayıldığı için, iki müslümanın birbiriyle savaşması uygun görülmez. Birbiriyle savaşan iki müslüman birbirini kâfir olmakla suçlar. Bu nedenle, Kâfir Saddam ve Deccal Humeyni kavramı üretilmiştir. İki taraf da, savaşta ölen yurttaşlarını şehit kabul etmiştir, öldürdüğü müslümanı kâfir ilan etmiştir.

Şehitlik kavramı din içeriklidir. Din uğruna yapılan savaşta ölen müslümanlar şehit olur. Din uğruna savaşmıyorsan veya müslüman değilsen, ne kadar kahramanlık yapmış olursan ol, ölürsen şehit olmazsın. İşte o yüzden,

kâfir toprağını ele geçirmek için yapılan savaşta ölenler de şehit sayılmıştır. Vatan savunması yaparken ölenlerin de şehit olduğu kabul edilmiştir.

Askerin inançlarının kuvvetli olması, şehit olunca cennete gideceğine inanması, savaşırken ölüm korkusunu azaltır. Şehit olursan cennete gidersin. Askerin şehit olması veya cennete gideceğine inarak ölmesi, komutanın veya siyasetin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Ama her ne olursa olsun, şehitlik kavramı çok önemlidir. Yalanı yanlış ihaneti gizlemek için örtü olabilir.

Müslüman olan, toplum için yararlı iş yaparken ölürse, şehit defterine yazılır. Ama din inancı olmayan insanlar toplum için yararlı iş yaparken ölmüş olsa bile, şehit olarak nitelendirmek doğru değildir. Şehit olmak için, din uğruna yapılan savaşta ölmek şartı vardır. Din inancı olsa da, olmasa da, devrim için ölenleri şehit olarak nitelendirmek yanlıştır. Devrim için ölenler şehit olmazlar. Böyle bir niteleme onları yüceltmez. Tam tersine, onların düşüncelerini etkisizleştirir ve başka görüşlerin hizmetine sokar.

Yüksel Eriş, facebook sayfasında dini inanç bakımından “materyalist” ve siyasi görüş bakımından “marksist-leninist” olarak yazılmış. Öyle ise, “materyalist” ve “marksist-leninist” olduğu için, din uğruna savaşırken ölmüş kişiler gibi şehit olmaz. Mahir Çayan, Ertan Sarıhan, İlker Akman, İskender Şenol ve diğer devrimciler gibi vatan toprağı olur.

Patlama olduktan sonra, beş saat boyunca, Yüksel’in bilinci yerindeymiş. Öleceğini anlayana kadar kim olduğunu söylememiş. Ölmeden az önce, “Benim adım Yüksel Eriş. Ailem İstanbul’da Feriköy’de!..” demiş. Görevli polis bu bilgiyi amirlerine bildirmek için yanından ayrılmış. Döndüğünde, Yüksel’in öldüğünü anlamış. Yüksel ölür ölmez başucunda bekleyen kız kayıplara karışmış. Daha sonra, Kurtuluşçular bir fırsatını bulup Yüksel’in cenazesini kaçırmış. Polis yolda çevirme yapmış. Cenazeyi geri getirmiş. Yüksel’i Trabzon’dan İstanbul’a getiren uçak, 40 dakika İstanbul üzerinde uçmuş. Yer güvenlik önlemleri artırıldıktan sonra uçak yere inmiş.

Yüksel bir polis ordusu eşliğinde Şişli Camisi’ne getirildi. Yıkandıktan sonra, yine polis ordusu eşliğinde Feriköy Mezarlığı’na götürüldü. Mezarlıkta aile bireylerinden ve benden başka kimsecik yoktu. Polis “Aile dışında katılan var mı?..” diye sordu. Yüksel’in ablası aile dışında kimsenin olmadığını söyledi. Ama bıyıklı esmer iki kişi dikkat çekiyordu. Bu iki kişiden biri, Yüksel’in dayısının oğlu Vahit’ti, diğeri bu satırların yazarı Cahit’ti. Vahit kimlik gösterimi yaptı. Cahit’in kimlik bildirimini yapmasına gerek kalmadı.

Son olarak, “devrim şehitlerinin” mirasçısı olan çakallar bana gelmesin.

Devrimci şehit aylığı bağlatmak isteyenler, ilgili devlet birimine gitsin. Şehit olsun veya olmasın hiç kimsenin mirası beni ilgilendirmiyor. Yüksel benim için miras konusu değildir. 46 yıllık devrimci mücadelem 6 yıllık bölümüne katılmış öğretmen arkadaşımıdır. Yüksel'le birlikte 6 yılın tamamını silsem bile, bana kalan 40 yıllık mücadele başımı dik tutmaya yeter.

Benim adım Cahit Çelik, iki satır yazdım, dört çizik attım. Yalancı dolancı zalim zorba hain hırsız arsız edepsiz düdük dümbük deyyus katil casus pislik olanın arkadaşı yoldaşı dostu olmam.

Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı 1-2-3-4, Mart 2010'dan bu yana <http://defterciler.blogspot.com> adresinde alıcı bekliyor.

Alacakaranlık kuşağında yaşayan anneler babalar yanlış eğitime direnen çocuğu öğretmenin sözüne uyarak doktora götürüyor. Doktor avcı olmuş, fırsatı kaçırmıyor, sağlıklı çocuğa hasta muamelesi yapıyor, aspirinden uyuşturucuya kadar her şeyi deniyor. Çocuk uyuştukça mayıştıkça annesi babası öğretmeni doktoru seviniyor. Olan, çocuğa oluyor.

Böylece, toplumun öncüsü olacak en sağlıklı filizler ziyan ediliyor. Öncüsü olmayan toplumu yönetmek yönlendirmek için iman kuvveti yetiyor. Bilime bilgeye sanata sanatçıya gerek kalmıyor. Resim Yapmayı Öğreten Boyama Kitabı 1-2-3-4, avutmak uyutmak uyuşturmak için değil, öğretmeni öğrenciyi aileyi uyarmak uyandırmak bilgilendirmek için yazıldı.

Bu kitapçıkları incelemeyen, Boyama Kitabı almayınız. Çocuğu, üç beş yabancı şirketin ve yedi sekiz beyinsiz pisliğin merhametine bırakmayınız. Öğretmen iyi olursa öğrencisi kötü olmaz, öğretmen öğrenciyi hastalık teşhisi koyamaz, doktor öğrencinin eğitim sürecini belirleyemez. Öyle ise, her şeyden önce güncel gerçeği görmek zorundayız.

Güncel gerçek bar bar bağıyor. Resim dersini İlköğretim Programı'ndan çıkartmışlar. Görsel Sanatlar diye uyduruk kaydırık bir ders koymuşlar. Çocuklar resim yapmak istiyor ama nasıl yapılacağını bilmiyor. İşte o yüzden, öğretmene öğrenciyi aileye gerekli temel bilgileri yazdım ve çok kaliteli çizimler yaptım. Başka seçenek kalmayınca, boyumdan büyük borca girdim, kendim bastırdım. Tanıtımcılar tanıtmadı, dağıtımcılar dağıtmadı, satıcılar satmadı, alıcılar almadı. Kredi kartı borcu batağına battım.

Yandaş oynaş candaş yoldaş özgür demokrat evrimci devrimci ilerici gerici darbeci dümeni milliyetçi uulusalcı ırkçı ayırımcı taraflı tarafsız kemiksiz kılçıksız medya, paradan başka değer tanımıyor. Paradan başka

değer kalmayınca, insanoğlu insanlıktan çıkıyor. Her şeyi yazan gazeteciler, Resim dersinin İlköğretim Programı'ndan çıkarıldığından ve yaptığım çalışmadan iki satırcık söz etmiyor. Öğretmen örgütleri kafayı kuma gömmüş, eğitim programlarının içeriği ve uygulanışı ile ilgilenmiyor.

Yani benden başka, köyün delisi yok. Benim de karım kızım oğlum oynaşım sırdaşım yok. Beş yeğenim var, beşinin de yaptığım çalışmadan yararlanmaya ihtiyacı yok. Ayağımı yerden kesecek bir düldül, başımı sokacak bir ev, tencereyi kaynatacak emekli aylığım var. Bu kitapçıklar satılırsa borçlarımı öderim, belki dört kitapçık daha yaparım. Kitapçıklar satılmazsa, evimi satarım, sokakta yatarım, yine de başımı dik tutarım!..

Nokta, nokta, nokta!..

Cahit Çelik

Yüksel Eriş blogu cahillerin cingözlerin oyun alanı değildir. Yüksel Eriş ile ilgili her şeyin özü özeti anlatılmıştır. Bundan ötesi ayrıntıdır. Ayrıntılar, ayrıca bir özel yaşam öyküsü içinde yazılmıştır. Noktayı koyduktan sonra yeni anlatım olmayacaktır. Hiç kimse burada Yüksel'i tartışamayacaktır. Varsa bilgisi olan, kendi çöplüğünde yazar. Herkes bunu böyle bilsin.

Adamın biri birgün “Bu köyde üç yigit var. Biri Hasso, biri Hüsso, üçüncüyü söylemem!..” demiş. Memo merak etmiş. Ama “üçüncü yigit” ağa değilmiş. Ağa'nın oğlu değilmiş. Bekçi hacı hoca değilmiş. Tefeci bezirgân pehlivan değilmiş. Hasso'nun merakı iyice artmış. Köyde olan herkesi tek tek saymış. Sayılacak kimse kalmayınca, “Ulan o yigit yoksa sen misin?..” diye sormuş. Memo, “He valla, babana rahmet. Yigit yigidi gözündeki çapaktan tanır!..” demiş.

Yüksel de köydeki üç yigitten biriydi, ama “gözü çapaklı yigitlerden” değildi. Yüksel Eriş'in yazdığı iki satır yazı yok. Yaptığı hiçbir silahlı külahlı eylem yok. Öğretmen mücadelesi içinde izi tozu yok. Öğrenci lideri olmadığı da biliniyor. Ama buna rağmen, öldükten otuz yıl sonra binlerce devrimcinin arasından sıyrılıp çıkıyor. Öyle ise, Yüksel'i Yüksel yapan belirleyici özellik nedir?

Herkesin güncel gerçeği gözden kaçırdığı, devrim yapma görevini başkasına bıraktığı, kaypakların korkakların egemen olduğu ağır yenilgi koşullarında, Engin Erkiner'le ve İlker Akman'la birlikte güncel gerçeği kavramıştır. Aslanların kaplanların evcilleştiğini korktuğunu kaydardığını görünce, işin başa düştüğünü anlamıştır. Teorik pratik mücadele içinde nitelik sıçraması yapmıştır. Devrimci mücadelenin örgütleyici öncüsü olmayı başarmıştır.

Yüksel Eriş arkadaşlarına yoldaşlarına güveniyordu. “Hepimiz kınalı koç gibiyiz. Kurban'da kesileceğiz!..” diyordu. Gözünü budaktan esirgemiyordu. Devrimcilik bağının dışındaki bütün bağları koparıp atıyordu. İşte o yüzden, devrimcilerin evlenmesine karşı çıkıyordu.

Rıza'nın “Yüksel yoldaş ... kır gerillasının hazırlıklarını yapıyordu” dediği şeyin yalanı yok, yanlışı var. Yüksel Eriş yerli çeteciliğin tarihini araştırıyordu. Aynacıoğulları Çetesi'nin tarihini öğreniyordu. Buradan kendine göre dersler çıkarıyordu. Çıkardığı en önemli ders, “Her şeyi öğrenecek bilecek, ama hiç kimseye kendisiyle ilgili özel kişisel bilgi vermeyecek!..” idi. Bu nedenle, öleceğini anlayana kadar kimseye “Benim adım Yüksel Eriş!..” dememiş.

Öyle anlaşılıyor ki, Yüksel'i yazmakla baltayı taşa vurmuşum. “Yüksel Eriş öldü mü, öldürüldü mü?..? diye sormakla, parmağımı Rıza'nın ve Mihrac'ın gözüne sokmuşum. “Yüksel 21'in de mi öldü, 22'sinde mi?..” demekle, Rıza'nın Mihrac'ın dibini oymuşum. “Yüksel 1976 yaz aylarında bomba yapmayı bilmiyordu!..” derken, noktayı koymuşum. Öte yandan, Binboğa Dağları'nda yapılan “gerilla eğitimini” gözden kaçırmışım. Yüksel'e bomba yapmayı öğreten kişiyi atlamışım.

Mihrac'ın anlatımı doğru ise, Binboğa Dağları'nda yapılan “tırmanışa”; Mihrac Ural, Hamdullah Erbil, Rıza Salman, Ömür Karamollaoğlu, Binbaşı ve Süreyya (=Yüksel Eriş) katılmış. Tabanca tüfek atışı yapıp yapmadıkları ve bomba yapmayı öğrenip öğrenmedikleri belli değil. Belli olan, bu geziye katılanlardan Yüksel Eriş “bomba yaparken” ve Ömür Karamollaoğlu “kendi yaptığı bomba ile” ölmüştür. Ömür ve Yüksel, bomba yapmayı da birlikte öğrenmiş olabilir. Belki de eğitmen aynı kişidir.

Mihrac bu geziyi veya “tırmanış” ayrıntılı biçimde anlattığı halde, yapılan “eğitimi” atlamış. Dağda ne yaptığını anlatmayacaksan, dağa nasıl çıktığını niçin anlatıyorsun? Yoksa sen Rıza'ya şantaj mı yapıyorsun?

Yüksel 1976 yazında Hatay'a gittiğinde bomba yapmasını bilmiyordu, dedim. Manyak Memo “Yüksel bize bomba yapmayı öğretti!..” diye yalan üstüne yalan attı. Yüksel Eriş'in gölgesine sığınmış iki delikanlıdan biri, “Bilmiyordu, Binboğa Dağları'nda ben öğrettim!..” demedi. “Ömür'e de, bomba yapmasını ben öğrettim. İkisi de, bomba yaparken öldü!..” diyemez.

Yüksel'le Rıza'yı 1976'nın Nisan veya Mayıs ayında Engin Erkiner tanıştırmış. Rıza da Yüksel'i Yüksel olarak tanıımıyormuş, Süreyya olarak

tanıyormuş. Dikkat edilsin, Mihrac da Yüksel'i Süreyya olarak tanımış. İkisi de Yüksel öldükten sonra, Süreyya'nın gerçek adını Engincik'ten öğrenmiş.

Yüksel'in ölümüne yol açan patlama gece yarısından az önce olmuş. Yüksel sabaha karşı ölmüş. Arada beş saat var. Bu beş saat boyunca Yüksel'in bilinci yerindeymiş. Öleceğini anlayınca, "Benim Adım Yüksel Eriş!.. Ailem İstanbul'da Feriköy'de!.." demiş. Yüksel'in yoldaş bildikleri, bu son beş saati hiç yaşanmamış gibi silmiş atmışlar. Yüksel'i ölmeden ölü defterine yazmışlar. Arkadaşlıktan yoldaşlıktan insanlıktan çıkmışlar. Bir de utanmadan Yüksel'in gölgesine sığınmışlar. Her türlü rezilliği yapmışlar. Kendi ayıplarını örtmek için Yüksel'i kullanmışlar.

Yüksel'le son görüşmemizde bundan sonra nasıl buluşacağımızı konuştuk. Yüksel'e İstanbul'daki ev adresimi yazdım verdim. Yüksel de bana Ankara'dan bir ev adresi yazdırdı. "Ama beni Yüksel diye arama!.." dedi. Ev sahibi Yüksel'i Süreyya diye tanıyormuş. Bunun üzerine adres yazısını yırttım. Kırtasiyeciden bir mektup zarfı aldım. Zarfın üzerine, Süreyya'nın adresini Yüksel'e yazdırdım. "Oynayacaksak, kurallarına göre oynayalım!.." dedim. Yüksel gülümsedi.

Yüksel Eriş blogu 20 Temmuz 2010 günü yayına girdi. Yüksel'in son beş saatini aydınlatmak için bilgi birikimi beklerken, engelleyici çabalarla karşılaştı. Tam altı ay boyunca üstü örtülü olarak dört koldan yürütülen engelleme çabaları, Yüksel'in öldüğü günde karalama kampanyasına dönüştü. Yüksel Eriş blogundaki yazıların da tehdit altında olduğu görüldü. O yüzden, yazılar Engin Erkiner'e emanet edilmiştir. İlker Akman ile Yüksel Eriş birlikte bilinç ışığı olmaya devam edecektir. Nokta, nokta, nokta!..

Yüksel Eriş, haberin olsun!..

Cahit Çelik

1] Yoldaş bildiklerin yoldan çıktı. Engin akıllıydı, akıl satıyor. Rıza yürekliydi, internet ortamında gerillacılık yapıyor. Mihrac uyanıktı, malı marabayı götürüyor. Ömür'ü sorma, o da senin gibi vatan toprağı oldu, üzerinde çiçek açıyor. Cahit Çelik tek başına kaldı, çirkefe çamur atıyor.

2] Engin Erkiner 60 yaşına geldi, yalan söylemeyi öğrenemedi. Rıza ölmüş galiba, sesi soluğu çıkmıyor. Mihrac memleketin milletin maskarası oldu, **Yüksel Eriş'ten Hüseyin Eriş'e!..** düşmüşlüğün cazgırlığını yapıyor. Apo'yla Cahit'in görüştüğü ortaya çıktı, bu durum övünç veya utanç kaynağı olmadı.

<https://mirural.blogspot.com.tr/2010/07/yuksel-eristen-huseyin-erise.html>

3] Engin Erkiner pisboğaz oldu, Mihrac'ı çıtır çıtır yedi bitirdi. Mihrac'ın hain hırsız arsız edepsiz kemiksiz kılçıksız beyinsiz karaktersiz katil casus olduğu açığa çıktı. Rıza sen ölmeden önce seni ölümler defterine yazdı. Cahit kendini dağıttı. Artık bundan böyle seni başka arkadaşların yazacak.

4] Engin Erkiner avcı olmuş, üzerine üzerine gelen angutları gözünden vuruyor. Rıza'nın derdi daha büyük, "Yüksel Eriş yoldaşın hazırladığı kır gerillasının stratejik planlarını" ne yapacağını bilemiyor. Mihrac yine yalan atmış, bombayı Yüksel'in elinde patlatmış. Cahit cingöz camgöz paragöz olmuş, vallah billah cebine kim para koyarsa ona göre masal yazıyormuş.

5] Engin Erkiner bastırđı parayı aldı blogu, Rıza yaptığı yanlışı düzeltmiyor, Yüksel yoldaşın patlamadan sonra beş saat daha yaşadığını kabul etmiyor. Mihrac senin için vasiyet uydurmuş, çok yakın arkadaş olduğunuzu yazdırmış. Cahit sermayeyi kediye yüklemiş, seni tek başına pazarlamaya çalışıyor.

6] Engin Erkiner seni yazmaya başladı. Mihrac ile Rıza akıl fikir eylem birliği yapmış. Yüksel Eriş blogunu kapattırmak için, Mihrac'ın uzantısı Ali Fuat ile Rıza'nın yoldaşı Kutay birlikte kolları sıvamış. Yener yutkunuyor. Cahit Çelik paradan başka değer tanımıyor, ölü ticareti yapıyor.

7] Engin Erkiner seni tanıtıcı yazılar yazıyor. Rıza yaptığı yanlışı düzeltmiyor. Mihrac insanlık aleminin dışında yaşıyor, “Yaşadığım yerde internet yok, Yüksel Eriş blogunu görmedim!..” diyor. Yener yutkunmaya devam ediyor. Cahit sıfırı tüketmiş, Yüksel Eriş blogunu satıyor!..

8] Engin Erkiner'den başka yoldaşın kalmamış. Yoldaş bildiğın aslan kaplan kahraman devrimciler çakal olmuş. Mihrac her şeyi biliyor, Yüksel Eriş'in niçin öldüğünü bilmiyor. Rıza “Yüksel yoldaş ... 21 Ocak 1977 günü şehit düştü” diye yalan atıyor. Cahit tek başına çakalların kuyruğuna basıyor.

9] Engin Erkiner köy kâtibi gibi durmadan yazı yazıyor. Rıza, “Yüksel Eriş yoldaş ... 21 Ocak 1977'de şehit düştü” diye yazmış. Mihrac da, aynı yanlışı yapmış. “Yüksel yoldaş ... 21 Ocak 1977 günü şehit oldu” diye kopyalamış. İki de kafadan atmış. Bu bir yanlışlık olabilir mi? Yanlışlık değilse, ikisi de suçüstü yakalanmış olmuyor mu?

10] Engin Erkiner tek başına örgüt olmuş, Mihrac'ı böcek ezer gibi eziyor. Rıza öncü devrimci olduğun günlere takılmış kalmış, yorumlamakla yapmanın farkını anlamıyor. Mihrac er meydanından kaçmış, davulcuya zurnacıya seyirciye bulutlara saldırıyor. Cahit'te merhamet kalmamış, Miro'ya Memo'ya zincir takmıyor, Hasso'ya Hüsso'ya kemik atmıyor.

11] Engin Erkiner seni olduğun gibi yazdı. Mihrac kaçtı gitti cehennem dibine girdi. Rıza sorduğum soruya cevap vermedi. Yener o gece orada ne olduğunı açıklamadı. Yüksel Eriş blogunu Engin Erkiner'den başka duyuran tanıtan olmadı. Mihrac'ın Rıza'nın Yener'in hava civa olduğun ortaya çıktı.

12] Engin Erkiner seni kullanmak isteyen iki yalancı yoldaşı köşeye kısırdı. “Yüksel yoldaş halk savaşının stratejik planlarını yaptı!..” uydurması, Rıza'nın elinde kaldı. “Yüksel yoldaş Hatay Kurtuluş Ordusu önerdi!..” palavrası, Mihrac'ı açığa çıkarttı. Hava civa palavra yoldaşlar solda sıfırlandı.

13] Engin Erkiner öğrenmeye ve öğretmeye devam ediyor. Rıza internet ortamında kır gerillası yapıyor. Mihrac hain hırsız arsız edepsiz terörist casus olmaktan aranıyor. Cahit ücreti mukabilinde iş yapmaya alıştı, Miro Masalı'nı yazmaya devam ediyor. Devrimci olan, yalana yanlışa teslim olmuyor.

14] Sadece bir defa gördüğün ve “akşamdan gece yarısına kadar” konuştuğun Memo'ya ve Miro'ya “saatli flaş ampulü bombası” yapmayı öğretmişsin. “Hatay Kurtuluş Ordusu” kurulmasını önermişsin. “Beni sevenler 33 yıl sonra Miro'ya gitsin, 34 yıl sonra taziye ziyareti yapsın!..” demişsin.

15] Engin Erkiner emanetçi oldu, İlker Akman'la seni aynı yerde buluşturdu. Rıza yaptığı yanlışı düzeltmedi, Yüksel'in patlamadan sonra beş saat daha yaşadığını ve sonuna kadar direndiğini kabul etmiyor. Mihrac yine uçmuş, senin için vasiyet uydurmuş, vasiyete çok yakın arkadaş olduğunuzu yazdırmış. Cahit işi ilerletmiş, ölü ticareti yapıyormuş!..

Yüksel Eriş ve Ahmet Nergiz

Cahit Çelik

Noktayı koyduktan sonra, Yüksel Eriş bloguna hiçbir şey yazmadım. Yazmak niyetim de yoktu. Buna rağmen iki satır daha yazmak şart oldu. Ahmet Abi'nin öldüğünü öğrendim. İşte o yüzden, Yüksel Eriş bloguna yazdığım yazılarda Ahmet Abi diye andığım kişinin Ahmet Nergiz olduğunu açıklamanın zamanı geldi. Yüksel Eriş, Ankara'da Gazi Eğitim'in Müzik bölümüne girince Resim bölümünden Ahmet Nergiz ile arkadaş olmuş. Ahmet Nergiz öncülüğünde devrimci olmayı öğrenmiş. Gazi Eğitim'de okuyan devrimci öğrencilerin güvenliğini sağlamak için öne atılmış. Ahmet Abi'nin sağ kolu olmayı başarmış. Daha sonra, başka işler yapmış.

Yüksel Eriş blogu yayına girince, Ahmet Abi'den Yüksel Eriş ile ilgili anılarını yazmasını istedim. Ahmet Abi o süreci hiçbir değiştirme düzeltme ekleme çıkarma yapmadan olduğu gibi yazdığını söyledi. Yüksel'le ilgili bölümleri bana anlattı. Ahmet Abi'nin anlattıklarıyla benim anlattıklarım birbirini tamamlıyor. Daha önemlisi, Ahmet Abi'nin yazdıkları Ekim 2011'de kitap olarak basılmış. İki ay sonra o kitabın tanıtımının da yapıldığı televizyon programına Ahmet Abi ile birlikte katıldığım halde konuyu gözden kaçırmışım. Bu programın kayıt dosyasını Öner Yağcı'dan aldım. Lakin, dosya çok uzun olduğu için internet ortamına koyamadım.

Ahmet Abi'yi tanımadan Yüksel Eriş'i tanımak olmaz. Yüksel'in çok geri bir çevreden geldiğini Engin Erkiner açıkça yazdı. Ama o çevreyi

yazmadı. Öner Yağcı ile bu konuyu da konuştum. Engin Erkiner'i doğrulayıcı sözler söyledi. "Sadece ben düzenli olarak okuyordum. Bir de İbrahim Sevimli okurdu!.." dedi.

İşte o çevrenin en önemli elemanı Ahmet Abi'ydi. Diğerleri, Öner Yağcı ve İbrahim Sevimli'ydi. 12 Mart fırtınasından sonra yollar ayrıldı. Yüksel Eriş örgüt kurdu. Ahmet Abi ile Öner Yağcı KSD yandaşı oldu. İbrahim Sevimli Dev-Yol takımı içinde kaldı. Ahmet Abi üç ay önce Doğu Perinçek'in İşçi Partisi'ne katıldı. Yüksel Eriş'i daha iyi tanımak için Ahmet Abi'nin yazdıklarını okumak gerekiyor.

«Ülkemizde siyasal durum gittikçe gerginleşiyordu. İşçilerin, köylülerin, gençliğin, yükselen mücadelesi, hükümetlerin ülke çıkarına ters kararlar alması ve en vahimi darbe söylentileri, tedirginlik yaratıyordu. Okulda da olağanüstü bir hava vardı. Akşamları nöbetçiler ve onları kontrol eden iki kişi okulda kalıyorlardı. Bu iki kişi genellikle Ahmet ve bu sene müzik bölümü birinci sınıfta olan Yüksel Eriş'ti. Yüksel, gözünü budaktan sakınmayan akıllı, dürüst ve yiğit bir gençti. Ahmet'le çok iyi arkadaş olmuşlardı. Nöbeti olmayan Dev-Genç'li diğer arkadaşlar, öğrenci evlerine dağılıyorlardı. Her an olabilecek olağanüstü bir olayda, yerleri Dev-Genç tarafından bilinen bu arkadaşlar, hazır güç olarak bekliyorlardı. Çünkü okullar her an basılabilir ve nöbetçi öğrenciler etkisiz hale getirilebilirdi. Herkes tetikte olmalıydı. Ahmet, nöbet işlerini düzenleme görevini yüklendiği için hemen her gece okulda kalıyordu. Okulda nöbet tutanların ve yönetici bazı arkadaşların can güvenliğini sağlamak adına, emanetinde onyediyedi adet tabanca vardı. Can güvenliğinin başka türlü korunması olası değildi. Her an bir saldırıya uğramak, vurulmak mümkündü.» (Ahmet Nergiz, Düşmeden Koşabilmek, s.129-130).

«Nisan ayına girmişlerdi, okulda dernek odasında oturuyorlardı. Bir arkadaş gelerek, "Faşistler Dil Tarih Coğrafyayı basacaklarmış, birkaç kişiyi oraya göndermemiz gerekiyormuş." dedi. Ahmet, Yüksel'e, yanına iki kişi alıp gitmesini söyledi. Bu sırada yanlarında Dev-Lis'li öğrenciler vardı, onlar da katılmak istediler. Ahmet onlara, yaşlarının küçük olduğunu, ayrıca istenen birkaç kişiyi gönderdiğini, kendilerinin okullarına dönmeleri gerektiğini söyleyip, bir çılgınlık yapmamalarını tembihledi. Akşama doğru Gazi'ye geri dönen Yüksel ve diğer iki arkadaş, faşistlerin Dil Tarih baskını sırasında çıkan olaylarda, birkaç kişinin yaralandığını, iki kişinin kolunun koptuğunu söylediler. Kolu kopan iki kişi, Ahmet'in sözünü dinlemeyerek kendi okulları yerine Dil Tarihe giden liseli, Yusuf'la Taylan'dı.» (Ahmet Nergiz, Düşmeden Koşabilmek, s.136)

«Atilla, dağıtım işini büyütmişti. Yayınevinde, Mahir'in "Kesintisiz Devrim"ini de kapsayan tüm yazılarının bulunduğu "Bütün Yazılar" adlı kitabı, ilk olarak basmaya karar verdi. Ahmet, Yüksel Eriş'in kendisine verdiği, Mahir'in eşi Gülten'in, Fransa'dan gönderdiği Kesintisiz Devrim (I, II, III) ve çeşitli dergilerden Mahir'in yazılarını derleyip, Atilla'ya sunarak yayınlanmasına yardımcı oldu. Yüksel Eriş, Gazi'de Ahmet'in çok güvendiği, nöbet işlerinde en büyük destekçisi, yiğit bir arkadaşıydı. 12 Mart dönemini, içeri girmeden geçirmiş, kendini bu arada iyi geliştirmişti. Öğretmenliğe devam ediyordu. O da yeni bir örgütlenmenin çatısında yer alıyordu.» (Ahmet Nergiz, Düşmeden Koşabilmek, s.199)

Ahmet Abi 23 Şubat 2013 Cumartesi günü az biraz gezmiş tozmuş. Akşam eve döndüğünde öksürmeye aksırmaya başlamış. "Galiba üşüttüm!.." demiş. Pazar günü, Bakırköy Sanatçılar Derneği'nde bir çalışmaya katılmış. Akşam olunca öksürüğü aksırığı artmış ve mide bulantısı başlamış. Pazartesi günü Sağlık Merkezi'ne gitmiş. Araştırmalar yapıldıktan sonra, "tam teşkilatlı bir hastaneye götürülmesi" önerilmiş. Saat 13.00 civarında hastaneye ulaştırılmış. Derhal "Yoğun Bakım" bölümüne alınmış. Yapılan araştırmalar sonunda, kalbinde üç damarın tıkalı olduğu ve akciğerin sıfırlandığı görülmüş. 24 saat sonra, 26 Şubat 2013 Salı günü, "Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Başınız sağolsun!.." denilmiş. Ahmet Abi 27 Şubat 2013 Çarşamba günü vatan toprağına ekilmiş. Ahmet Abi'nin ölümü ile ilgili olarak Gazi Eğitim mezunu arkadaşlarının verdiği gazete ilanı bugün Cumhuriyet gazetesinde çıktı. Gazi Eğitim mezunu devrimcilerden ölmüş olanların adı ilanın başına yazılmış. En başta Yüksel Eriş var.

07 Mart 2013

Yüksel Eriş – Tanışma

Engin Erkiner

Yüksel ile ilgili olarak birkaç yazı yazacağım. Bunlar tanışma, örgüt kuruluşu ve daha sonrasında ilgili olacak. Başlangıçta Yüksel ile İlker birlikte anlatılmak zorundadır, zira Yüksel ile İlker vasıtasıyla tanıştım. Önce İlker ile aradan kısa bir süre geçtikten sonra da İlker vasıtasıyla Yüksel ile tanıştım.

Tam olarak hangi aydı, hatırlayamadım.

Bu tür bilgiler tam hatırlanamayınca iyi bilinen olayların arasına alınarak hatırlanmaya çalışılır.

1973 yılının yaz aylarında ODTÜ’de yüksek lisans yaparken ve hem de Hacettepe Hastanesi Çocuk Biyokimya’da çalışırken, bir hafta süreyle Samandağ’a gitmiştim. Ortaokul son sınıfta Kurtuluş Ortaokulu’nda birlikte okuduğumuz, biz Yenimahalle’ye taşındıktan sonra da ilişkimin kesilmediği arkadaşım Raşit Akay, Siyasal Bilgiler’i bitirmiş ve Samandağ’a kaymakam vekili olarak atanmıştı. Gel diye sürekli beni çağırıyordu. Ben de gittim. Bir hafta kadar Samandağ’da ve Çevrik’te kaldım. O sırada ne İlker ile ilişkim vardı, ne de Yüksel ile.

1974 yazında İlker’in kaldığı Ankara Küçük Esat’taki bir evde üç kişi birkaç kere toplantı yapmıştık. Rus Devriminden Çıkan Dersleri yazmış ve o zamanki teknik icabı mumlu kağıda geçirmiş, İlker’e vermiştim. Basım işini o yapacaktı. O yaz İlker’in ablası da Ankara’ya gelir. Annesi de gelir ve evi baştan aşağıya temizlenir. Bu arada somyanın altında paket içinde duran mumlu kağıtlar da temizlik sularından nasibini alır ve kullanılamaz duruma gelir. İlker’in çok kızdığını hatırlıyorum. Neyse, yeniden yazmak gerekti.

Bu durumda İlker ile tanışmam 1973 sonlarında olmuştur, Yüksel ile tanışmam da bundan diyelim ki bir ay sonra.

İlker ile tanışmam Necati vasıtasıyladır. İlker ile aynı okuldaydık, ama tanışmamıştık. Normal, zira ODTÜ büyük bir okul. O yıllarda 3500 kadar öğrencisi vardı ve geniş bir alana yayılmıştı. Benim bulunduğum Kimya Bölümü ortadaydı, İlker'in bulunduğu Metalurji ise okulun öteki ucundaydı. Bir de İlker, Sosyalist Fikir Kulübü üyesi değildi. Ben, ailem Ankara'da olduğu için yurtlarda kalmıyordum.

Okulda işim de yoktu. Siyasi faaliyetim şehirdeydi. ODTÜ'den çok SBF yurdunda bulunuyordum. Kırmızı Aydınlik'ta, sonra İleri dergisinde, sonra da Kurtuluş gazetesinde çalışmışım.

Daha önceki yazılarda anlatmışım. Kızıldere'nin ardından ODTÜ'de her fakülteden bir kişinin bulunduğu küçük bir grup kurmuştuk. İdari İlimler, Fen Edebiyat ve Mühendislikten üç kişiydik. Bu üç kişi bir çeşit yönetici gibiydi. Kendi fakültelerinde başka ilişkileri de vardı. Siyasi af çıkıncaya kadar biz dışarıda kalanlar bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Üç kişilik grupta Mühendislik'ten Murat vardı, ama o da İlker'i tanımıyordu. Metalurji'den tanıdığı yoktu.

Necati o yıllarda okuldaydı, İlker de galiba son sınıftaydı. Önce Necati konuşmuş, sonra ben konuştum ve İlker ile anlaştık. Hepimiz THKP-C'yi savunuyorduk. Politik af çıkınca değişik insanların tahliye olacağını ve onlarla birlikte daha geniş bir faaliyet yürütülebileceğini düşünüyorduk. Bizim amacımız, ortalığın bomboş olduğu bu dönemde, tahliyelerin olacağı zamana kadar boş durmamak ve o zaman için en azından belirli ilişkileri hazırlamaktı. Böylece tahliye olanlarla birlikte daha ileri bir aşamadan faaliyete devam edilebilecekti.

Kimsenin aklında örgüt kurmak gibi bir düşünce yoktu, ek olarak da neden olsun. Tahliye olacakların bambaşka görüşlere sahip olabileceklerini o zaman hiç düşünmemiştik. Böyle bir şeyi düşünmek için neden de yoktu.

İlker o yıl sonbaharda Emek Mahallesi'ne taşındı. Ablası ve erkek kardeşiyle birlikte kalmaya başladılar.

Yüksel ile İlker vasıtasıyla tanıştım. Aynı şeyleri konuştuk.

İlker ve Yüksel, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde kurulmuş, Üstün isimli bir arkadaş tarafından yönlendirilen bir gruba mensuptular. Bu grup kısa süre sonra yediği polis darbesiyle dağılır. Yakalanmalar olur. Üstün ağır işkence görür, bir bölüm insan yakalanır, bir bölümü yakalanmaz. İlker ve Yüksel yakalanmayanlar arasındaydılar.

Bu grup nasıl kurulmuştu, öğrenmedim, merak da etmedim. Ankara'nın bomboş ortamında bu türlü gruplar sürekli kurulur ve dağılırdı. Bir bölümü kendiliğinden dağılır, bir bölümünü de polis dağıtırdı.

Kendiliğinden dağılmanın önemli bir nedeni, grupta bulunanlardan birkaçının üniversiteyi bitirmesiydi. Öğrenciyken savunulan görüşler, okul bitirildikten sonra genellikle savunulmuyordu. Hayata atılacaksınız, iş bulacaksınız, evleneceksiniz, askere gideceksiniz. Kısacası yapılacak çok iş var. Bunların arasında da devrimcilik yapmaya zaman kalmıyordu!

Şimdi, söylenildiğine göre, ülkede doğru dürüst adam bulmak zor olmuş, ama daha fazla sayıda kaliteli kadın varmış. 1970'li yılların başında ise tersi bir durum vardı. Kaliteli erkekler daha çoktu. Çok sayıda kadının ise tek düşüncesi vardı: İyi okul bitirmiş birisini bulmak, evlenmek ve hemen çocuk yapmak. O adam artık kolay kolay bir yere gidemez.

Öğrenciyken tanıdığım İsmail adlı bir arkadaş vardı. Kavaklıdere'de bir apartmanın en üst katında oturuyordu. SBF'de öğrenciydi. Bizim iktisat uzmanımız gibi birisiydi. Kırmızı Aydınlık'ta ve başka yayınlarda ülkenin iktisadi durumuyla ilgili çok sayıda yazısı yayınlanırdı. Okulu bitirdi, işe girdi, evlendi, çocuğu oldu, adam bitti!

Birkaç kere çalıştığı yere gittim. Benimle konuşurken yere bakıyordu.

Tek örnek değil, böyle çok sayıda örnek vardı.

Aslında THKP-C'nin, onca yakalanmaya rağmen, dışarıda hâlâ iyi bir tabanı vardı. Üniversite bitirilince bu taban dağıldı.

Dağıldı dediğim, devrimcilikten tümüyle kopmadılar. En azından hepsi kopmadı. Mimar ve Mühendis Odaları ya da benzeri gibi kurumlarda faaliyet göstermeye başladılar. Silahlı mücadele mi, aman aman!..

Kimse yanına bile yaklaşmak istemiyordu. Bu kesimin büyük bölümü, tahmin edilebileceği gibi, sonraki yıllarda Devrimci Yol'dan olacaktı.

1974 yılında Kimyagerler Derneği'ni kurmuştuk. O yıllarda oda kurmak hakkımız yoktu. Dernek başkanı da bendim. Sık sık Mimar Mühendis Odaları Birliği'ne giderdim. Okuldan neredeyse bütün tanıdıklarım ordaydı. Herkes okulu bitirmiş, "hayata atılıyordu".

Böyle bir ortamdan bizim hiç etkilenmememiz mümkün değildir. Ülkenin en iyi üniversitelerinden birisini bitirmiş insanlar, yoğun bir psikolojik baskı altında doğru bildikleri yolda ilerlemek zorundaydılar ve bu hiç de kolay değildi.

Buraya kadar Hasan Basri'den söz etmedim, zira kendisi Üçüncü THKO davasından hapisteydi ve siyasi af da henüz çıkmamıştı.

Gelecek yazıda örgüt kurmaya karar vermemizi anlatacağım.

Yüksel Eriş - Örgüt Kuruluşu

Engin Erkiner

1974 affı ile birlikte çok sayıda kişi tahliye oldu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra ortaya çıkan durumun önceden düşündüğümüzden hayli farklı olduğunu görmeye başladık. Tahliye olanların bir bölümünü tanıyordum ve çevreden duyduklarım bu arkadaşların THKP-C çizgisinden bambaşka şeyler savunduklarını gösteriyordu.

Bir bölüm eski THKP-C'li “sosyal emperyalizmi” keşfetmiş ve Halkın Yolu’ndan olmuşlardı. Daha sonra bunların bir bölümü Aydınlık’a katılacaktı. Doğu Perinçek ya da eski adıyla Beyaz Aydınlık çevresi o günlerde etkiliydi. Bu etkinliklerini bir oranda hapisanede iken yaptıkları –bir bölümü anlamsız-eylemlere borçluydular. Mesela, hapiste süt içmemek gibi... Neden, anlayan beri gelsin!

Ankara’da Ankara Yüksek Öğrenim Derneği (AYÖD) kuruluş çalışmaları vardı. Legalde örgütlenmeye karşı değildik ama hiç kimseden “silahlı propagandaya hazırlık” gibisinden bir saptama duymuyorduk. “Şimdi silahlı propagandanın sırası değil” düşüncesi vardı.

Bu arada TSİP (Türkiye Sosyalist İşçi Partisi) kurulmuş, TKP faaliyetini artırmış ve ortalık Mahir Çayan’ı eleştiren yayınlarla dolmaya başlamıştı. THKO’dan TİKKO’ya kadar herkes THKP-C çizgisini eleştiriyordu. Bunlar teksirle basılmış yazılar olarak elden ele dolaşıyordu.

TSİP’in İlke adlı dergisi yayın hayatına başlamıştı. İlk sayılarındaki teorik yazılar Mahir Çayan’ın görüşlerinin eleştirisine ayrılmıştı. İlke, eleştiriye, yerinde bir saptamayla, emperyalizm tahlilinden başlıyordu. Kısacası ortaya çıkan her grup kendisini öncelikle THKP-C’ye karşı konumlandırıyordu. Bu durum, THKP-C çizgisinin prestijini başka her şeyden daha iyi anlatır.

Eylem olarak bakıldığında, THKP-C, THKO’dan daha büyük eylemler yapmış değildi. Ankara’da ABD’li askerler kaçırıldığında kamuoyu günlerce THKO adıyla yatıp kalkmıştı.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan için düşünülen “kahraman insanlardı” saptamasının ötesine geçmiyordu. Mahir Çayan ise başkaydı. O, silahlı mücadelenin teorik temelini ortaya koymuştu.

THKO'nun da “Türkiye Devriminin Yolu” adlı broşürü vardı ama düzeyi hiç iyi değildi. Herkes kendisini THKP-C'ye göre ve öncelikle onu eleştirerek tanımlıyordu. Bunlara karşı cevap veren de yoktu.

Sorun aslında cevap vermekten ziyade verebilecek düzeyde olmaktı. Birtakım ucuz saptamalarla ya da demagojilerle cevaplar veriliyordu ama bunların ciddiyeti olduğu söylenemezdi.

Bu sırada Ankara'daki Siyasal Bilgiler Fakültesi yurdunda daha sonra Devrimci Yol ve Kurtuluş adını alacak gruplar arasındaki ilk kavgalar da başlamıştı. O yıllarda kimsenin aklına toplumsal olayların büyük bir hızla gelişeceği ve altı yıl sonra ülkenin iç savaşın eşiğine geleceği gelmiyordu.

Teorik ihtiyaç açık olarak ortadaydı: THKP-C'nin kalesi boştu ve topun başına geçen de boş kaleye gol atıyordu. Bu sıkıntı Yüksel ve İlker ile birlikte yaptığımız toplantılarda sık sık konu oluyordu. Aynı sıkıntı Necati'yi de rahatsız ediyordu.

Kesintisiz Devrim I-II-III'ü daha önce bulmuş ve teksirle basıp çoğaltmıştık. Devrimde Sınıfların Mevzilenmesi yazısı için de aynısını yapmıştık, ama Mahir'in görüşleri eleştiriler karşısında biraz kısa kalıyordu. Kesintisiz Devrim II-III'de çok konu kısa anlatılmıştı.

Oğuzhan (Müftüoğlu) çevresine bu yazının Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçıldıktan sonra –önceden alınmış notlardan yararlanılarak- acele olarak yazıldığını söylüyordu, ki doğrudu. Kesintisiz Devrim I, 12 Mart 1971'den kısa süre önce Kurtuluş Gazetesi'ne gelmiş ve bastırılmış, ancak polis matbaada el koymuştu.

Fazla zaman geçmeden de Hüseyin Cevahir öldürülecek ve Mahir Çayan da yakalanacaktı.

Konuşmalarımızda hepimiz ne kadar cahil olduğumuzu fark ettik.

Emperyalizm teorisinden başlayarak Kesintisizler'deki görüşlerin genişletilmesi gerekiyordu, ama Nikitin'in Ekonomi Politik kitabından başka ne biliyorduk ki!

O sırada TKP'nin Konuk Yayınları faaliyete geçmiş ve ard arda kitaplar çıkarmaya başlamıştı. Bunlar arasında SBKP Bilimler Akademisi'nin kitapları da vardı. Mahir Çayan'ın emperyalizm tahlili ve bunalım dönemlerini bu kaynaktan aldığını biliyorduk.

Sosyal-emperyalizm savunucuları da, bu nedenle, Mahir'i "revizyonist" olarak suçuyorlardı. Teorik çalışma şu dönemde esas işimiz olmalıydı.

İlker diyalektik ve suni denge konusunda yoğunlaşmak istiyordu. Ben ise emperyalizm tahliliyle başlayacaktım ve buradan hareketle öncü savaşı teorisinin geliştirilmesine yönelecektim.

Yüksel teorik herhangi bir çalışmayı üstlenmedi. Toplantılarımızda sık sık devrimci sanatın öneminden ve kitlelerin örgütlenmesindeki işlevinden söz ederdi ve İlker ile ben de hiçbir şey anlamadan bakardık. Erken ölmeseydi, zamanı olabilseydi, mutlaka bu konuda yoğunlaşacaktı.

Örgütlenme çalışması da bir yandan sürüyordu. Sadece Ankara'da değil diğer kentlerde de epeyce ilişkimiz vardı. Vardı da, biz kimdik, insanlara ne söyleyecektik?

Bu konuda açıklığa kavuşmadan ilerlemek mümkün değildi. Örgütlenme er geç tikanacaktı. O yaz İlker Balıkesir'e, Yüksel de Tekirdağ'a gitti (Şarköy'lü idi). Evde de herkes tatile gitmişti.

Emperyalizm konusuyla ilgili bulabildiğim ne kadar Türkçe ve İngilizce kitap varsa eve yığdım. Unutmamak gerekir, her gün Milliyet alıyordum. Bu gazetede Mahir'in görüşlerine büyük önem verdiği Ali Gevgilili yazıyordu. Bu yazarı, "işbirlikçi tekelci sanayi burjuvazisinin teorisyeni" olarak görüyordu.

Okur, Mahir dememi yadırgıyor olabilir. Mahir'i tanıdığım için böyle diyorum. TDAS'ın ilk baskısında da kısaca Mahir Çayan olarak geçerdi. Sonraki baskılarda adın ardına bir de yoldaş eklenmiş. Karşı değilim ama ben böyle hitabı tercih ediyorum.

Okuduğum kitaplar üzerine bir çeşit kendi kendisiyle konuşur gibi karşısındakiyle tartışmak huyum vardır. Bunu daha önce, ortaokuldan arkadaşım Raşit ile yapardım ve ona uzun uzun Nietzsche'yi anlatırdım. Emperyalizm konusunda da o sırada Ankara'da olan Necati'ye bol bol nutuk atıyordum.

Sonbahar geldi, buluştuk ve o meşum soru yeniden karşımıza çıktı: biz ne yapacağız?

Edindiğimiz bütün bilgiler, cezaevinden çıkmasını beklediğimiz kişilerin THKP-C'yi savunmadıklarını gösteriyordu. Bu konuda en tereddütlü olan Yüksel'di. "Bu kadar olmaz!.." diye düşünüyordu. Nasuh'u (Mitap) tanıyordu ve insanların bu kadar değişemeyeceklerini söylüyordu.

Herkes örgütleniyordu. Ankara'da bu örgütlenmeyi açık olarak görmek mümkündü. Sonraki adlarıyla Devrimci Yol - Kurtuluş ayrışması başlamıştı. TSİP örgütleniyordu, TKP örgütleniyordu, Aydınlıkçılar örgütleniyordu ve başkaları da örgütleniyordu. İyi de biz ne yapacaktık?

Yüksel, "Sen bu adamları tanıyorsun, git görüş bunlarla!.." dedi.

Görüşeyim de, kiminle? Herkesi bağlayan birisiyle olması gerekti.

Sonuçta 12 Mart öncesinden tanıdığım Oğuzhan (Müftüoğlu) ile görüşme kararı aldık. 1974'ün sonlarına doğruydum. Bu arada Türkiye Devriminin Acil Sorunları adını koyduğum broşürün ilk bölümünü yazıp bitirmiştum.

Oğuzhan'ı bulmak biraz zaman aldı. Ankara'da değildi. Sonunda Kavaklıdere'deki bir evde birkaç saat görüştük. Bu görüşme önceki bilgilerimizi tümüyle doğruladı. Edindiğimiz bilgilerin ve tanıdığım başka insanlardan duyduklarımın, yanlış veya uydurma olmadığı doğrulandı.

İçinde bulunduğumuz dönemde silahlı propagandayı düşünmüyorlar, dahası böyle bir yönelimi de yanlış buluyorlardı. Önce uzun bir asgari örgütlenme dönemi öneriliyordu. Bizim örgütlendiğimizi biliyorlardı ve ilişkilerimizi onlara devredersek daha iyi olacaktı.

Bu isteği duymazlıktan geldim.

Şöyle de denilebilirdi: Daha sonra Devrimci Yol adını alacak olan çevre, 1965-1971 döneminin bu kez daha iyi bir tekrarını düşünüyordu. Geniş kitle ilişkileri kurulacaktı ve silahlı propaganda ile öncü savaşına da bundan sonra başlanacaktı.

Oysa ki, önceki dönemle yaşadığımız dönemin önemli bir farkı vardı: 1965-1971 döneminde silahlı propaganda görüşüne teorik olarak ulaşılmıştı. Daha önce böyle bir görüş yoktu, şimdi ise vardı. Üstelik biz hemen şimdi

silahlı propagandaya başlanması gerektiğini de savunmuyorduk. O zamanki meşhur deyimle “asgari bir örgütlenme” gerekliydi. Sorun, bu asgari örgütlenmeden ne anlaşıldığıydı?

Onlar oldukça geniş bir örgütlenme anlıyorlardı.

Bu bilgileri İlker’e ve Yüksel’e aktardım. Şu konuda aynı görüşteydik: Bu insanlar THKP-C’yi savunmuyorlardı. Basit bir soruyla bile bunu görebilmek mümkündü. Eğer silahlı propaganda olmadan geniş kitle örgütlenmesi yapılabiliyorsa, silahlı propagandaya ne gerek vardır?

Mahir, o döneme göre geniş sayılabilecek kitle ilişkilerine güvenerek silahlı propagandaya yönelmemişti. Silahlı propaganda, 1965-1971’de yaşanan sadece pratik değil, aynı zamanda teorik evrimin de sonucuydu. Aynı evrimi yeniden yaşamak gerekmiyordu.

Bunları konuşup sonunda örgüt olmaya karar verdiğimiz toplantının sonunda ortalığa sessizlik çöktüğünü hatırlıyorum. Hepimizin üzerine ağırlık çökmüştü. Örgüt olmayı hiç düşünmemiştik, kolay bir iş de değildi, ama gidilecek başka bir yol da yoktu. Örgüt olmayacaksak, sonraki adıyla Devrimci Yol’dan olacaktık ve inanmadığımız görüşler için mücadele edecektik.

Kendimize isim saptamadık. Hepimizin kafasında doğrudan THKP-C adını almak vardı, ama bunun için erkendi. Dışımızdaki insanlar biraz daha şekillenmeliydi. Bu ismi erken kullanırsak tepki de doğurabilirdi.

İsimsiz de sayılmazdık. Adımız “X Grubu”na çıkmıştı zaten...

Örgütlenmeye devam ve görüşlerimizi ifade edecek yazılar konusunda da acele etmemiz gerekiyordu. Biraz da kendiliğinden iyi bir işbölümü oluştu: İlker, suni denge, diyalektik ve MHP’nin yeni işlevi üzerine yoğunlaşıyordu. Emperyalizm teorisi ve öncü savaşının dünya deneylerini içeren Türkiye Devriminin Acil Sorunları ise daha geneldi, güncel ve yerel gelişmelerle bire bir ilgili değildi. Böylece hem genel teori hem de güncel gelişmelerle ilgili olarak görüşlerimiz şekillenmiş olacaktı.

Bundan sonraki yazı örgütsel gelişmenin ilk dönemiyle ilgili olacak ve 1975 yılının kalanını kapsayacak...

Yüksel Eriş - 1975 Yılı

Engin Erkiner

1975'in Temmuz ayının ortasında Türkiye Devriminin Acil Sorunları'nı daktiloyle mumlu kâğıda geçirmeyi tamamladım. Aylar önce, sadece bu yazı için o sırada yeni çıkan Brother marka yarı otomatik bir daktilo almıştım. TDAS'ın kaç bölümünü yeniden yazdım, hatırlamıyorum. Önce kurşun kalemle yazıyordum ki bu alışkanlığım hâlâ değişmedi. Büyük önem verdiğim yazıları önce kurşun kalemle çizgisiz kağıda yazarım. Herkesin bir huyu var, ben de çizgili kağıda yazı yazamam.

Bitti, basımı için İlker'e bıraktım ve kısa süreli askerlik için Balıkesir'e gittim. Normal süre dört aydı ama ne yapacaklarını bilmedikleri için iki hafta ileriye attılar. Arada da on günlük Kurban Bayramı tatili vardı, anlayacağınız hepsi hepsi üç aydı.

Arada hafta sonlarında kimi kez izin alıp ve kimi kez firar edip Ankara'ya geldiğimde İlker'i ve Necati'yi göremezdim. Orada değillerdi. Yüksel zaten Ankara'da oluyordu. Okullar açırken Ortaklar'da, yazın ise Şarköy'de oluyordu.

Temmuz ortasında ülke epeyce sakindi ve biz de örgüt kuruluşunda adım adım ilerliyorduk.

Ben Adana'ya gidecektim, sonra genel istek İstanbul'a gitmem yönünde oldu. İstanbul ilişkilerinin büyük bölümünü Yüksel biliyordu. İlişkileri ondan devralacaktım.

İnsan bir müddet uzakta olunca yaşanan değişimi daha iyi görebiliyor.

TDAS 300 kadar basılmış ve el altından dağıtılmasına karşın neredeyse bitmişti. Yaratılan etki karşısında herkesin ağzı kulaklarına varıyordu desem yeridir. Ben ise böyle bir gelişmeyi hiç düşünmediğim için şaşırmıştım.

“Örgüt kurmak zor iş, bakalım nasıl altından kalkacağız” psikolojisinin yerini, “zor ama biz bu işi yaparız” psikolojisi almaya başladı.

Ankara’da Gülten Çayancılar olarak bilinen Yurtdışı Grubu ile karşılaştık ve ilk konuşmadan sonra TDAS verdik. Bir süre sonra yeniden konuştuk, her şeyi kabul ettiklerini ve birlikte çalışmak istediklerini öğrendik. Yeni örgüt olan bir grup fazlasıyla sevinmesin de ne yapsın!..

Dokuz kişilik bir yönetim organı kurulmuştu. Bizden dört kişi vardı: İlker, Yüksel, Necati ve ben.

Bizim, “eşitlik olsun, istemezük” gibi anlayışımız yoktu. Neden olsun! Teorik olarak açık farkla etkin durumdayız ve bir süre sonra aynı durumun pratikte de geçerli olduğunu görecektik.

O yılın sonbaharından itibaren birkaç kere İstanbul’a gittim. İki veya üç kere Feriköy’de Yüksel’in ablasının evinde kaldım.

Kocaman bir kent ve biz tek tük ilişkilerden başlayarak örgütlenmeye girişiyoruz. ODTÜ’den bir ilişkimiz İstanbul’a gitmiş ve sağlık alanında çalışmaya başlamıştı. Onun vasıtasıyla Devrimci Sağlık-İş ile bağlantı kurduk. Başkanı Ahmet isimli bir arkadaştı. Çılgın gibi araba sürerdi. 1976’da nişanlısıyla birlikte geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybedecekti.

Sendika üzerinde Belma’yı ve Hilal’i tanımıştık. İkisi de yetenekli insanlardı. Önce eğitim çalışması yapmamız gerekiyordu.

Yüksel beni birkaç ilişkiyle daha tanıştırdı. Hepsi bu kadar!

İyi başlangıç noktaları, ama bu kadarla başlayacağız. Yüksel, Ankara’da yapılan dokuz kişilik toplantılara bir kez katıldı. Genellikle Ankara’da bulunmuyordu. Karadeniz ilişkilerine gidiyordu. Okullar açıksa Ortaklar’da oluyordu.

MHP’nin saldırıları başlamıştı. Bir toplantıda MHP’nin yeni işlevi ve buna karşı tavır konusunu görüştük. Bu arada Ankara’yı da bu gruptan arkadaşlara devretmiştik. İlker’de TMMOB ilişkileri kalmıştı, geri kalanını devretmiştik.

Hiç kimse teorik saptamalara karşı bir şey söylemiyordu ama, iş MHP’ye karşı bir şeyler yapılması noktasına gelince çekingenlik başlıyordu.

Daha önceki ayları anlatırken atladım: Hasan Basri ile tanıştım. Hapisten çıktığı zaman Doğu Perinçek etkisindeydi. İlker ile önceden tanışıyordu, muhtemelen okulda bölümleri birbirine yakın olduğu için. İlker’le birlikte ilişki içinde değişti. İkisi de Doğu’ya gidip geliyordu.

Arkadaşlarda, “Devrimci Yol ile mutlaka görüşelim” ısrarı başladı. Karşı değiliz, görüşelim de, ne düşündükleri belli, zaten görüştük. Düşünceyi savun ama yapılmasına gelince geride dur; böyle bir anlayış bize yabancıydı.

İlker *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz*’i bitirmişti.

<http://ilkerakman.blogspot.com.tr/2018/01/mevcut-durum-ve-devrimci-taktigimiz.html>

1975 yılının sonlarındaydık. Bölgeyi çok iyi bilen Hasan Basri’nin ısrarla belirttiğine göre, daha fazla beklememeliydik. Herkes boşlukta idi. Halkın Kurtuluşu, THKO’nun mirasını kullanarak örgütleniyordu. THKO “anarşist” ve “küçük burjuva maceracısı” olarak eleştiriliyordu.

Eleştiri olur ama bu çok çirkin bir eleştiri idi ve THKO kadrosunun büyük bölümü de Halkın Kurtuluşu’nda idi.

Bölgede MHP’ye karşı eyleme karşı değildim ama bu eylemle politik bir çıkış yapabileceğimizi düşünmüyordum. Bu tür çıkışın yerleri, tıpkı 1971’de olduğu gibi büyük kentlerdi. Orada eylem yapılır ama büyük oranda orada kalırdı. Bölgede örgütlenme için yararlı olurdu ama daha büyük bir etki beklememek gerekirdi. Üstelik bize politik çıkış yaptıracak büyük bir eylem için de hazırlık düzeyimiz çok yetersizdi.

1976 yılı Ocak ayına böyle girdik.

Sürecek...

Yüksel Eriş - Ölüme Doğru

Engin Erkiner

Bu bölümde anlatacaklarımın önemli bir bölümünü üç yazı halinde <http://thkp-c-acilciler.blogspot.com> 'da anlatmıştım. Bu blogda yer alan *Acilciler'de 1976 Yılı* başlıklı yazılarda o yıllla ilgili önemli bütün gelişmelere yer verilmiştir. Okurun önce bu yazıları okuması yerinde olur.

Beylerderesi'nden sonra yaklaşık iki ay Yüksel ile görüşmedik. Arada haberleşiyorduk ama doğrudan görüşmüyorduk. Vereceğimiz küçük bir açık vahim sonuçlara yol açabilirdi. Hayatımda hiç bu kadar sıkışık bir dönem geçirdiğimi hatırlamıyorum.

Yurtdışı grubu Beylerderesi'nin ardından bizden uzaklaşmış ve kendi içinde parçalanmıştı. Bu arkadaşlar ölümün ve yakalanmanın gün gelip kendi başlarına da gelebileceğini anlaşılan hiç düşünmemişlerdi. Ayrışmadan sonra bunların bir bölümü Devrimci Yol ile yakınlaştı.

O ayların Ankara'sı tam bir felaketti.

Beylerderesi herkeste şok etkisi yaratmıştı. İkinci Kızıldere sayılırdı ve Devrimci Yol buna karşı kendisini iki türlü savunuyordu:

Birincisi: TMMOB vasıtasıyla İlker hedef alınmıştı. “İlker şizofrenikti, normal değildi!..” sözlerini Ankara'da birçok yerde duyabilirdiniz. THKP-C'li geçinen mühendis takımı fena korkmuştu ve çareyi de İlker'in “normal olmadığı”nı açıklamakta buluyordu.

İkincisi: Özellikle üniversite gençliği arasında ise, “Beylerdere’inde ölenler bunlardan değildi!..” söylemi alıp yürümüştü. “Bunlar” dedikleri eski adıyla X Grubu idi, yeni adımız ise 184’lükler idi. TDAS 184 sayıydı!

Bu arada Yurtdışı Grubu’nun İstanbul ilişkilerinde yakalanma olmuş, bu yakalanma Ömer Çimeken üzerinden bize de sıçramış ve bu kentle ilk ilişkileri kuranlardan ikisi yakalanmıştı. Neyse ki, bu yakalanma Ankara’ya sıçramadı. İstanbul ile ilişkimiz zaten daha yeni kuruluyor sayılırdı.

Yavaş yavaş işlerimizi hallettik. Yurtdışı grubuyla ayrılık tamamlandı. Onlara tanıştırdığımız bütün ilişkilerimiz geri geldiği gibi, bize devretmiş oldukları ilişkiler de geri gitmediler. Politik insanlardık ve politik yanımızın gücü kısa sürede sonuç almamızı sağlıyordu.

Yüksel ile İstanbul’da görüştüğümde önce genel durum değerlendirmesi yaptık. İyi ve kötü yanlarımız vardı. Kötü yanımız, ağır darbe yemiştik. Doğu bölgesiyle hiç ilişkimiz kalmamıştı ve dahası ilişkileri bilmediğimiz için oraya gidip ilişki aramak da oldukça tehlikeliydi. Bölgedeki yakalanmalar Maraş’a sıçramamıştı. Yurtdışı grubuyla ayrılığı kayıpsız atlattığımız.

İki önemli karar aldık:

Birincisi: Beylerderesi’nde çarpışarak hayatlarını kaybedenler bizim yoldaşlarımızdı ama Devrimci Yol’un bizi çekmek istediği tuzağa düşmeyecektik. Kendisini Beylerderesi ile tanımlayan örgüt olmayacaktık. “Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz” broşürünü basıp dağıtacak ve Beylerderesi’ne götüren sürecin teorik arka planını ortaya koyacaktık.

O dönem bir örgütün kendisini şu veya bu büyük eylemle, çatışmayla tanımlaması modaydı. Eskiden beri THKP-C’nin Kızıldere ile tanımlanmasına karşı olmuştuk. Ortada büyük bir teori var. Örgütü örgüt yapan da bu teoridir. Bu teori hayata uygulanırken kayıplar olabilir, ağır darbeler yenilebilir. Öne çıkarılması gereken her zaman teoridir.

Yoldaşlarımız bölgeye herhangi bir amaçla değil, belirli bir teorik analiz sonucu gitmişlerdi ve yapılması gereken de –durum çok sıkışık olduğu için basamadığımız- Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz’i basıp dağıtmaktı.

Ardından kendi eylemlerimiz gelecekti.

İkinci kararımız, Genel Komite’ye yeni insanların alınmasıydı. İki kişi kalmıştık ve iki kişi bu örgüt için çok azdı.

Sonraki aylar ekonomik konunun geçici olarak çözümlenmesi, bir miktar silah satın alınması ve değişik bölgelerde örgütlenme çalışmalarıyla geçti.

Devrimci Yol, sağolsun, aleyhimize yaygın propagandasıyla bizi iyice meşhur etmişti. Değişik bölgelerde insanlar örgütü arayıp buluyordu. TDAS ile Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz peş peşe okununca başka bir şey anlatmaya gerek kalmıyordu.

Bir de gerçek durum vardı: Toplasanız birkaç silahımız vardı. Biraz da patlayıcı... Harekete geçmeden, politik bir çıkış yapmadan önce Kızıl Ordu kurmak gibi bir niyetimiz yoktu ama, bu kadarı da oldukça azdı. Ek olarak, teorik yönden eksiktik. Örneğin ulusal sorun konusunda genel geçer bilgilerin dışında ülkeye özgü bilgimiz neredeyse yoktu.

1976 sonunda politik bir çıkış yapılması ya da yapılmaması konusunda örgüt içi anlaşmazlık derinleşti ve daha sonra Devrimci Savaş adını alacak bir bölüm arkadaş ayrıldı. Bu ayrılığın ayrıntılarıyla ilgili olarak yukarıda belirttiğim yazılara bakılabilir.

Gerçekte bir tarafta kalanlar da tümüyle aynı görüşte değillerdi. Benim kararsızlığım olmasaydı bu ayrılık daha önce olurdu. Bu ayrılığın olmasını hiç istemedim, zira eylem kadromuzun önemli bölümü gidiyordu. O güne kadar eylemlere girenlerin, para bulanların büyük bölümü gidiyordu.

Yüksel ile halk savaşı konusunda farklı düşünüyorduk. Ben, olanakların mümkün olduğu kadar kentlerde tutulmasından ve uzun süre kentlerde eylem yapılmasından yanaydım. Örgütün tek ekonomik kaynağı İstanbul idi ve bu bölgenin elde ettiği olanakları da "kırsal alanda hazırlık" için tahsis etmemesi belirli bir gerginliğe yol açıyordu. İçinde bulunduğumuz durum itibariyle kır gerilla savaşına başlamak bana ters geliyordu.

Yüksel ve Rıza farklı görüştüler. Kentlerde politik çıkış yapmak ve hemen ardından kıra yönelmek gerektiğini düşünüyorlardı.

O kadar yoğun bir dönemdi ki, insan birçok şeye yetişemiyordu.

Keşke yetişebilseydim. En azından eylem anlayışı konusunda oldukça farklı düşündüğümü dayatabilseydim. Askeri eylemin teknik bir mesele olarak görülmesi bana ters geliyordu. Askeri eylem hakkında oldukça kafa yorulması gerektiği düşüncesindeydim.

Kır gerillası, bir miktar askeri eğitim alıp, o alanda da birkaç ilişki bulmakla başlanılabilecek bir savaş değildi. Şehir gerillasında bir miktar tecrübe kazanmışım. Bu alanın da kendisine göre kuralları ve karmaşıklığı vardı.

1976 sonlarında askeri eğitime gidildi. Ben işim olduğu için katılmadım. Sonradan olup biteni öğrendiğimde kendi kendime güldüm: Bu yapılan kır gerillası eğitimi ise, biz yanmışız!..

Gidilen yer, Hamdullah'ın ailesinin her yaz çıktıkları yayla. Gerçi "Binboğalar tırmanışı" gibi acayip bir anlatımla sunulur. Duyan da sanır ki, Everest'e filan tırmanılmış!..

Gidilen yer bir yayla ve oraya giderken de Hamdullah dışında hepsi yolda dökülmüş. Kır gerillamız henüz yaylaya kadar yürümesini bile beceremiyordu. Askeri eğitim dersenez, o da ayrı bir komedi olmuş. Ateş etmek ve saatli bomba hazırlamak!..

Saatli bomba yapmak için dağa çıkmaya gerek yok aslında, evde de yapılabilir. Sistem, saatin devreyi kapatması sonucu pillerden gelen elektrikle fünyenin ve bu vasıtayla da dinamitin patlaması. Fünye yerine küçük bir lamba koyarsınız ve saatli bombanın nasıl yapılabileceğini öğrenirsiniz. Devre kapanınca lamba yanar. Bu kadar zahmete ne gerek var!..

Eğitime gidenlerin hayatlarında ilk kez silah sesi duyduklarını, silahla ilk kez ateş ettiklerini sanmıyordum. Eğitimin amacı eğitimden ziyade psikolojik bir ihtiyacı karşılamaktı. Sonraki aylarda bu eğitim bize çok pahalıya mal olacaktı.

Eylem tecrübesinin yerini hiçbir eğitim tutmaz. Ben bunu anlatamadım. Yüksel'in Trabzon'da, iki ay sonra da Ömür'ün Ankara'da ölümleri askeri eğitimin nasıl yapılmaması gerektiğini gösteren örneklerdir. Askeri eğitim, öncelikle teorik eğitimidir. Pratik, teorik eğitimin arkasından gelir.

Yüksel eğer fünyenin ne olduğunu ve hangi mekanizmayla dinamiti ateşlediğini bilseydi, içinde fünye olan dinamit lokumlarını sıkıştırmaya kalkmazdı ya da bir başkası bunu yapıyorsa hemen engel olurdu.

Eylem, günlük herhangi bir iş değildir. İnsanın o eyleme psikolojik olarak da hazırlanması gerekir. Gündüz saat 10'da eylem yapacaksanız, sabah saat 7'de kalkacaksınız. Kahvaltınızı yapacaksınız, çayınızı içeceksiniz, kafanız yerine gelecek. Eylem planını son kez kısaca gözden geçireceksiniz ve

eyleme gideceksiniz. Gece bilmem kaç kadar oturup, sabah da aceleyle kalkıp eyleme gidilmez. Ömür de bu nedenle hayatını kaybetti.

Gece geç saate kadar oturuyor. Dinamit lokumları hazır, içlerinde fünüye var. Saat ve piller ise ayrı duruyor, ama saat bırakıldığı zaman çalışıyormuş ve sonuna kadar gelip devreyi kapamış. Ömür geç kaldım diyerek aceleyle kalkıyor ve o acele içinde dikkat etmeden saati devreye bağlıyor. Devre kapalı ve hemen patlama oluyor.

Bu nasıl askeri eğitimidir ki, katılanlardan biri bomba yaparken ve diğeri kendi yaptığı bombayı eylem için hazırlarken patlattı. Eylemin hazırlığında ölümle karşılaştı.

Yüksel Eriş, THKP-C/Acilciler’i kuran üç kişiden biriydi. Hayatı bundan sonra daha iyi bilinecektir.

Yüksel Eriş'i Kullanmak (1)

Engin Erkiner

Bazı insanlar, yıllardan beri yaptıkları bir şey olmayınca, oluşan boşluğu doldurabilmek için geçmişten bazı isimler seçerek kullanmayı deneme yoluna sapıyor. Seçilen bu isimler yıllar önce ölmüş insanlardır. Bu kişiler tarafından kendilerine söylettirilen şeylere itiraz edebilmeleri mümkün değildir.

Amaç, bu kişileri koltuk değneği yapmaktır, zira başka türlü ayakta durabilmek mümkün değildir.

Önce küçük uydurmadan başlayayım:

“Yüksel yoldaş halk savaşının stratejik planlarını hazırladı.”

Bak sen, ne hazırlamıştı mesela?

1976'nın sonlarında gerçekleşen Halkın Devrimci Öncüleri - Devrimci Savaş ayrılığında Yüksel Eriş ile Rıza Salman'ın birbirlerine yakın görüşleri savunduklarını, benim ise halk savaşı planlarına soğuk baktığımı daha önce yazmıştım. Yüksel ile farklı görüşte olmaktan dolayı gıcunacak değilim ama, bu durum uydurmalara karşı sesimi çıkarmayacağım anlamına gelmez.

Yüksel, halk savaşının şu veya bu planını hazırlamamıştır. Ek olarak, böyle bir plan hazırlanamazdı.

Birinci neden: Daha sonra Devrimci Savaş adını alacak olan arkadaşlar ayrıldıklarında, kırsal alandaki tek ilişkimiz olan Elbistan bölgesi de onlarla birlikte davranmıştı. Bu alanda ilişkimiz kalmamıştı. Hangi ilişkiye dayanarak halk savaşına başlayacaksınız?

İkinci neden: Bu konuda küçük bir askeri hazırlık bile yapılmamıştı. Elbistan’da bir yaylada yapılan ateş etme ve saatli bomba yapımını öğrenmeyi askeri eğitimden saysanız bile, bu kadarcık eğitimle hiçbir şey yapılamazdı.

Hem Yüksel’in ve hem de Rıza’nın sonradan bana anlattıklarına göre, yaylaya yürüyüş sırasında Hamdullah dışında herkes dökülmüştü. Hamdullah o bölgenin insanıydı, ötekilerin dökülmesi normaldi.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nun (THKO) Nurhak dağlarına çıkan bölümünün katılımcılarından birisinin tuttuğu not defterinde şöyle bir ifade yer alır: “Gerillanın ilk özelliği hareketliliktir. Biz ise çobanlar kadar bile hareketli değiliz.”

Dağa gerilla kolu çıkaracak olsaydık aynısını biz de tekrar edecektik.

Bir şeyi yapmak istemekle, o şeyi yapabilmenin araçlarına sahip olmak, birbirinden oldukça farklıdır. Bu nedenle istemekle yapmak birbirinden çok ayrıdır.

O zaman hepimiz acemiydik, burası açık. Ama yürütülecek savaşı, ister kırdan ister şehirde olsun, ciddiye almamak, bize pahalıya patladı.

Adama sorarlar: Bu nasıl askeri eğitimidir ki, bu eğitime katılan iki kişi, üç ay içinde, saatli bomba ile birlikte kendilerini havaya uçurmuşlardır?

Halk savaşı, tıpkı şehir gerilla savaşı gibi, ciddi ve büyük bir savaştır.

Bu savaşın özellikle başlangıç döneminin çok zor olduğu bütün gerilla savaşı kitaplarında yazar. Oturup stratejik plan yapmakla hiçbir şey olmaz.

Önce başlamak için önemli hazırlık yapacaksınız, ardından da kendi halk savaşınızın teorisini yazacaksınız. Yaptıkça yazacaksınız. Hiçbir kır gerilla savaşı ötekine benzemez. Savaş yapıldıkça, onun özellikleri ve öncekilerine uymayan yanları yazılı hale gelir.

Kır gerilla savaşını Che Guevara’dan öğrenmek ancak komik olarak görülebilir. Che’nin kır gerilla savaşı anlayışı başarılı olmamıştır. Küba’da Che katılmasaydı bile zaten hazır olan bir grup bulunuyordu. Che, Fidel ve Raul Castro’nun da bulunduğu bu grubun başarısına önemli katkı yapmıştır. Che, Meksika’da gruba katılmasaydı da, bu grup adaya çıkarma yapacaktı.

Che, daha sonra Kongo'da ve Bolıvyada başarılı olamadı. Bolıvyada Che'nin ardından gelen İnti Peredo da başarılı olamadı. Başarılı olmayı bırakın, kayda değer bir ses bile çıkaramadı.

Gerilla savaşının bize yakın bir coğrafyada, Kürt coğrafyasında nasıl verilebileceğini öğrenmek isteyen PKK'ye bakar.

Eleştirebilirsin, karşı çıkabilirsin, ama önce incellersin.

Stratejik plan yapmadan önce konuyu iyi öğrenmek gerekir. Bu iyi öğrenmede sadece teori vardır, henüz pratik yoktur. Pratiğin yeniden şekillendireceği teori de yoktur.

1977 yılı ortalarında Rıza'nın yazdığı "Marksizm Leninizm Dogma Değil Eylem Klavuzudur" başlıklı yazının ilk bölümü elime ulaşmıştı. Okuyamadığımı hatırlıyorum, zira içinde bir şey yoktu. Sayfalarca yazılmıştı ama bizim konumuzla ilgisi yoktu.

İbrahim Yalçın'ın Adapazarı Cezaevi ile ilgili yazdığı yazıda, bu yazının ikinci ve üçüncü bölümlerinin de o sıralarda yazıldığını öğreniyoruz.

Taklitçilik, gözün çıksın!

"Marksizm Leninizm dogma değil eylem klavuzudur I-II-III" başlığı ile, "Kesintisiz Devrim I-II-III" arasındaki benzerliği hemen görüyorsunuz.

Peki sonra! Bugün bu yazıyı hatırlayan var mı?

Yazarı hatırlıyordur, başkası da yoktur.

Neden, çünkü hem belirli bir kalite taşımıyordu ve hem de pratikle desteklenemedi.

Bu ülkenin devrimci hareketinden hiçbir grup halk savaşına yönelemedi. Devrimci Sol birkaç deneme yaptı, başarılı olamadı. Aynı denemeyi yıllardır TKP-ML de yapıyor.

Savunduğun görüşü yaparsın ya da en azından yapmaya girişirsin. Başarılı olamayabilirsin, ama en azından ciddi olarak yapmaya yönelirsin.

HDÖ'nün böyle bir yönelimi olmadı.

1977'den bu yana 33 yıl geçti. Oldukça uzun bir zaman. Kır gerilla savaşını göremedik. Bu durumda teori dediğin ne işe yarar?

Yüksel Eriş bu teoriyi desteklese bile ne olur?

Hayat desteklemedikten sonra yapay destekler aramanın anlamı yoktur. Fünyenin hangi mekanizmayla dinamiti patlattığını bilmeyen ve bunu da hayatını kaybederek ödeyen Yüksel, halk savaşının stratejik planlarını yapmış!

İbrahim'in yazdığına göre, 1979 yılında Rıza da Karadeniz bölgesinde harekete geçecek bir gerilla kolunun planlarını yaparmış. Bekliyoruz, halen göremedik.

Yüksel Eriş'i kendi açmazlarınıza alet etmeyin.

Teorik ve pratik becerileriniz yeterliyse, bunları kullanarak görüşlerinizi hayata geçirmeye çalışın. Bunu yapamıyorsanız ne Yüksel'in ve ne de bir başkasının yardımını olmaz.

İyi ki de İlker'i ve Hasan Basri'yi benden başka tanıyan yok. Yoksa onlar da bir şekilde kullanılmaya çalışılırdı. Tarihimizde yeri olan insanları bu şekilde kullanmaya çalışmak, onları küçültmekten başka işe yaramaz. Önemli olan, onları oldukları gibi anlatmaktır, bugünün amaçları için kullanmak amacıyla ilahlaştırmak değil. Ama kime anlatıyoruz!

Sürecek...

Yüksel Eriş'i Kullanmak (2)

Engin Erkiner

Yazının ilk bölümü şu cümlelerle başlamıştı:

“Bazı insanlar, yıllardan beri yaptıkları bir şey olmayınca, oluşan boşluğu doldurabilmek için geçmişten bazı isimler seçerek kullanmayı deneme yoluna sapıyor. Seçilen bu isimler yıllar önce ölmüş insanlardır. Bu kişiler tarafından kendilerine söylettirilen şeylere itiraz edebilmeleri mümkün değildir.

Amaç, bu kişileri koltuk değneği yapmaktır, zira başka türlü ayakta durabilmek mümkün değildir.

Önce küçük uydurmadan başlayayım.”

Bu yazının konusu ise, büyük uydurma!..

Yüksel Eriş'in “halk savaşının stratejik planlarını yaptığı” küçük uydurmaydı, çünkü Yüksel halk savaşı konusuna yatkındı ama “stratejik plan” gibi bir şey söz konusu değildi. Zaten olamazdı da...

Kırsal alandaki tek ilişkisi Devrimci Savaş ayrılığı nedeniyle kopan bir örgüt hangi halk savaşının stratejik planını yapıyor?

Yapsa yapsa kâğıt üzerinde plan yapar ve onlar da –solda başka örneklerinde de görüldüğü gibi- 30 yıl boyunca bir türlü hayata geçirilemez.

Büyük uydurmada ise, uydurulanda abartı söz konusu değil, uydurulanın gerçeğe hiç bir ilgisi bulunmuyor.

Mihrac Ural'a göre, Yüksel Eriş "Hatay'ın ayrı varlık" olduğunu söylemiş imiş!

Kime söylemiş, kendisine!

"Ayrı varlık" ne demek?

"Hatay kendi kaderini tayin etmelidir" ya da başka bir deyişle "Hatay, anavatan Suriye'ye bağlanmalıdır" anlamına gelir. Mihrac Ural'a göre, daha Antakyalılar bu konunun farkında bile değillerken, Yüksel Eriş, Antakya'ya gelince meseleyi şıp diye anlayıvermiş!

Yüksel Eriş'in böyle bir saptama yapmış olması mümkün değildir.

O yıllarda yazılan yazılarda ve yayınlanan bildirimlerde ulusal sorun ile ilgili tek cümle yoktur. Bırakın Hatay sorununu, Kürt sorunuyla ilgili olarak bile tek cümle yoktur. Çünkü biz bu konuyu bilmiyorduk ya da genel saptamalar düzeyinde biliyorduk. Hiç birimizin ulusal sorunu inceleyip bu konuda yazacak zamanı ve fırsatı olmamıştı. Ne İlker'in ne de benim olmadı. Yüksel'in adını zikretmiyorum çünkü Yüksel herhangi bir şey yazmadı. Daha uzun yaşasaydı, sonraki yıllarda mutlaka yazardı, ama yaşadığı dönemde yazmadı.

Ek olarak, Yüksel, Antakya'daki ilişkileri ve izlenimlerini aktarırken de "ayrı varlık" diye bir şeyden söz etmedi. Yüksel'den sonra bu kente giden ve daha uzun süre kalan Ömür de böyle bir şeyden söz etmedi. O yıllarda Antakya'da bulunanlara sordum: Ayrı varlık konusu herhangi bir şekilde konuşulmuş muydu? Yüksel'den böyle bir belirleme duymuşlar mıydı? Ya da Mihrac Ural kendilerine böyle bir belirleme aktarmış mıydı?

Cevapların hepsi olumsuzdu. Hayır, böyle bir belirleme duyulmamıştı.

1978 yılına geçiyoruz. Mihrac Ural, cezaevinde kaldığımız aylar boyunca ne bana ne de bir başkasına "ayrı varlık"tan, "Hatay sorunu"ndan söz etmedi.

Ulusal sorunu, hapisyanede iken, Emeğin Birliği ile Kurtuluş arasında bu konuda süren tartışmaları izleyerek öğrendik. "Hatay sorunu"nu Suriye'ye gidinceye kadar duymadım. Antakyalılardan bile duymadım!..

Mihrac Ural böylesine kuyruklu bir yalana neden ihtiyaç duyuyor?

Nedeni basit: Hatay'da uzun yıllardan beri "kendi kaderini tayin hakkı ya da Hatay'ın Suriye'ye bağlanması" doğrultusunda kayda değer bir mücadele ortaya çıkmadı. Suriye ve bu ülkenin gizli servisi Muhabarat yıllardan beri bu konuda çaba gösterir. Mihrac Ural da yıllardır önce gizli sonra açık olarak bunun için çabalar. Yine de bu konuda görülebilir bir başarı sağlanamadı.

Son umut Yüksel Eriş'e kaldı.

Yüksel Eriş yoldaş durumu hemen kavramış ve Hatay'ın "ayrı varlık" olduğunu anlayıvermiştir!!!

Sonuçsuz kalacak bir uydurma. Hatay'da bu konuda kayda değer hiçbir mücadele ortaya çıkmamışsa, Yüksel Eriş ne yapsın!

Hatay halkı aptal değil. Türkiye demokrasisi eksikli bir demokrasi, ama buna rağmen Suriye'deki sözüm ona demokrasiye göre karşılaştırılamayacak kadar ileridedir. Suriye'de babadan oğula geçen –demokrasi ile de süslenmiş-padişahlık sistemi vardır.

Ek olarak, Türkiye ekonomik bakımdan Suriye'den en az yirmi yıl ileridedir. Bu durumda, Hatay halkının Suriye'ye bağlanmak istemesi için aptal olması gerekir.

Ana dilin özgürce kullanılması ve Arap Aleviliği inancının baskıyla karşılaşması gibi sorunlar vardır ama bunların "ayrı varlık" olmakla ilgisi yoktur.

Mihrac Ural, Yüksel Eriş'i "ayrı varlık" konusunda konuşarak kendisini ele veriyor. Yüksel Eriş böyle bir saptama yapamayacağına göre, Mihrac Ural, Yüksel'i "kafaya alınabilir" olarak görmüş ve bu konuyu kendisi açmıştır. Yüksel "ayrı varlık" saptamasını ciddiye almamıştır.

Bu durum Mihrac Ural'da hayal kırıklığı yaratmış olsa gerektir.

Cezaevinde bana, "Yüksel'in teorik düzeyi iyi değildi, sorularıma cevap veremezdi" derken, herhalde beklediğini bulamamanın acısını yansıtıyordu.

Şimdi soralım: Yıl 1976, Mihrac Ural 20 yaşında. 20 yaşındaki bir genç, "ayrı varlık"ı nereden bilebilir?

Kendisi bilemez. Kulağına söylenmiştir ve bu düşünceyi yayma görevi verilmiştir. İlk deneme de dışarıdan gelmiş sorumlu bir kişi üzerinden, Yüksel Eriş üzerinden yapılmıştır ama sonuç alınamamıştır.

Yüksel Eriş'in kafası “ayrı varlık” konusuna yatsaydı, bunu öncelikle Antakya'daki diğer devrimcilere de anlatırdı. Mihrac Ural'ın tepki toplamak endişesiyle anlatamadığını Yüksel Eriş anlatırdı ve bundan da öncelikle “anavatan Suriye'nin parçası olan Hatay” düşüncesini yaratmak isteyen Muhabarat yararlanırdı.

Mihrac Ural böylece “Yüksel Eriş'in Antakya'ya geldiği 1976 yılının yaz aylarında ben Muhabarat'tım” demektedir.

Suriye'ye gidince Uruba adlı Arap milliyetçisi hareketin genç kadrosu olarak gerçek yerini bulmuştur. <http://thkp-c-acilciler.blogspot.com> 'da fotoğrafları ve kendi yazdığı msn ile samimi itirafçı olmuştur.

12 Eylül sonrasında bir dönem Suriye'de kalmak zorunda kalan sosyalist örgütler, programlarına “Hatay'ın kendi kaderini tayin etmesi” hakkının savunulmasını da almışlardı. Hatay halkı istiyorsa kendi kaderini tayin etsin. İster bağımsız olsun, isterse Suriye'ye katılsın. İstiyorsa, hakkıdır.

Hatay halkının böyle bir talebi yoksa, bu talebi türlü çeşitli numaralarla varmış gibi göstermeye kalkmak devrimcilere düşmez. Nitekim programlarda yer alan bu madde de, Hatay halkında konuyla ilgili hiçbir karşılık olmayınca unutulup gitmiştir. “Allah'tan umut kesilmez!..” denilmiştir.

Muhabarat ve Mihrac Ural “ayrı varlık” konusunda uğraşmaya devam etsinler. Sadece Yüksel Eriş'i buna alet etmeye kalkmasınlar.

Yüksel Eriş'i sevenler!..

Engin Erkiner

Yüksel, beni duyuyorsan ses ver!

Ne oluyor, anlamak zor. Aramızdan ayrılışının üzerinden 34 yıl geçti. Adını bilen azdı, anan daha da azdı. Yeri geldi, bu örgütü sen, ben ve İlker birlikte kurduğumuz yazdım. O kadar!..

Arkanda bıraktığın yazılı bir yapıt yoktu. Ve zaten nasıl olsun!

Bu kadar erken öleceğini en başta sen bilmiyordun.

Derken yıllar geçti ve birdenbire seni sevenler çoğalıverdi. Eminim sen de şaşardın bu işe. Meğer senin ne marifetlerin varmış da, haberim yokmuş!

Mesela, Hatay Kurtuluş Ordusu kurulmasını önermişsin. Çok ayıp, sana hiç yakıştıramadım. Yoksa sen gizli THKO'lu falan mıydın? Neden Hatay Halk Kurtuluş Partisi-Cephesi kurulmasını istemedin de, HKO istedin?

Böyle bir kuruluşu gerçekten istesen, partili cepheli olsun isterdin. Ordu da nereden çıktı! Şansın yokmuş!

Seni kullanmak isteyen Miro bu kadarını bile akıl edemedi. Parti Cepheli birisi, Ordu isminde bir örgüt kurulmasını isteyebilir mi?

Gerçekte mesele nedir, biliyor musun? 34 yıl önce aramızdan ayrılmış olan seni kullanmak. Diyeceksin ki, “34 yıldır yokum, neyimi kullanacaklar!” Öyle deme!

34 yıldır yoksun, ama daha önce vardın. Seni kullanmaya kalkanlar ise o kadar bile olamadılar. Sol o kadar berbat bir durumda ki, bugün yok, gelecek desen hiç yok. O zaman geçmiş didik didik edilerek kullanılacak isim aranıyor. Bulunanlardan bir tanesi sensin.

Diyeceksin ki, “İlker neden kullanılmıyor?”

Nedeni basit: İlker’i benden başka tanıyan yok. Ne Rıza tanır, ne de Mihrac. Bir tanısaldı, yanmıştık. Artık ikiniz bana karşı birleştirilir miydiniz, yoksa aranızda ideolojik ayrılık mı çıkarılırdı, o kadarını bilemem!

Bugünsüzlük ve geleceksizlik, kısacası çaresizlik insanları kötü yola düşürüyor vesselam!..

Yüksel Eriş : Ölüm günü!..

Engin Erkiner

İstanbul'da yaşadığım süre boyunca her akşam Taksim'de ertesi günün gazetesini alırdım. 22 Ocak günü akşamı da böyle yaptım. Hangi gazete olduğunu hatırlamıyorum, muhtemelen Hürriyet idi. Trabzon'daki patlamada Yüksel Eriş'in öldüğü ve birkaç kişinin yaralandığı yazılıydı.

26 Ocak civarındaki birkaç gün içinde çok sayıda kent ve kasabada gerçekleştirilecek bombalama eylemleriyle harekete geçmek kararı almıştık. Yüksel de bu amaçla Karadeniz bölgesine gitmişti ve tıpkı bir yıl önceki Beylerderesi gibi hiç ama hiç akla gelmeyen gerçekleşmişti.

O anda ne düşündüğümü hatırlamıyorum. İçime büyük bir yalnızlık duygusunun çöktüğünü hatırlıyorum. Üç kişi birlikte bir örgüt kurmuştuk ve aradan daha üç yıl bile geçmeden benden başkası hayatta kalmamıştı.

Taksim Meydanı'na bakan parkta Belma ile buluşacaktım. Kısaca Yüksel'in öldüğünü söyledim. Hiç tepki göstermedi. Bunun üzerine hatırladım ve bildiği ismi söyledim. Süreyya öldü, dedim.

Yüksel'i beni tanımadan daha önce tanımıştı. Ağladığını hatırlıyorum. Daha sonra ne konuştuk, hatırlamıyorum.

Ayrıldıktan sonra, parktan çıkıp Harbiye tarafına doğru yürürken 1975 yazında yaptığım kısa süreli askerlikte aynı bölükte olduğum bir arkadaşla karşılaştım. “Ne yapıyorsun” filan gibi klasik bir söz söyledi. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştım. Kimseyle hiçbir şey konuşmak istemiyordum.

Kısa süre sonra Rıza Ankara’da yaralı olarak yakalandı.

Sorumlu olarak tek başıma kalmıştım. Politik çıkış kararı alınmıştı ve bunun sürdürülmesi gerekiyordu. Sonraki günlerde aklıma sürekli olarak örgüt kurma kararını aldığımız günler geldi.

1974 yılının ortalarında hapisten çıkan eski THKP-C’lilerin çok değiştiklerini ve eski görüşlerini savunmadıklarını anladığımızda, işin başa düştüğünü de anlamıştık...

Sen demiştin, “Önceden tanıyorsun, git şu Nasuh ile konuş!..” diye.

Kaç kişiyle konuştuk, ama bizzat bu kişilerden duyduklarımızla, önceden bildiklerimiz arasında herhangi bir fark ortaya çıkmadı. Bu insanlar artık bambaşka görüşleri savunuyorlardı. Örgüt kurmaktan başka çaremiz kalmamıştı ve o anı hatırlıyorum, hepimizin üzerine ağırlık çökmüştü: Senin, İlker’in ve benim!..

O zaman hiç birimiz İlker’in bir buçuk, senin iki buçuk yıllık ömrün kaldığını bilemezdik. Sen örgütün adının bütün ülkede duyulduğunu göremedin, İlker hiç göremedi.

İlkar Akman ve Yüksel Eriş adı bu örgütün kurucuları arasında yerini aldı. İsimler solun tarih kitaplarına geçti.

Bir de yazılı bir şeyler bıraksaydın. Hiç birimizin anlamadığı “devrimci mücadele ve sanat” konusunda bir şeyler yazsaydın. Sadece bana ve İlker’e anlattıklarını yazsan bile yeterli olurdu. Ne yapalım, olmadı!

Kısa bir dönemdi, hepsi altı yıl. 1974-1980 arası... Çok sayıda devrimci basit nedenlerle hayatını kaybetti. Yapılmayacak hatalar ve tabii biraz da şanssızlık... Hatayı herkes yaptı, herkes yapar. Bazen öldürücü hata da yapar. Ama öldürücü hatanın mutlaka ölümle sonuçlanması gerekmez...

Ben de öyle feci bir hata yapmıştım, ama bereket versin ki, ters yönden. Saatliyi hazırlarken akrep yerine yelkovanı çıkarmışım, dikkat etmemişim. Yani 45 dakikaya değil de 9 saate kurulmuş.

Tersi de olabilirdi. Dokuz saate kuruyorum diye 45 dakikaya da kurabilirdim. Diyelim bir aksilik çıktı, birkaç tur atmamak zorunda kaldım. Nasılsa zaman var diye gayet rahatım, oysa ki zaman yok, ama ben bilmiyorum ve ardından havaya uçuyorum.

“Böyle de ölünmez ki!..” diyebilirsin, ama benzer olaylarda o kadar çok devrimci hayatını kaybetti ki...

Birkaç örnek anlatayım:

İstanbul’da bir ABD kuruluşunu ateşe vermek için kapının önüne benzin döken devrimci yanarak ağır yaralanmıştı. Nasıl oluyor biliyor musun?

Benzinin buharlaştığını bilmiyor ve iyice uzaklaşmadan kibriti çakıyor. Havadaki benzin buharı ateş alıyor, yerdekiyle birleşiyor ve devrimci yanarak ağır yaralanıyor...

Bir başka olay ayrı bir rezalet...

Galiba yine İstanbul’daydı. Bir devrimci evde patlayıcı hazırlıyor. Elinde saf sülfirik asit var ve bunu sulandırması gerekiyor. Ne yapıyor, asitin üzerine su döküyor, patlama oluyor, ellerinde ve yüzünde ciddi yanıklar oluşuyor.

Asiti sulandırmak istiyorsan hiçbir zaman üzerine su dökülmeyeceğini bilmiyor. Tersine suyun içine asit konulur, o da kabın kenarından yavaş yavaş akıtılarak. Büyük bir ısı ortaya çıkar, bu nedenle yavaş yapılması gerekir.

Kötü olan nedir, biliyor musun?

İnsanlar tehlikenin farkında değiller.

Tehlikenin farkında olursun ve bunu göze alırsın. Bu başka bir şeydir.

Burada büyük tehlike olduğunun, ne kadar tehlikeli bir iş yaptıklarının farkında değiller. Hele senin yaptığını aklım almıyor: İçinde fünye bulunan dinamitleri sıkıştırmak!..

İzin ver de söveyim gördüğün sözüm ona askeri eğitime...

Ölüm olur. Hele de bizim mücadele anlayışımızda çok kişi için ölüm neredeyse kaçınılmazdır.

O yıllarda elli yaşına kadar yaşayabileceğimi hiç düşünmüyordum. Ama böyle de ölüm olmaz, insanın fena halde canı sıkılıyor. Kısa bir dönem, hepsi altı sene ve basit nedenlerle o kadar çok insan öldü ki...

İlker aramızdan ayrılalı 35, sen ayrılalı 34 sene oldu. İkiniz de bu ülkenin devrim tarihinde adı bilinen bir örgütün kurucuları arasında yerinizi aldınız.

İlker'i benden başka tanıyan olmadığı için o rahat sayılır. Seni tanıyanlar olduğu için kullanmaya çalışanlar da var tabii. Meraklanma, bunların hakkından gelmek hiç zor değil...

Şimdi ne diyeceğini biliyorum: "Sen eskiden daha yumuşak bir insandın" diyeceksin. O eskidendi...

Gördüm ki, bazı insanlar silleyi yemeden anlamıyorlar.

İstedikleri o olsun, istemedikleri kadar sille yiyeceklerdir.

Eskiden üçümüzün de fark etmediği ya da gençlik ve tecrübesizlik nedeniyle anlamadığı bir özelliğimiz vardı. Ben bunun değerini yıllar sonra anlayabildim: Biz üçümüz iyi bir ekiptik. İyi işler iyi ekiplerle yapılır.

Biz de iyi bir iş yapmıştık ve keşke bunu hep birlikte sürdürebilseydik...

Yüksel Eriş blogu bir yaşında!..

Engin Erkiner

<http://yükseleris.blogspot.com> bundan bir yıl önce kuruldu. Yüksel'i Gazi Eğitim'deki öğrencilik zamanından tanıyan Cahit Çelik blogu kurdu.

Arkasından o da ne!

Blog bir popüler oldu, sormayın gitsin.

2010 yılında Yüksel'in ölümünün üzerinden 33 yıl geçmişti. Yüksel silahlı çatışmada hayatını kaybetmemişti ve kaldı ki bu şekilde hayatını kaybeden çok sayıda devrimci bulunuyor. İnsan pekâlâ onların arasında kaybolup gidebilirdi.

Yüksel'in yazıp bıraktığı herhangi bir yazı da yoktu. Yazı bırakmış olsa da unutulabilirdi, ama yoktu. Herhangi bir kitle örgütünde de ön planda olmamıştı.

Örgüt tarihiyle ilgili olarak yazdığım değişik yazılarda, Yüksel, benimle ve İlker'le birlikte Acilciler'in üç kurucusundan birisi olarak belirtiliyordu.

Bu arada ard arda üç baskı yapan Türkiye'de Sol Örgütler kitabının Acilciler bölümünde de örgüt kurucuları arasında yer aldı.

Yine de aradan 33 yıl geçtikten sonra Yüksel'e yönelik bu ilgi oldukça şaşırtıcıydı. Bunun tek nedeni olabilirdi: Acilciler'e yönelik ilgi yükselmişti. Bu ilgi Yüksel'e de yansıyordu.

Geçen yıl değişik kişiler benden İlker Akman ile bilgi istediler. Birisi hariç ötekilerini tanımıyordum. Bilgiyi ilettim. Beylerderesi'nden 34 yıl sonra bu ilgi nereden çıktı, diye sorarsanız, Acilciler'e yönelik ilginin yükselmesi oraya da yansımıştı.

1988 yılında tarihe karışmış bir örgüt olan Acilciler'e yönelik ilgi neden 22 yıl sonra yükseldi, diye sorarsanız, devrimci harekette örgütsel tarihiyle açık hesaplaşma yapan ilk örgüt olduğu içindir.

Tarihimizin güçlü yanlarını, kahramanlıkları göstermekle yetinmedik, bu tarihin pis yanlarını da, tarihimizdeki sol içi cinayetleri de, içimize sızmış ve zamanında fark edemediğimiz köstebek Mihrac Ural'ı da ortaya koyduk.

Herkesin kendi örgütsel tarihiyle ilgili olarak aynı şeyi yapmasını istedik. Yapmaya başlayanlar olduğunu duyuyorum. Kendilerine başarılar diliyorum. Devrimci hareketteki örgütsel tarihler oldukça kirli...

Bu kirlilik ajitasyonla ve kahramanlık edebiyatıyla yıllarca saklandı, ama gerçeğin ne olduğu da şu veya bu oranda biliniyordu. Bilinen gerçek çarpıtılarak yansıtılınca da büyük bir güvensizlik doğuyordu.

Kendimizle ilgili olarak gerçeği açıklıkla ortaya koyduk. Bu çaba yaklaşık 50 kişi tarafından kimisi açık olarak kimisi geri planda kalarak yürütüldü. Büyük bir başarı kazandık.

Dünyadaki bütün devrimci örgütlerin tarihini bilemem, bu nedenle "benzeri olmayan bir başarı" sözünü ihtiyatla kullanıyorum. Yine de bir örgütün tarihe karıştıktan 22 yıl sonra kendi tarihini değerlendirebilmesi, bu tarihteki karanlıkları aydınlatabilmesi pek rastlanılan bir örnek değildir.

Acilciler'e yönelik ilgi yükseldi ve bu ilgi Yüksel'e de yansıdı.

Bir insanın ölümünden 33-34 yıl sonra o insan üzerinden prim yapmaya çalışmak zavallılara uygun bir yöntemdir. Mihrac Ural bu zavallının bilinen adıdır. Yüksel'i tanımış da, ondan şunu öğrenmiş ve bunu öğrenmiş de falan filan. Ne var yani bunda!

56 yaşına gelmişsin ama hayatında yaptığın doğru dürüst bir iş yok. Örgüt parası hırsızlığı var, devrimci katilliği var, Muhabaratlık var, ama adam gibi bir şey yok... Bunlar olmayınca insan bazı isimlerin arkasına sığınmak ihtiyacını hisseder. Yararsız bir çaba!

Sende bir şey yoksa, o isim seni kurtaramaz. Yüksel Eriş, Acilciler'in üç kurucusundan bir tanesidir, ama sadece bize ait bir isim değildir. Bütün devrimci harekete aittir. Tıpkı İlker gibi, Hasan Basri gibi ve benzerleri gibi.

Tekrar başa dönersek...

Blog kuruldu ve kısa süren bir çatışma daha yaşadık. Kısa sürdü çünkü zaten arkamızda büyük bir başarı bulunuyordu. Çabuk kazandık.

1974'te tanıştıktan sonraki günleri düşünüyorum da, üçümüz de sakin insanlardık. Anlaştığımız olurdu, anlaşamadığımız olurdu, ama tartışır ve birbirimizi ikna ederdik. Aramızda hiç sert tartışma olmadı.

Sizler fazla yaşamadınız.

Sonraki yıllar ise bana kükremesini öğretti. Senin, İlker'in ve başka yoldaşların hayatınızı verdiğiniz mirası ite kopuğa Muhabarat'a bırakmamayı öğretti. Bırakmadık...

Rahat olabilirsin, bırakmadık!..

Yüksel Eriş, Mehdi miydi?..

Engin Erkiner

Yüksel Eriş'i 35 yıl önce 1977 yılının Ocak ayında kaybettik. <http://enginerkiner.org> 'da yer alan, *Miro Masalı ve Yüksel Eriş* başlıklı yazıda belirttiğim gibi, Yüksel ile ilgili olarak bu ay içinde her hafta bir yazı yazacağım.

http://enginerkiner.org/index.php?option=com_content&view=article&id=1492:miro-masal-ve-yueksel-eri&catid=34:engin-erkiner

Geçtiğimiz yıl Yüksel'in 34. ölüm yıldönümü nedeniyle yazdığım yazıda, bunca yıl önce hayatını kaybetmiş, geride yazılı bir yapıt bırakmamış, döneminde dar bir çevre dışında da tanınmayan Yüksel Eriş'in şimdi ilgi odağı olmasının nedenlerini anlatmışım.

Önde gelen neden, THKP-C/Acilciler'in yaptığı örgütsel hesaplaşmayla dikkatleri üzerlerine çekmeleri ve bu örgütün tarihiyle ilgili tüm kişilerin de ilgi odağı haline gelmesiydi. Bu ilgi odaklığı, bazı kişilerin gözünde Yüksel'i, içine düştükleri çıkmazdan kendilerini kurtaracak bir mehdi gibi görülmesine neden oldu. "Yüksel'i tanırdım", "Yüksel'in kardeşiyim", "Yüksel yoldaş demişti ki..." söyleminin bazı kişileri yükselteceği sanıldı.

Herkes kendi kendisini bir şey ilan edebilir, ama bu ilan ediş, Acilciler'in tarihinde işlenmiş olan suçları örtmeyi amaçlıyorsa, ileri gidilmesine de izin verilmez. Yüksel, işte tam da bu amaçla kullanılmak isteniyor.

Başarılı olunmadığı, olunamayacağı açık...

Bu yazıda da asıl konumuz Yüksel'i kullanmaya çalışan bazı tipler değil, onların durumundan hareket ederek bazı genel ilkeleri ortaya koymaktır.

Birincisi: Akrabalık ilişkileriyle bir yere varılamaz, akrabalık ilişkisi kimseyi yüceltmez. Kişi, yıllar boyunca yaptıkları ve yapamadıklarıyla değerlendirilir. Filanı tanırdım, falanın yakın akrabasıym temelden hareketle hiçbir yere varılamaz. Ancak çaresiz insanlar bu tür bir gerekçeye sığınır. Belirleyici olan, kişinin, hayatı boyunca kendisinin ne yaptığıdır.

Filanca kişinin yakın akrabası olmak kendi başına anlam taşımaz. Zira bu durum sizin kendi iradenizle, becerinizle yaptığınız bir şey değildir. O aile ilişkileri içinde doğmuşsunuzdur. Doğmayabilirdiniz de...

Mihrac Ural, Uruba hareketi militanı olan Zeki Ural'ın oğlu olmakla övünür. Bu övünme çaresizliğin ürünüdür. Zeki Ural bir Arap milliyetçisidir ve kendince mücadele etmiştir. Mihrac Ural ise, bırakalım devrimciliği, Arap milliyetçisi bile olamamıştır. Hayatı boyunca bu doğrultuda doğrultuda dikkate alınabilecek hiçbir şey yapmamıştır. Bu durumda filancanın oğlu olmanın ne anlamı vardır?

Bu şecere sizin çapsizliğimizi, beceriksizliğimizi örtemez.

Benzer bir durumu değişik islamcı akımlarda da görürüz. İlgili akımın önde gelen kişisi şeceresinin ta bilmem kaç kuşak öncesinde peygambere, Hacı Bektaş'a ya da başka tanınmış bir şahsiyete uzandığını kanıtlamak için uğraşır. Diyelim ki, kanıtladı. Bundan ne çıkar?

Bilmem kaç yüzyıl önceki kişinin iyi ve gelişmiş bir insan olması, yıllar sonra onun şeceresinden gelen kişinin de aynı özelliklere sahip olmasını gerektirmez.

Daha yakına gelerseniz, benzer bir belirlemeyi yakın akrabalık ilişkisi için de yapabilirsiniz. Kişinin kardeşinin ya da yakın bir akrabasının gelişmiş bir kişi olması, kendisinin de aynı özelliğe sahip olduğu anlamına gelmez.

Ayıp diye bir şey vardır ama çaresizlik ayıp tanımaz.

Deniz Gezmiş'in ya da Mahir Çayan'ın kardeşlerinin bu özelliklerini öne çıkartarak dikkat çekmeye çalıştıklarını gördünüz mü? Görmediniz, çünkü onlar, yapılanın ölen kişiye saygısızlık olduğunu ve bir çeşit ölü ticareti olduğunu bilecek kadar terbiye sahibidirler.

Siz, benim, İlker'i "bir dönem akraba idik" sözleriyle tanıttığımı hiç duydunuz mu? Bırakın devrimciliği, asgari bir insan terbiyesine sahip olmanın ötesinde, böyle bir tanıtıma ihtiyacım da yok. Hayatım boyunca yaptığım yeterince iş var ise, böyle bir tanıtıma ihtiyacım olur mu?

Ölü tüccarlarına da önerim, teoride ve pratikte bir şey üretmeleri ve başka isimlerin arkasına sığınmamalarıdır. Ben de geçmişi anlatıyorum, ama buradaki amaç, az bilinen devrimcileri değişik özellikleriyle anlatmaktır, yoksa o isimleri kullanarak pazarlamacılık yapmak değildir.

Devrimci harekette düzeyin iyice düşmüş olması bu tür çabaların da belirli bir yaygınlık kazanmasına yol açtı. Bu tipler kendi çevrelerinin dışında ciddiye alınmıyorlar. Fazla ileri gittiklerinde de hesaplarını görmek zor olmuyor.

"Mahir Çayan'ı tanırdım" ya da "Deniz Gezmiş'i tanırdım" söylemi kendi başına herhangi bir anlam taşımaz. O dönem bir sürü kişi bu iki ismi tanırdı. Aradan kırk yıldan fazla zaman geçti, bu dönem içinde sen ne yaptın, onu anlat, dersiniz, ortada bir şey yoktur. Bu olmayınca da isimlerin arkasına sığınmak ihtiyacı duyulur.

İkincisi: Bugün nerede isen ona göre değerlendirilirsin Son on yılda hatta son yirmi yılda bir şey değilsen, daha da ötesi pisliğin içine iyice batmış isen, daha öncesinde kahraman olsan bile ne olur?

1970'li yılların başında THKO ve THKP-C içinde yer almış ve ardından her şeyle ilişkisini kesmiş o kadar çok insan var ki...

Şimdi bu insanları neye göre değerlendireceğiz? Kırk yıl önce ne olduklarına göre mi, yoksa bugün ne durumda olduklarına göre mi? Kırk yıl öncesini iyice abartarak anlatırlar. Başkalarının da o dönemi bildiğini bilirler, ama böyle anlatmanın dışında çareleri yoktur.

Daha somut bir örnek, Mehmet Yavuz'u vereyim. Antakya'daki ilk illegal örgütlenme içindeymiş falan filan. Yüksel'den bomba yapmasını da öğrenmiş imiş! Külliyan yalan, ama doğru kabul edelim! Ne çıkar bundan?

Mehmet Yavuz, DYP üyesidir. 2006-2007'de bu partinin Mersin il başkan yardımcısı ve 2007 seçimlerinde milletvekili aday adayıdır. Kendisi, bizzat açıkladığı gibi, Mehmet Ağar'dan pusula alarak Emniyet Müdürlüğü arşivine girmiş kişidir.

Bu durumda ilgili kişiyi neye göre değerlendireceğiz? Yüksel Eriş'i tanınmasına göre mi, yoksa DYP'li ve Mehmet Ağar'cı olmasına göre mi?

Herhalde ikincisine göre...

Mihrac Ural'ı neye göre değerlendireceğiz?

Yüksel Eriş'i tanıyan bir kişi olarak mı, yoksa Arap milliyetçisi, devrimci katili, Abdullah Öcalan'a suikast teşebbüsünde (diğer suçlarını saymıyorum!) yer alan bir kişi olarak mı?

Herhalde ikincisine göre...

Sonuçta zor bir durum ama ne yaparsınız... Yaş olmuş elli civarı... Kişi hayatında doğru dürüst bir şey yapamamış...

Ne yapacak? Filanın akrabasıydım, falanı tanırdım söylemiyle bu boşluğu doldurmaya çalışacak. Bu saptamayı pisliğe bulaşmamış olanlar için söylüyorum. Bulaşanlar için ise durum umutsuz...

Devrimci katili isen, Mehmet Ağar'ın güvenini kazanacak kadar pisliğe batmış bir kişi isen, seni değil Yüksel Eriş, Mahir Çayan bile kurtaramaz!..

Arabulucu olarak Yüksel Eriş

Engin Erkiner

Yüksel başka kişiler arasında “arabuluculuk” yaptı mı, bilmiyorum. Benimle ilgili olarak ise 4-5 kez yaptı. Yüksel’in arabulucu olmasını isteyen ben değildim, talep karşı taraftan ve doğrudan Yüksel’e geliyordu. Benim de reddedecek halim yok...

Gerçi aradaki çelişki hayli keskin olduğu için arabuluculuk geçici oluyor, kısa süre sonra sorunlar yeniden patlıyordu. O zaman yine Yüksel’e başvuru yapılıyordu. Arkasından yine aynısı oluyordu.

Yüksel’in de bu işten yavaş yavaş bıktığını hissediyordum.

Okurlardan en azından bir bölümünün bildiği gibi İlker’in ablasıyla evliydim. 1975 yılı Eylül ayının başlarında kısa dönem askerlik için bulunduğum Balıkesir’den Kurban Bayramı nedeniyle hepimize on gün izin verilmişti. Bu sırada evlenmiştim. Aradan daha üç ay bile geçmeden aramızda şiddetli çelişki başladı.

Burada sorun erkek kötü-kadın iyi ya da tersi değildi. Kişiler birbirlerine uymuyorlardı. Yapılan yanlış bir evlilikti. Dışarıdan varmış gibi görünen uyumun birlikte yaşama sözkonusu olunca kısa sürede kendini sert çelişkilere bırakıyordu.

O yıllarda kadın ve erkeğin bir süre birlikte yaşaması ve birbirini daha iyi tanınması, ardından da evlenmesi ya da evlenmemesi söz konusu değildi. Artık karşılıklı olarak birbirinizi ne kadar tanıdıysanız!..

Daha önce birlikte yaşamış olmak da evliliğin sürmesinin garantisi değildir, ama en azından şiddetli anlaşmazlık ihtimalini azaltır.

Aralık 1975’te şiddetli geçimsizlik iyice tırmandı. Yüksel konuyu doğrudan olmasa bile duyuyordu ve güldüğüne eminim.

“Bu kadınla yapamazsın diye sana söyledim, ama dinlemedin” diyor olmalıydı. Yüksel gerçekten de bana böyle söylemişti. Gerekçesi, bu kadın politik değil, öyleymiş gibi görünüyor ama değil, idi.

Ocak 1976'da Beylerderesi oldu ve geçici bir sulh sağlandı. Ev basıldı, hiçbir şey bulunamadı. İşe bakın ki, ablası olduğu için onun üzerinde duruyorlardı, benim üzerimde değil...

Apar topar Ankara'dan İstanbul'a taşınmak zorunda kaldık.

İstanbul'da aramızdaki çelişki tam anlamıyla patladı. Bir yandan askeri alanda bu kentte ilk tecrübelerimizi kazanıyoruz, bir yandan da sinirim tepemde. İyi ki soğukkanlı bir insanım, yoksa o sinirle insanın olmadık hatalar yapması kaçınılmazdır.

1976 Temmuz... Artık beni henüz doğmamış çocuk bile durduramaz, evden gideceğim. Başkasını hiç dinlemeyeceğim düşünüldüğü için Yüksel'e haber gidiyor. Yüksel acele geliyor. "Biraz dur Engin... Sana söyledim, bu kadınla yapamazsın diye, dinlemedin. Şimdi mecburen hiç olmazsa bir süre çekeceksin!.." diyor. Haklı, ne diyeyim ki...

Bir süre çekiyorum ama olacak gibi değil. Yüksel yine geliyor ve bu durum birkaç kere tekrarlandı. Sonrasında iş kendiliğinden yoluna girdi.

Politik çıkış yapmak kararı aldık ve kendisi öğretmen olduğu için izi kolayca bulunabilecek bu evden gideceğim. Hoşlanılmayan bir durum ama itiraz edilmesi de mümkün değil, gideceğim...

Eşyaların hepsini bıraktım ve gittim. Zaten yanımda eşya taşıyacak halim de yoktu. Kısa süre sonra Yüksel hayatını kaybetti, arabuluculuk da zorunlu olarak bitti. Yaşasaydı da arabuluculuğun süreceğini sanmıyorum.

Geri dönmeyeceğimi Yüksel de biliyordu, ama biraz katlanacaksın, diyordu. Olaylar o kadar hızlı gelişti ki, bu durum da uzun sürmedi.

1974, Kıbrıs ve Yüksel Eriş

Engin Erkiner

Temmuz 1974'te Ecevit-Erbakan koalisyonu döneminde Türkiye, EOKA'nın giriştiği yeni katliamı gerekçe göstererek Kıbrıs'ın bir bölümünü işgal etti. Kısa süre sonra da işgal alanı genişletildi.

Bu harekât sırasında olup bitenleri ve kamuoyuna söylenen yalanları yıllar sonra öğrenebildik. Örneğin, daha sonra Deniz Kuvvetleri Komutanı olacak olan Güven Erkaya'nın komutasındaki bir savaş gemisi Türk savaş uçakları tarafından Yunan gemisi sanılarak batırılmıştı. Bunu yıllar sonra öğrenebildik.

1975 yılında kısa süreli askere gitmiştim. Orada bize bir önceki yıldaki askeri harekât hakkında öylesine komik rakamlar söylendi ki, içimizde en milliyetçi olanlar bile, acaba diye düşünmekten kendini alamadı. Adanın bir bölümünün işgalinde verilen kayıp on kişi bile değildi.

Olacak şey değil...

Bunu anlatan subaylar, savaş sırasında özellikle asteğmenlerin yaralandığını da anlatıyordu. En fazla da topuklarından yaralanmışlar. Neden dersiniz, tam siper yatmayı bilmiyorlar, topuklar yukarıda kalıyor ve kurşunu yiyorlar. Tam siper yatıldığı zaman ayakların da yana yatırılması gerekir.

1974 yılının yaz aylarında ülkede müthiş bir şovenizm dalgası vardı. Türk-İş ve DİSK daha önce başlamış olan grevleri durdurmuşlardı. Memur maaşlarından Kıbrıs yardımı kesiliyordu.

Ben Hacettepe Hastanesi'nde teknik eleman olarak çalıştığım için çift maaş gibi bir şey alıyordum. Birisinden kestirmemiştım, ama öteki kesilmiş olarak geldiği için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kıbrıs tarihi konusunda neredeyse hiç kimsenin bilgisi yoktu. EOKA

neydi, Makarios kimdi, Grivas kimdi; bilen yoktu. Bu konuda biraz ayrıcalıklı durumdaydım, zira eksik bile olsa Kıbrıs hakkında bilgim fena değildi. 1970'in yaz aylarında Kırmızı Aydınlik dergisinin arşivinde çalışırken herkesin bir konu alıp ayrıntılı olarak işlemesine karar verilmişti.

Ben de Kıbrıs konusunu almıştım. Neden, dersiniz, baba tarafım Kıbrıslıydı ve on yaşında ilkokul dördüncü sınıfta iken bir yarı yılı Lefkoşe'de okumuştum. Başka bir deyişle konuya ilgim vardı ama hiç bilgim yoktu.

Neyse ki bu konuda İngilizcede tonla denilebilecek kadar fazla kitap vardı. Okudum, notlar çıkardım ve yazdım. Beğenmedim, bir daha yazdım. Onu da beğenmedim. Sonuçta kırk daktilo sayfası kadar olan ilk uzun incelememi bitirdim. O sırada Kırmızı Aydınlik dergisi de ikiye bölünmüş ve kimin hangi incelemeyi yapacağı unutulmuştu.

Ankara'daki Kıbrıslı öğrencilerin bir toplantısında zaman zaman alevlenen Kıbrıs sorunu konusunda bir konferans verdim. Kıbrıslılara Kıbrıs tarihi anlatmak da pek hoş oluyordu doğrusu...

O zamanlar Rauf Denктаş değil, Fazıl Küçük ön plandaydı. Grivas, adayı Yunanistan'a bağlamayı amaçlayan EOKA'nın önderiydi. Bu örgüt 1950'li yıllarda İngiliz sömürgesi olan adada –Türklerin katılmamasına rağmen- bağımsızlık savaşı yürütmüştü. Bağımsızlığın ardından iki toplumlu adada Makarios, Rum burjuvazisinin temsilcisi olarak ön plana çıkar. Bu kesim, adanın Yunanistan'a bağlanmasına karşıdır. Bu nedenle, Makarios da Türkiye ile Yunanistan arasında sürekli oynayacaktır.

EOKA'nın yaptığı yanlış iyi değerlendiren Türkiye adaya çıkar. O sırada Yunanistan'da 1967'de darbeye işbaşına gelen Albaylar Cuntası vardır.

Cunta da kısa süre sonra devrilecektir.

Bunları neden anlatıyorsun, dersiniz, işgalden kısa süre sonra konuyu Ankara'da Yüksel ile uzunca konuşmuştuk. Konuştuğumuz yeri de hatırlıyorum: Gima'nın üst katındaki açık kahvede... Yüksel, kötü, diyordu, bu insanlara hiçbir şey anlatılmaz. Öyle bir ortam var ki, hiçbir şey anlatılmaz. Gerçekten de öyleydi. Şovenizm bütün gözleri kör etmişti.

O sırada piyasaya çıkan bir şarkıyı hâlâ hatırlarım. Söyleyen Yasemin Kumral ve şarkının başlangıç sözleri: "İrkımın Akdeniz'de bir sevinci var. / Yurdumun Mersin'den öte bir devamı var!.."

Bu ortamda uygun bir istihbarat bulup para işi yapmayı düşünüyorduk.

Vazgeçtik, daha doğrusu ileriye erteledik. Öyle bir ortam vardı ki, normal zamanda yerinden bile kıpırdamayacak bazı insanlar üzerimize saldırabilir, biz de onları durduk yere vurmak zorunda kalabilirdik.

Sonrasını da kısaca anlatayım: Ecevit erken seçime gitti, ama beklediği oyu alamadı. Ardından da birinci Milliyetçi Cephe hükümeti kuruldu. Başbakan Süleyman Demirel oldu.

MHP'nin devletin vurucu gücü olarak ön plana çıkması başladı!..

Mihrac Ural, Yüksel Eriş ve bir olay!..

Engin Erkiner

Mihrac Ural'ın aramıza sızdırılmış bir ajan olduğu ortaya çıktıktan sonra, bu belirleyici gerçek kapsamında geçmişteki garip ya da zamanında üzerinde durulmayan, önem verilmeyen bazı olayların yeniden incelenmesi gerektiği ortaya çıktı.

Yıl 1977, Ocak ayının son günleri...

Örgüt olarak büyük bir politik çıkış yapmak kararı almışız. Bu amaçla sorumlu olduğumuz bölgelere dağıldık. Bundan önce, küçük yerleşim birimlerinde yaşayanlara şunu ilettik: Bölgesinde deşifre durumda olanlar eylemlerin yapılacağı günlerde bir süre başka bölgede kalsınlar. Bu bağlamda 26 Ocak 1977 eylemlerine yaklaşıldığı günlerde yer değiştirmeler yapılıyordu.

İstanbul'da Pire Mehmet'ten bana bir haber geldi: Antakya'dan bir kişi bölgesinde deşifre olduğu için bir süreliğine İstanbul'da kalmak ve benimle görüşmek istiyordu. Bu kişi Mihrac Ural idi. 1978 operasyonu sırasında "Beni Antakya'ya götürmediler, orada deşifre değildim" diyen Mihrac Ural...

Daha önce tanımadığım biri beni neden görmek isteyebilir, anlamadım ama kabul ettim. Akşam üzeri her zaman yaptığım gibi Taksim'de ertesi günün gazetelerini aldım ve Yüksel'in Trabzon'da öldüğünü öğrendim.

Fena halde sinirim bozuldu. Hep aynı şey: bir adım atıyoruz ve hemen büyük kayıp yaşamaya başlıyoruz. Beylerderesi gibi...

O akşam Belma ile Taksim civarında buluşacaktım. Ölümü duyunca ağlamaya başladı. Bunu önceden de yazmıştım.

Ertesi gün iletilen randevu yerinde Mihrac Ural ile buluştum. Yüksel'in öldüğünü söyledim. Anlamadı, aklıma Yüksel'in bu isimle tanınmadığı geldi. "Süreyya öldü!.." dedim. "Öyle mi?.." gibilerinden bir laf etmiş olabilir, ama yüzünde belirgin üzüntü ifadesi görmedim.

Bana hemen, “İstanbul’da yeterli kişi yoksa eyleme girebileceğini” söyledi. “Yeterli kişi var,” dedim ve ayrıldık. Bütün görüşme beş dakika kadar sürmüştü.

Bugün düşündüğümde bu olayda dikkatimi çeken iki gariplik bulunuyor:

Birincisi: Mihrac Ural, Yüksel’in ölümünü öğrendiğinde herhangi bir şaşkınlık ya da üzüntü belirtisi göstermemiştir.

İkinci durum özellikle dikkat çekicidir: Ülkenin bambaşka bir yerinden deşifre olmanız nedeniyle bir süre kalmak için başka bir kente geliyorsunuz ve o bölgenin sorumlusuyla tanışmak istiyorsunuz!..

Aynı durumda ben olsaydım böyle bir şey yapmazdım. Benim o kentle ilgim yok, ilişki de devretmeyeceğime göre, neden tanışıp görüşeyim?

Hele de o kentte eyleme girmeyi istemek hepten garipti. Aynı durumda ben olsam ve bir süre Antakya’da kalmam gerektiği söz konusu olsa, o kentte herhangi bir eyleme girmek istemezdim. Kenti bilmiyorum, eylemde ters bir durum olsa nasıl ve nereye kaçılır bilmiyorum. Bu nedenle de bilmediğim bir yerde eyleme girmezdim.

Bugünden bakıldığında şu görülüyor: Mihrac Ural’ın amacı İstanbul’da sorumlu olanı tanımak ve bu kentteki eylem kadrosuyla bazı evleri öğrenmektir. Bunun dışında benimle görüşmek ve eyleme girmek istemenin başka bir nedeni bulunmuyor. Bu neden, daha sonraki bir davranışla birleştirildiğinde durum daha da açık ortaya çıkıyor.

Mihrac Ural, bir yazısında açıkladığı üzere, Antakya’da iken Yüksel’e “TDAS’ın kimin yazdığını” sormuş. Yüksel de tabii açık bir cevap vermemiş. Soru gariplik, normal bir soru değil, tipik bir polis sorusu. Döneminde üzerinde çok konuşulan, adı bir örgütle özdeşleşmeye başlayan broşürü kimin yazdığını ancak polis merak eder.

O dönemde 141. ve 142. maddeler nedeniyle yazılara isim konulmazdı. Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz, İlker Akman hayatını kaybettikten sonra yayınlanacaktı. Böyle bir durum olmasaydı, o broşürde de isim olmazdı.

1978 yılının sonbaharında Konya Cezaevi’ne geldiğimiz ilk günlerde Mihrac bana, TDAS’ta konu edilen eşitsiz ve dengesiz gelişme yasasının işleyiş biçiminin değişmesi konusunu sordu. Ben de ayrıntılı olarak açıkladım.

Sonraki sözlerini gayet iyi hatırlıyorum: “Bunu Yüksel’e de sormuştum, açıklayamamıştı. Teorik düzeyi iyi değildi.” Olaylar birbirine bağlanınca mesele anlaşılıyor.

O yılların Ankara’ında Acilciler’in teorik metinleriyle kişilerin ilişkisini herkes bilirdi. Devrimci hareketin bilinen özelliğidir; çok kişi bildiği her şeyi başkalarına aktarır. Sizden tek kelime çıkmamış olsa bile iradeniz dışında gelişen bu durumu engelleyebilmeniz mümkün değildir.

Bu durum İstanbul’a da belirli oranda yansımıştı.

Antakya küçük bir yer ve nereden bilinecek? Mihrac Ural bu nedenle özel olarak araştırma gereğini duymuştu. İçimize sızdırılmış bir ajan olduğu adamın her tarafından akıyor.

Zamanında anlayamadık, bu bizim aptallığımızdır. Ama buna rağmen de Acilciler’in solda ve toplumda büyük bir isim yapmasına engel olmadı. Bu da bizim başarımızdır.

Yüksel Eriş blogu iki yaşında!..

Engin Erkiner

Önce birkaç rakam: “Yüksel Eriş blogu, 20 Temmuz 2010 günü yayına girdi. İlk bir ayda Yüksel Eriş blogu ziyaretçi sayısı 2800’ü geçti. İlk altı ayda 8.400 ziyaret yapılmış. **Yüksel Eriş blogu bir yaşında!..** başlıklı yazı yayına girdiği anda ziyaretçi sayısı 11.700 oldu. 18 ayda ziyaretçi sayısı 13.500 oldu. Beş aydır hiçbir yazı konulmadığı halde, hergün ortalama 10 ziyaret yapılıyor. İki yaşını doldurduğu anda ziyaretçi sayısı 15.000 olacak gibi görünüyor.

<http://yukseleris.blogspot.com.tr/2011/07/yuksel-eris-blogu-bir-yasnda.html>

Bir yıl önce, blogun birinci yılını doldurmasıyla ilgili yazıda, Yüksel’e yönelik bu ilginin Acilciler’e yönelik ilginin artması nedeniyle ortaya çıktığını belirtmiştim.

1977 yılından bugüne kadar ülkede binlerce devrimci hayatını kaybetti. Kimisi hapishanelerde, kimisi silahlı çatışmalarda, kimisi işkencede, kimisi de değişik nedenlerle hayatını kaybetti. Yüksel Eriş bu binlerce insandan bir tanesiydi ve yakın yıllara kadar tarihin karanlıklarında kaybolmuş çok sayıda devrimciden bir tanesi durumundaydı.

Örgüt tarihiyle ilgili yazılar başladıktan sonra, ilerideki yıllarda THKP-C (Acilciler) adlı örgütün üç kurucusundan birisinin Yüksel Eriş olduğunu belirttim. Bu bilgi daha sonra sol ile ilgili bazı kitaplarda da yer aldı. Ardından Yüksel’in popüler olmasından rahatsız değilim. Neden olayım ki!

Yüksel Eriş sadece bize değil bu ülkenin devrimci hareketine aittir. Bizde solun şu eksikliği vardır bu hatası vardır ama belirli değerleri de vardır. Başka deyişle herkes herkesin ne olduğunu ve ne olmadığını bilir. Bu nedenle Yüksel Eriş’i yıllardan beri unutmuş ve bazıları hiç tanımamış insanların O’nu kullanarak pirim yapmaya yönelmelerini ciddiye almadım. İki atımlık barutlarının bile bulunmadığı kısa sürede açığa çıkacaktı ve nitekim çıktı da...

Mark Twain'in bir sözünü okudum: Gerçeği söyle, böylece sürekli olarak ne söylediğini hatırlamak zorunda kalmazsın, diyordu.

Yalan söyleyenlerin hele de bunu sürekli olarak yapanların oldukça güçlü bir hafızaya ihtiyacı vardır. Çünkü söyledikleri yalanı unuturlar ve aynı konuda ilk yalanlarıyla çelişen başka yalan söylerler. Yalan söylemenin böyle bir derdi var!

Yüksel Eriş ile ilgili yalanlar da bu nedenle pek çabuk açığa çıktı.

Söyleyenlerin iki atımlık barutu bile yoktu ve normal olarak yalanın ve atıp tutmanın da bir mantığı vardır, ama bunlarda o bile yoktu.

Gelecek yazıda Yüksel Eriş ile ilgili olarak ortaya çıkan yeni birkaç bilgiden söz edeceğim. Bunlar nereden çıktı, dersiniz, 1977 yılında yazdığım mektuplarda okudum.

35 yıl öncesinde ne olmuş ne bitmiş herşeyi tam olarak hatırlamam mümkün değil. Belma'ya yazılan mektuplarda Yüksel ile ilgili iki bilgi yer alıyor. 1977 çok yakın bir zaman olduğu için hatırlamak da kolay doğal olarak. Mektupların yaklaşık yarısını bilgisayara geçirdim, 1977 yılının sonuna geldim.

Belki sonrakilerde de başka bilgiler vardır, bilemiyorum.

Yüksel Eriş - Yeni Bilgiler

Engin Erkiner

1977 yılında Belma'ya yazdığım mektuplarda iki yerde Yüksel'den söz ediliyor. Yüksel olarak değil de öğretmen ve Süreyya olarak...

Bu mektupları bilgisayara geçiriyorum, şu anda 160 kitap sayfası kadar oldu. Yüksel'in Süreyya olarak geçtiği iki cümlelik yeri bir türlü bulamadım, ama ötekini buldum. Nasılsa hepsinin bilgisayara geçirilmesi tamamlanınca bütününü okuyacağım, o zaman bulabilirim. Aşağıda büyük bölümü yeniden verilen mektup yaklaşık 35 yıl önce Isparta Cezaevi'nden yazılmış. Yüksel, öğretmen olarak geçiyor.

Yüksel, İlker ve ben arasındaki bir tartışmadan söz ediliyor. Yüksel, teorik ve pratik konuların birbirinden daha fazla ayrılmasından yanaydı ve bu şekilde daha hızlı bir gelişim gösterebileceğimiz düşüncesindeydi. Ben taraftar değildim, İlker de karşıydı, sonuçta o güne kadar yaptığımız gibi devam ettik.

Bu tartışma 1975 başlarında olsa gerektir, 1974 sonu da olabilir. Örgüt kurulmuş ve gelişme sorunları karşısındayız. Dev gibi sorunlar var ve nereden nasıl ilerlemek konusunda farklı yönelimler hepimizin kafasına gelip gidiyor. Önce mektubu okuyun...

«Sevgili Belma,

7.12.1977

Geçen mektubumdan itibaren değişen bir durum yok. Sadece 5. koğuştta birlikte kaldığımız bir arkadaş tahliye oldu. Toplam 13 kişi kaldık. 25 kişi gelmiştik neredeyse yarısı çıktı bugüne kadar. Havalar da felaket soğudu. Bugün soğuğa rağmen miskinliği bırakıp spor yaptım. Bir de pardesü gelmişti, yağmurda onu giyip dolaşıyorum.

Yine okuduğum kitaptan kıssadan hisseler çıkarmaya devam edelim. Anti-Dühring hâlâ bitmedi (ne bitmez kitapmış be!).

Biliyorsun, insan yaptığı iş oranında gelişir. Bütün yeteneklerini geliştirme olanağı bulur. Aslında işbölümü insanın belli (bazan tek) yeteneğinin gelişmesine, diğerlerinin körelmesine yol açar. "İş bölmek insanı da böler." Bu anlamda insan yeteneklerinin tam anlamıyla gelişebilmesi için insanın her işi yapması gerekir. Şüphesiz bazı konularda daha yeteneklidir ama tüm yeteneklerin ortaya çıkışı ve tam anlamıyla bir gelişme ancak çok çeşitli işlerle uğraşıldıktan sonra olabilir. Şüphesiz bu bugünkü toplum yapısı içinde olamaz. Ve başka bir toplumda bunun nasıl olacağı da şu anda bizim sorunumuz değil. Bizi esas ilgilendiren o ileriki toplumu hazırlama sürecindeki insanın değişimi. Bu konuda bilinen örnekleri incelemek ve buradan giderek hemen herkes için geçerli genel sonuçlara varmak en iyi yöntemdir. Burada yine tanıdığımız bir insanı incelemek gerekecek. Gerek süreci iyi bildiğimizden ve gerekse de bu tür olaylara onun hayatında çokça rastlandığından.

İnsan iş gördükçe gelişir dedik. Ancak süreçte önemli olan herhangi bir değil, sürecin o an içinde bulunduğu aşamada en gereken işin yapılması ve ona ait olan yeteneğin gelişmesidir. Zaten başka türlü de garip olur. Eğer ana dikkat o an için süreçte en önemli olan ihtiyaç üzerinde toplanmazsa, o en önemli işe karşılık gelen yetenek gelişemez. Süreçteki daha az önemli olan bir işe tekabül eden yetenek ise ona gösterilen ihtiyaç az olduğundan tüm boyutlarıyla gelişemez. Bu insanın ilk gelişimi entelektüel yönden olur ve dolayısıyla katkısı da. Zaten o anda sürecin içinde bulunduğu aşamanın ana ihtiyacı da budur. Yalnız burada sık sık ortaya ilerde de çıkacak bir durum vardır: Bu insan enerjisinin büyük bir kısmını (belki gerektiğinden de büyük) o anda sürecin istediği alana toplar. Bunun avantajı; o alanda oldukça iyi adım atılabilmesidir. Dezavantajı; diğer yönlerin oldukça az gelişmesidir. Ve bu nedenle de o diğer yönlere ihtiyaç gösteren bir aşama geldiğinde hazırlıksız yakalanmasıdır. Gene de enerjisinin büyük kısmının bu ana alanda toplanması sürece büyük bir itici güç sağlar. Ya süreç başka bir aşamaya atladığında ne olacaktır...

Bu durumda iki şey birden ortaya çıkar: Önceki süreçteki durumun avantajı ve dezavantajı. Dezavantaj sürecin yeni durumuna olan yabancılıktır çünkü daha önce bu tür konulara olan ilgisi çok tali kalmıştır. Gerçi bu ilgi ne kadar fazla da olsa son tahlilde bir yetenek ancak süreç ona esaslı bir ihtiyaç gösterdiğinde gelişir. Ancak ileriye görmek sayesinde daha sonraki sürece az da olsa hazırlanmak şüphesiz oldukça faydalı olur. Sonuç olarak ana enerjisini bir önceki sürece teksif eden yeni bir süreçte başlangıçta geride kalır; bu dezavantajdır.

Avantaj ise bir önceki sürecin şartların olanaklı kıldığı ölçüde son derece iyi bilinmesi ve dolayısıyla bu yeni süreçte ana enerjinin bu alana verilebilmesidir. Böylece başlangıçta geride kalan bu kişi kısa sürede diğerlerine yetişebilir. Bahsedilen bu ikinci aşama organizasyon olarak adlandırılabilir.

Ardından üçüncü aşama daha gelir: Pratik. Yalnız bu insanın hayatında bu noktada bir değişim olur: Yetersiz ölçüde bile olsa üçüncü aşamanın gerekleri ikinci aşama içinde hazırlanır. Ve bu da ileride büyük fayda sağlayacaktır.

Şimdi tüm bu üç aşamayı bir bütün içinde incelersek: İdeal gelişim; her aşamada ana ihtiyaç noktasına enerjinin çoğunu vermek ama bu arada geleceği de gözleyerek ileri aşamaların gerektireceği hazırlıklara girişmektir. Böylece yeni aşama geldiğinde bir süre için de olsa yabancılık çekilmez.

İkinci nokta; her üç aşamada kazanılan, geliştirilen yeteneklerin yanyana gelişmemesi, birbirleriyle bütünleşmesidir. Böylece iyi ama ayrı ayrı üç unsur değil; tek, bütünleşmiş bir unsur meydana çıkar. Bu hiç de kolay bir iş değildir aslında. Çünkü bir yandan ana enerjiyi sürecin gerektirdiği yöne yığarken, diğer yandan yeni öğrenilen şeylere göre eskiden bilinenleri de düzenlemek gerekir. Bütünleşme ancak böyle sağlanabilir çünkü.

Bir zamanlar öğretmen özellikle üç alanın da ayrılmasını ve her birinde ayrı insanların bulunmasını ısrarla isterdi. Bu ayrımla, ki kısa süreli olacaktır deniyordu, süreç daha hızlı yürüyebilecekti. Bu insan da bu öneriye pek taraftar değilmiş (sanki ileride başına gelecekleri bilirmiş gibi).»

Sanki ileride başına gelecekleri bilirmiş gibi Yüksel'in görüşüne karşı çıkmışım. Başıma gelecek olan, birer yıl arayla İlker ve Yüksel'in ölümüyle bir sürü şeyin başıma kalması, akla gelebilecek her şeye koşmak zorunda kalmam ve aşırı derecede zorlanmamdı. Eksikler hatalar oldu ama başardık. Acilciler bir hevesle kurulmuş ve kısa süre sonra da tarihin karanlıklarında kaybolup gitmiş bir örgüt olmadı, Keşke sizler de sonraki günleri görebilseydiniz!..

Yüksel Eriş ve aramızdaki gerginlikler

Engin Erkiner

Yüksel Eriş ve genel olarak örgütün ilk dönemiyle ilgili yazıları okuyanların normal olarak akıllarına şöyle bir sorunun gelmiş olması gerekir: Sizin aranızda hiç gerginlik olmadı mı? Sert eleştiriler olmadı mı? Aranız hep güllük gülistanlık mıydı?

Aramızda gerginlik de oldu. Birbirimize karşı sert eleştiriler de oldu.

Nasıl olmasın?

Büyük bir yükün altına girmişiz ve hepimiz yetersizliğimizin farkındayız. Birbirimizden çok şey bekliyoruz ve beklediğimiz oranda bulamayınca da kızıyoruz.

Aşağıda 1977 yılı Eylül ayının ilk yarısında Sağmalcılar Cezaevi'nde iken Belma'ya yazdığım mektuptan bir bölüm var. 1975 yılı yazında ya da mektup yazılmadan iki yıl öncesinde aramızdaki çelişkileri anlatıyor:

«Gelelim 1975 yazına. Son iki yıl çok önemli. 1975 yaz başlarında aramızda önemli çelişkiler çıktı. Artık devrimi omuzlamanın bizim üzerimize düşeceği anlaşılıyordu ve bunu düşünmek bile bizi korkutuyordu. Hepimiz birbirimize bakıyorduk. Birimizin çıkıp diğerlerine güven vermesini herşeyi sürüklemesini istiyorduk ama tek tek hiç birimiz bunun güvenini kendi içimizde duyamıyorduk. Bu durum herkesin yetersizliklerinin ağır biçimde eleştirisini getirdi. Lenin veya Mahir Çayan değildik ama olmak veya olmaya çalışmak zorundaydık. Kabak önce Yüksel'in başında patladı. Yüksel 1971 öncesinde ve sonrasında sürekli olarak çok niteliksiz bir çevrenin içinde bulunmuştu. Bu durum onu örgütsel çalışmada sistemsizliğe ve aşırı abartmacılığa itiyordu (örneğin kadro dediği bazı insanlar daha marksizmi ancak öğrenmişlerdi). Sınıflar mücadelesi karşısında her birimizin yetersizliği, birbirimizin eksikliklerini çok kırıcı biçimde göstermeye götürdü. Yüksel için eleştiri çok kırıcı oldu (esas konuşma Yüksel-İlker-Necati arasında geçti ve ben her zaman yaptığım gibi sessiz kaldım). Ardından sıra bana geldi.

Eleştiriler:

1- İnsiyatifsizlik (hatayı tespit ancak müdahalede yetersiz kalmak). Bazikonularda herşeyi normal karşılamak (Yüksel'in sonradan söylediği objektivizm).

2- Örgüt çalışmasından uzak kalmak (1972-75'de genellikle hep Necati ile konuştum, bunun dışında iki kişiyi örgütlemeye çalıştım). Dolayısıyla tabanla bağın zayıf olması.»

Bunun ardından birkaç ay sonra İlker ile Necati arasında aynı durum ortaya çıkacaktı. Necati bu yükü artık kaldıramıyordu ve 1975 sonunda bile durum belliydi ve nitekim her şeyden elini eteğini çekecekti.

Bu dönemde birbirimize karşı kırıncı davrandık. Kötü niyetlerle değil, herkesin daha iyi olmasını istiyorduk ama sonuçta kırıncı da olduk.

Yüksel'e yönelik eleştiriyi biraz açayım:

1969-1972 döneminde Ankara'da –sonuçta hepimiz bu kenttendik-politik düzeyin yüksek olduğu iki üniversite vardı: ODTÜ ve SBF. Bunların ardından o yıllarda kent içinde olan Hacettepe ve daha da geriden DTCF (Dil Tarih Coğrafya Fakültesi) gelirdi.

Yüksel'in okuduğu Gazi Eğitim Enstitüsü'nün müzik bölümü Beşevler semtindeydi ve MHP'nin etkinliği altındaydı.

DTCF dışındaki diğer okullarda MHP bulunmazken ya da çok zayıf olması nedeniyle sesini çıkaramazken, Beşevler'de sürekli olay çıkardı. Beşevler'e gitmek bile sorundu ve o civarda afişleme yapıldığında mutlaka olay çıkardı. Bu durum oradaki devrimcilerin MHP ile fazlasıyla uğraşmasına ve Ankara'daki genel hareketten ve devrimci hareket içindeki tartışmalardan uzak kalmasına neden olmuştu.

Yüksel o ortamda devrimcilikle tanışır ve ilk gelişmesini de orada sağlar. Beşevler'deki öğrenci kitlesi genel olarak geridir. SBF ya da ODTÜ'de biraz gelişmiş olan devrimciye Beşevler'de kadro gözüyle bakılabilir.

Yüksel de başlangıçta bu ortamın etkisi altındaydı ve biraz gelişmiş insanları fazla abartıyordu. Onun kadro dediği kişileri tanıdığımızda hayal kırıklığına uğruyorduk.

Bana yönelik eleştirilerde de haklılık vardı: Örgütlenme işi esas olarak Necati'nin üzerindeydi ve ben teoriyle meşguldüm. Bu da çok zamanımı alıyordu. Bu arada iyi bir işte çalışıyordum ve örgütün ilk iki silahını da finanse edebilmişim. Yine de ciddi eksiklerim vardı.

Bu eksiklerden biraz olsun kurtulmamız ilginç bir şekilde oldu: Tek tek her kişiyle uzun uzun konuşmak gittikçe az gerekli oldu. TDAS gittiği yerde kendiliğinden bir çevre yaratıyordu ve biz de sıfırdan başlamak zorunda kalmadan o çevre içinden ileri olanları seçiyorduk.

1975 yılında hepimiz 25 yaşındaydık. Aradan 37 yıl geçmiş...

Yüksel ve İlker ne yazık ki fazla yaşamadılar. Ama birlikte kurduğumuz örgüt, bir hevesle gelip geçen ve tarihin karanlıklarında kaybolan bir yapı olmadı. Aradan bu kadar zaman geçtikten sonra bile hatırlanan ve döneminin fazlasıyla tanınan örgütlerinden biri oldu.

Çok sayıda kadın ve erkek işkence görerek, hapiste yatarak, hayatını kaybederek örgütü bu duruma getirdi. Her zaman söylerim: Keşke biraz daha yaşayıp da bunu görebilseydiler!..

Kendine daha iyi bir geçmiş aramak!..

Engin Erkiner

İnsanlar arasında normal olarak bugün ve gelecek ile ilgili konular tartışmalıdır. Başka bir deyişle çıkış yeri bugündür ve bugünün geçmişte uzantıları olduğu oranda da geçmişle ilgilenilir. Geçmiş yaşanmış bitmiştir ve herkes kendisine göre dersler çıkarmıştır.

Artık asıl konu bugün ve gelecektir...

Burada normal bir durumdan söz ediyorum. Bizde ise yıllardan beri normal olmayan bir durum yaşanıyor. Çok kişi kendisine daha iyi bir geçmiş arıyor. Bu amaçla da sürekli olarak geçmişle uğraşılıyor, onun değişik yanlarını düzeltiyor ve böylece kendisine oluşturduğu daha iyi geçmişle bugün ve yarında yer almak istiyor.

İnsanlar neden kendilerine daha iyi bir geçmiş arar?

Bugünü yoktur, geleceği de yoktur, bu amaçla da geçmişi düzeltip süsleyerek bugün ve gelecekte var olmaya çalışır. Kendine daha iyi bir geçmiş aramak, bugünün bitmişliğinin yerine ikame edilmeye çalışılır.

Kendine daha iyi bir geçmiş aramanın en kolay yolu, geçmişte hayatını kaybetmiş bir devrimci ile kişi arasında yeni ilişkiler uydurmaktır. Bu ilişkiler gerçek olsa ne olur, orası ayrı, ama gerçek de değildir.

Örneğin, “Yüksel Eriş bize saatli bomba yapmayı öğretmişti!..”

Bununla öğünmek utanç verici bir şeydir.

Diyelim ki öyledir, ne var bunda!

Kaldı ki öyle de değil...

1976 yılı sonunda Yüksel Eriş bir grupta birlikte, gördüğü işkenceler sonucu tahliye olduktan sonra hayatını kaybeden Hamdullah Erbil'in ailesinin kullandığı yaylaya gider. Orada kendisine nasıl saatli bomba yapılacağı gösterilir. İyi öğretilmemiş olsa gerektir ki, Yüksel Eriş aradan iki ay bile geçmeden Trabzon'da saatli bomba yaparken patlama sonucu ağır yaralanacak ve daha sonra da hayatını kaybedecektir.

“Yüksel bize şöyle demişti!..”

Ne yapalım yani öyle demiş ise. Yanlış bir şey söylemişse, yanlış söylemiştir. Yüksel Eriş de herkes gibi yanlış yapardı. Bunlar çok basit şeyler ama bitmiş bugünlerini ve geleceklerini geçmişten toplayacakları güzellemelerle ayakta tutmak isteyenler de basit insanlar zaten...

Güzellemeler bitmedi...

“Ben Yüksel'in filancası olurum!..”

Ne yapalım yani?

Yüksel'in şusu ya da busu olmak senin elinde olan bir şey miydi? Hiç kimse kimin akrabası olacağını kendisi belirlemiyor, belirlenmiş bir ortama doğuyor. Önemli olan kişinin şunun ya da bunun nesi olduğu değil, kendisinin hayatı boyunca ne yaptığıdır.

Akrabalığıyla öğrenmek milliyetiyle öğrenmek gibi aptalca bir şeydir.

Bu durumun ortaya çıkmasında kişinin hiç payı yok, orada doğmuş; başka yerde de doğabilirdi.

Hayatın boyunca ne yaptın, onu anlat ve bir şey olmak istiyorsan kendi yaptıklarına dayanarak bir şey ol.

Yaş olmuş en az 50, kişinin hayatında bir şey yok, kayda değer hiçbir şey yapmamış. Ama yapmış gibi görünmek de istiyor. Ne yapsın?

Başkalarını kullanacak. Başka çaresi yok.

Şunu düşünemiyor bu insanlar: Sen eğer hayatın boyunca gerçekten bir şeyler yapmış isen, geçmişte hayatını kaybetmiş filanca kişiyi tanımak öncelikle onu yüceltir, seni değil...

Sen zaten ilgili kişinin ölümünden sonra geçen uzun sürede –diyelim 35 yılda- yapacağını yapmışsın. Senin yüceltmeye ihtiyacın yok, bunun için “filancayı tanırdım” diye özel vurguda bulunmaya da ihtiyacın yok. O’nu tanıman, birlikte mücadele etmiş olman, birlikte şunu ya da bunu yapmış olman senden çok onu yüceltir.

Böyle olmasaydı, diyelim 35 yılın boş geçmiş olsaydı, yaptığın dikkate alınır bir şey olmasaydı; o zaman geçmişe sığınır, hayatını kaybetmiş o insanların üzerine basarak bugünde bir şey olmaya çalışırdın.

Bugünün geçmişe itibar kazandırması konusunu başka bir örnekle açıklayayım. 1970’li yılların başından itibaren Deniz Gezmiş devrimci hareketin küçük olmayan bir kesimi tarafından tutulan bir insan değildi. TKP, TİP, TSİP kendisine iyi gözle bakmazdı.

Evet, idamları yanlıştı ama bu kişiler yanlış işler de yapmışlardı. Yine büyük bir örgüt olan Halkın Kurtuluşu ise Denizleri küçük burjuva maceracı olarak görürdü. Bu karşıtlık Mahir’e karşı daha da fazlaydı.

Şimdi ise Deniz bütün devrimci hareketin ortak değeri durumundadır. Mahir’in ise ülke analizindeki teorik katkıları daha fazla kabul görmektedir.

Eğer 1975 sonrasında bu ülkede silahlı mücadele hareketi olmasaydı, onların teorilerini ve anılarını canlı tutanlar olmasaydı, böyle bir durum acaba ne oranda ortaya çıkardı? TDAS’ın Mahir’in teorik görüşlerine özel bir katkısı olmamış mıdır?

Geçmişteki bugün kendi geçmişine böyle değer kazandırdı.

Bazı örgütler Beylerderesi’ni bize karşı kullanmaya kalktılar, kullanma süresi dolunca da unutup gittiler. Beylerderesi’nden sonra bir örgütün varlığını sürdürmesi ve adını bütün ülkede duyurması olmasaydı, bir süre sonra Beylerderesi de unutulup giderdi. Sonraki olay öncekine değer kazandırdı.

Somuta gelelim. Yüksel Eriş unutulup gitmişti. O kadar çok kişi unutuldu ki, aralarında Yüksel’in de bulunması şaşırtıcı değildir.

O’nu herkes anabilir ama anmadan anmaya fark vardır. Solda yıllardan beri faaliyeti bilinen, düzeyi bilinen insanlar anınca, bu anma O’na değer kazandırır. Herhangi bir faaliyeti olmamış insanlar anarsa, Yüksel değer kazanmaz ve zaten bu anmaların asıl amacı da kendilerini değerli kılmaktır.

Herhangi bir teorik yapıtı bulunmayan, silahlı çatışmada hayatını kaybetmemiş Yüksel Eriş şimdi biliniyor. Neden, çünkü örgütsel tarihleriyle ilk kez ve açık olarak hesaplaşanlar O'nu andılar.

Yüksel Eriş büyük bir başarının insanlarıca anılınca gündemleştirdi. Bunu anlamayan kafasızlar ise, "Biz de anarız, aynısı bize de olur" sandılar ve olmayınca da çok şaşırdılar.

Olabildiğince fazla insan ansın.

Niyeti bozuk olanlar o anmanın altında kalıyor.

BİR YILIN ARDINDAN

Engin Erkiner

Yüksel Eriş blogunun üçüncü yılına ilişkin bir yazıda ikinci yıldan bu yana olanları kısaca hatırlatmakta yarar bulunuyor. Bunun nedeni, geçtiğimiz bir yılda iki önemli gelişme olmasıdır.

Birincisi: Kısaca, bu iş bitti, olarak ifade edilebilir. İki amacımız vardı, ikisine de ulaştık ve bu iş bitti.

İlk amacımız saflarımızdaki Lazkiyeli hainin devrimci cinayetlerini, Muhabaratçılığını, karanlık ilişkilerini ortaya çıkarmaktı. Beş yıllık çabamızın sonunda devrimci hareket bu konuda fazlasıyla bilgilenmişti. Reyhanlı katliamıyla Acilciler'in adının geçmişte bilinenlerin de ötesinde gündeme gelmesi sonucu yapmış olduğumuz açıklamalar devrimci hareketi aştı ve başka çevrelerde de yayıldı.

Reyhanlı katliamıyla ilgili olarak yapılan çok sayıda televizyon programının bir bölümünü dinleyebildim. Dikkati çeken, katılımcıların Acilciler'in geçmişiyle ilgili olarak ayrıntılı bilgi sahibi olmaları ve hatta bazılarının <http://enginerkiner.org> sitesinden alıntı yapmalarıydı. Bazıları sitenin adını vererek bunu yapıyordu. Böyle bir bilginin kısa sürede edinilmesi mümkün olmadığına göre, bu durum, sitedeki yazıların uzun zamandan beri okunduğunu gösterir.

Reyhanlı katliamıyla birlikte Acilciler adı ön plana çıkınca, çok kişi bu örgütle ilgili en önemli bilgi kaynağının bu site olduğunu biliyordu. **Acilciler Reyhanlı katliamında yoktur!..** yazısı katliamın ilk günü yazıldı. Şu ana kadar 4845 kişi tarafından okunmuş. Bu günlerde sitenin günlük ziyaretçi sayısı bir ara 14 bin kişiyi geçmişti. Siteyi ilk kez ziyaret edenler eski yazıları da bol miktarda okudular ve zaten eskilerin okunma sayısındaki artış da bunu gösteriyor. İlk amacımıza ulaştık.

http://enginerkiner.org/index.php?option=com_content&view=article&id=2026%3Aacilciler-reyhanli-katliaminda-yoktur&catid=34%3Aengin-erkiner&Itemid=1

İkinci amacımız, 1988 yılında örgütsel varlığı sona eren Acilciler'in adının Lazkiyeli hain tarafından pis amaçlar için kullanılmasını engellemektir. Bu isim, Muhabarat'ın Acilciler adını kullanarak devrimci harekete sızması için kullanılıyordu. Bunun için Ankara merkezli ülke çapında bir gazete çıkarılması planlanmıştı, bürosu bile tutulmuştu. Deşifre ettik ve engelledik.

İnanan sayısı gittikçe azalıyordu ama yine de bu ismin pis amaçlar için kullanılması bizi rahatsız ediyordu.

Lazkiyeli hain Reyhanlı katliamı üzerinde kaldığı için fena sıkıştı ve "Acilciler 20 yıldır yoktur!.." –doğrusu 25 yıl- açıklaması yapmak zorunda kaldı. Tek ayağı üzerinde kırk tane yalan söyleyen bu tipe, "öyle ise bunca zamandır derdin neydi?" diye sormak abes olur. Önemli olan bu amaca da ulaşmamızdı. Acilciler tarihini bu tarihte teorik ve pratik kayda değer herhangi bir rolü bulunmayan bu pislğin elinden kurtardık.

Bundan sonra kurucusu olduğunu iddia ettiği Şebiha milisleriyle Banyas'ta katlettiği 200 kadar Sünni gibi yeni vahşetlere mi yönelir, Muhabarat'ta başka bir şey mi yapar; bizi ilgilendirmiyor.

El Nursa Cephesi Banyas'taki Sünni katliamındaki rolü nedeniyle bu tipin kellesine ödül koymuş ve bu da bizi ilgilendirmiyor.

Son bir yıldaki diğer önemli gelişme ise, örgüt tarihi yazımının somutlanması oldu. Zengin bir tarihimiz var, ama bu tarihin yazılabilmesi için önce alanın temizlenmesi gerekiyordu. Lazkiyeli haini bu tarihten süpürdük, yalanlarını ortaya çıkardık, palavralarını etkisizleştirdik. Kim, nedir, iyice ortaya çıktı. Bu tarihin yazımıyla ilgili olarak Acilciler külliyyatı deyimini kullanmıştım. Bunun ne olduğunu başka bir yazıda anlatacağım.

İlk kitap yayınlandı: *Sol İçi Şiddet ve Nebil Rahuma Olayı*

Kitabın basımı hoşumuza gitmedi ve kitabın dağıtımı büyük oranda bitti. Bu kitabı yaklaşık yüzde 40 oranında genişletip, genişletilmiş ikinci baskısını yapacağız. İkinci kitap, Mehmet Koç ile ilgili ve o da yayınlanacak.

Arkasından başka kitaplar gelecek...

Bir yılda önemli adımlar ama bu adımların beş yıllık geçmişi bulunuyor. Eski özelliklerimize geri döndük denilebilir. Biz konuşmakla yetinmeyiz, yaparız. Yapmaktan kastım, yapabilmek için ciddi olarak teşebbüs etmektir.

Hatalarımız olabilir, başarısız da olabiliriz; ama bir şeyi yapmaya karar verince ciddi olarak teşebbüs ederiz. Yapamazsak, yapamadık, deriz, ama yapmak için ciddi olarak teşebbüs ederiz.

İçi boş ajitasyon ve palavracılık bu nedenle bize uymaz. Yapmak için teşebbüs edebiliyorsan, birini olmazsa ötekini mutlaka yaparsın.

Acilciler'in tarihinin anlatımında da iyi işler yapacağız...

NAFILE BİR ÖLÜM

Engin Erkiner

21 Ocak 1977 günü gecesi Yüksel, 26 Ocak çıkışıyla ilgili olarak bomba hazırlarken patlama olur. İlk olarak ölen olmaz, yaralananlar olur. Yüksel gece yarısından sonra hastanede hayatını kaybeder. Bu ölümü ne zaman hatırlasam canım fena halde sıkılır. Anlamsız bir ölümdür, nafile bir ölümdür.

1971-1972 silahlı mücadele hareketi içinde bulunan ve tanıdığımız bazı insanlar hayatlarını kaybetti. İlker, Yüksel ve ben, uzun yaşayacağımıza inanmıyorduk. Hayatta kalırsak uzun yıllar hapisanede kalmak durumunda kalabilirdik, ama ölmemiz daha akla yakın bir ihtimaldi.

Eylem yaparsanız, aksilik olur ya da hata yaparsınız ve çatışmadan hayatınızı kaybedersiniz. Olabilir, herkes hata yapar ve hataların da bazen vahim sonuçları olur.

Yüksel'in ölümü gibi bir ölüm hiç aklımıza gelmemişti. Kaza mı, bence değil; bilgisizlik, yanlış eğitim ve yapılan işi yeterince ciddiye almamak.

Dikkatsizlik ve yaptığı işi yeterince ciddiye almamak sonucu iki ay kadar sonra Ömür de benzer biçimde hayatını kaybedecekti.

İlk kısa süre askerlikten yararlanarak askerlik yapmıştım ve orada erlere nasıl eğitim verildiğini biraz görmek imkânım olmuştu. Klasik askerlikte bile silahla ilgili konularda önce teorik eğitim verilirdi. Patlayıcılar konusunda da aynısının olması gerekirdi. Fünyenin ne olduğunu bilmeyen, dinamitin hangi mekanizmayla patladığını bilmeyen bir insanın başına kolayca kötü bir kaza gelebilir. Buna kaza denilebilir mi, ayrı bir konudur.

Konuyla biraz ilgilenen insan bile fününin hassas olduğunu, biraz sıkıştırma ya da ısıtma ile patladığını bilir. Fünne patlamasıyla yaralanmak da pis bir yaralanmadır. Öldürmez, ağır da yaralamaz ama vücudunuzun çok yerine minik parçaları saplanır. Dinamit de bu minik parçalarla patlar. Bunu bilen bir insan içinde fünne bulunan dinamit lokumunu sıkıştırmaya kalkmaz. Yapılan, öteki adıyla, dinamiti kendi elinle patlatmak olur.

İnsan “gerilla uzmanı Rıza”dan eğitim alınca bir şey öğrendiğini sanıyor ama maalesef öyle olmuyormuş. Hepimizin bilmedikleri var ama bunlar öldürücü bilgisizlikler.

Bilgisizliğin asıl kaynağı bilgi eksikliği değildir, bildiğini sanmaktır.

Elbistan civarındaki bir yaylaya hangi akla hizmet için gidildi, o zaman da anlamamıştım, şimdi de anlamıyorum. Saatli bomba yapmak evde de öğrenilebilir. Devreyi hazırlarsınız, fününin yerine de küçük bir ampul koyarsınız, ampul yandı mı fünne patladı anlamına gelir.

Yaylada makineli tüfek mi kullanılacak?

Olabilir, aynı eğitimi daha küçük silahlarla İstanbul’da deniz kıyısında yapmıştık. Dalgaların sesinden fazla bir şey duyulmuyordu.

Orada kullanılan kalaşnikof...

Şehir silahı değil, kır silahı ve kafamızda yakın dönemde kır gerillası yoktu. Gerçi daha sonra İntercontinental otelinin kurşunlanmasında iki kalaşnikof kullanmıştık ama bu genellemesi yapılamayacak bir eylemdir.

Yaylada uzun yürüyüş yapmanın belki tek faydası olmuştu, o bölgenin insanı olan Hamdullah dışında, Yüksel’in deyişiyle, herkes dökülmüştü. Dağda yürümek bambaşkadır ve şehirdekine hiç benzemez.

Halk savaşını ve dolayısıyla kır gerillasını teorik olarak kabul ederdim ama pratikte hiçbir yakınlığım yoktu. Nasıl olsa bir kentler ülkesi olan Türkiye’de kentteki mücadele her zaman önem taşıyacaktı.

Ve nitekim THKP-C kökenli hiçbir örgüt kırsal alanda silahlı mücadele yürütemeyecekti. Deneyen olacak ve hemen vazgeçecekti. Hâlâ o hayalle yaşayanlar bulunuyor ve yaşanan pratikleri göz ardı edip yıllar öncesinin teorisine bağlı kalmak insanlarda resmen hastalık türünden arzulara yol açıyor.

Beni özellikle şaşırtan nedir biliyor musunuz?

Ben kim, askeri önderlik kim?

Hiçbir zaman böyle bir iddiam olmamıştı ama pratiğe girince hiç de fena değildim. Girdiğim her eylemi sonuca götürdüm. Böyle olabileceğini önceden hiç düşünmemiştim. Yine de zorunluluk sonucu askeri olarak ön plana çıktım diyebilirim. Yapılan işi ciddiye alıyordum ve bütün ayrıntılarıyla düşünmeye çalışıyordum. Bu ise büyük bir zaman ve enerji harcanmasına neden oluyordu ama buradan tasarruf yapılamazdı.

Alınabilecek bütün önlemleri almadan tehlikeye girene cesur değil, aptal denir. Bu sözü nerede okumuştum hatırlamıyorum ama hep uyguladığım bir söz oldu.

Böyle ölümlere insanın canı sıkılıyor.

Hepimiz erken öleceğimizi düşünüyorduk ama böyle değil!..

Yüksel Eriş kaç yaşında?..

Engin Erkiner

Yüksel'in üç tane yaşı ve bu yaşların birbirine dönüşmesi bulunuyor. Yaşasaydı, aynı yaşta olacaktık: 64.

Hayatını kaybettiğinde 27 yaşındaydı.

Ölümünün ardından siması giderek silikleşti. O kadar ki, bırakın devrimci hareketi, Acilciler arasında bile Yüksel Eriş'i en azından isim olarak bilen, hele de O'nun örgütün kurucularından birisi olduğunu bilen fazla sayılmazdı. Dört yıl önce kurulan **Yüksel Eriş** blogu, O'nu bu durumdan çıkararak gerçek yerine yerleştirdi. Bu anlamda 4 yaşındadır.

Blog kurulduktan sonra Yüksel devrimci hareket tarihindeki yerini artan oranda yeniden aldı. Yaşı 4'ten 64'e doğru yükseldi...

www.engineerkiner.org sitesi, **Yüksel Eriş** blogundan iki yıl önce, 2008 yılının yaklaşık aynı ayında kurulmuştu ve yayınıyla gittikçe daha fazla ilgi topluyordu. Yüksel'in hatırlanması ve daha iyi tanınmasıyla birlikte yükseldik denilebilir.

Yüksel Eriş adını taşıyan blogda hakkında bildiğim hemen her şeyi yazdım. Örgütün bir başka kurucusu olan İlker Akman ile ilgili olarak ise, **www.thkp-c-acilciler-tarih.blogspot.com** 'da da benzeri yapıldı.

Bu arada devrimci hareketin geçmişiyle ilgili olarak yayınlanan ve büyük ilgi gören bir kitapta Acilciler maddesi yeniden yazılarak örgütün kurucuları doğru olarak belirtildi.

Örgütü Araplaştırmaya ve Alevileştirmeye kalkanlar başarılı olamadı.

Tarihi düzelterek yazmak gibi bir ihtiyacımız hiçbir zaman olmadı. İyi veya kötü, geçmişte ne olmuşsa, onu yazdık. Başka türlü yapmaya ihtiyacımız yoktu, çünkü yeterince iyi iş yapmıştık ve eksiklerle hatalar da tabii ki vardı.

Dahası, biz her zaman geleceğin insanları olduk. Gelecek ile ilgili planlarımız vardı ve bunları gerçekleştirmeye çalışıyorduk. Bugünümüzü belirleyen gelecekti, geçmiş değil. Terside durumda, yaygın olarak görüldüğü gibi, geçmişini düzelterek anlatırsınız; çünkü geleceğiniz yoktur. Bu durumda geçmişini abartarak anlatmanın dışında çıkar yolunuz da kalmamaktadır.

1960 ve 1970 döneminin devrimcileri, kendilerinden önce gelenlerin pek az yaptıklarını yapıyorlar, anılarını yazmayı gerçekleştiriyorlar. Bu anılarda 1974-1975 yılının Ankara'sını, Ecevit affı denilen aftan sonra devrimci hareketin yeniden şekillenmesini anlatanlar, mutlaka daha sonra Acilciler adını alacak örgütlenmeden söz etmek durumunda kalıyorlar. Oğuzhan Müftüoğlu'nun anılarını içeren ve www.engineerkiner.org 'da üç yazıda incelenen kitap bunlardan bir tanesidir. Başkaları da vardır ve olacaktır da...

Başka bir deyişle, o dönemi bilenler halen yaşıyorlar ve yazıyorlar. Acilciler'in geçmişini Araplaştırmak ve Alevileştirmek umutsuz bir çabaydı ve yapılabilmesi mümkün değildi. Bir dönem biraz gürültü çıkarır, o kadar.

Ardından Yüksel Eriş'e sahip olmadığı misyonları biçme dönemi geldi. Bu örgütün tarihindeki yerleriyle yetinmeyenler, bu yeri büyütebilmek için Yüksel'e sığınmayı, O'nu kullanmayı denediler. Kaçınılmaz olarak bunu da beceremediler. Hepsinin hakkından geldik ve hiç zor olmadı. Birazcık başarılı olabilselerdi de fazla gidebilmeleri mümkün değildi. 1974-1975 yıllarını bilen o kadar çok insan var ki...

Geleceğin insanı olmak konusu ikide bir beni meşgul eden bir sorunun cevabı olabilir mi, bilmiyorum.

“Acilciler neden bu kadar tanınan bir örgüt oldu?..” sorusuna yeterli cevap bulamıyorum. THKP-C'nin ardından silahlı çıkış yapan ilk örgüttük, ***Türkiye Devriminin Acil Sorunları (TDAS)*** gibi yıllar sonra bile okunmaya değer bulunan güçlü bir teorik temelimiz vardı, içimizde sorumlu düzeyde kadınların bulunması dikkat çekiciydi, hakkımızda bol miktarda dedikodu ve yalan-yanlış haber üretilmesinin sadece zararını değil faydasını da gördük, fazlasıyla tanındık. Bunlar 70'li yıllardaki tanınmışlık için açıklayıcı olabilir, ama ya sonrası?

<http://turkiyedevrimininacilsorunlari.blogspot.com>

Buna 1980'leri de katalım. 12 Eylül faşizminin iki tanınmış cezaevi vardı: Diyarbakır ve Mamak!.. Mamak'taki direniş Acilciler'le anılır.

1982'deki Paris ev işgalleri Fransız ve Türk basınında günlerce konu olmuştu. Aradan 30 yıl geçti ve çok şey gibi bunun da unutulmasa bile küllenmesi gerekir.

Üstelik biz geçmişî palavra atarak anlatan insanlar olmadık. Böyle yapanlara da pek inanan yok zaten. Kendileri inanıyor, o kadar...

Denilebilir ki, 2008'den başlayarak ilk örgüt içi hesaplaşmayı yapan insanlar olduk. Kendimizle sınırlı değil, devrimci hareket çapında iş yaptık. Reyhanlı katliamının ardından 1977'dekini bile aşan düzeyde günlerce gündeme geldik.

Bunların hepsi önemli nedenler olmakla birlikte arada sanki eksik bir şey var gibi geliyor. Nedir, bilmiyorum. Belki de yanılıyorum, bilemiyorum...

Belki de 1970 sonrasını yeniden gözden geçirmek gerekecek. Şurası açık; solun tarihindeki yerimizle THKP-C'nin yeri arasında bağlantı bulunuyor.

THKP-C olmasaydı biz de olmazdık. Kesintisiz Devrim II-III olmasaydı, TDAS olmazdı.

Newton, "Ben devlerin omuzlarına çıktığım için daha uzağı görebildim" demişti. Devlerden kastedilen, Galile ve Kepler'dir.

Örgüt kuruluşunu bütün sıkıntılarıyla birlikte yaşamış insanlar olarak Yüksel ve İlker ile yeniden birlikte düşünebilseydik, ne kadar iyi olurdu.

38 Yıl Sonra Yüksel Eriş

Engin Erkiner

Bu yazıda geçen yıl yazdığım yazıda sorduğum soruyu cevaplandırmaya çalışacağım: Acilciler neden bu kadar tanınmış bir örgüt oldu?

Belirlemeyi açmak gerek. 1975-80 döneminde devrimci hareketin büyük örgütlerinden birisi değildik; küçük ile orta büyüklük arasındaki bir örgüttük. 12 Eylül öncesi ve sonrasında yaklaşık 2000 kişi yargılandığına göre, kitlesel olarak bu büyüklükte olmamız gerekir.

Genel özellikler olarak bakıldığında o dönemki devrimci hareketin zaafı bizde de mevcuttu, başka türlü düşünmek mümkün değildir. Bu ortalamadan ayrılan yönlerimiz vardı ve tanınmışlığı sağlayan da bu olsa gerektir. Başka bir deyişle tek özellik sayılamaz, değişik ağırlıklardaki özelliklerin bir araya gelmesi bu sonucu ortaya çıkarmıştır.

Değerlendirmeye o dönemden başlayalım: 1975-80 döneminde adımız gerçek varlığımızın oldukça üzerindedir. Neden böyleydi?

Bu durum sadece bize özgü değildi, öncelikle bunu belirtmek gerekir.

Kenan Evren'in açıklamalarında da görüldüğü gibi, 12 Eylül rejimi, devrimci hareketi fazla abartmıştı. İki örnek vermek gerekirse, Devrimci Yol ve DİSK'i çok abartmıştı. Darbenin ardından duruma bu kadar çabuk hakim olabileceklerini düşünmemişlerdi. Önemli bir direniş ve çatışma olacağını tahmin etmişlerdi, ama olmamıştı. Devrimci Yol'un merkez yönetimi hep birlikte aynı evde yakalanmış, aranan DİSK temsilcileri ise savcılıklar önünde kuyruğa girerek teslim olmuşlardı.

Gerçekte olduğunun hayli üzerinde değerlendirilmek sadece bizim için değil, herkes için söz konusuydu.

Bu ortak temel üzerindeki ayıcı özelliklerimiz olarak ise şunlar belirtilebilir:

Birincisi; teorik yetkinliktir. Türkiye Devriminin Acil Sorunları (TDAS) o kadar tanınmıştı ki, bir harekete adını vermişti. Bu broşürün yazılmasının üzerinden 40 yıl geçtikten sonra bile hâlâ okunmaya değer bulunması, önemlidir. O dönemde eleştiri denilemeyecek derecede düzeysiz tepkilerle karşılaştı.

“Türkiye Devriminin Acil Sorunları Hakkında Birkaç Söz” yazısı, TDAS’ın etkisine karşı Devrimci Yol’dan arkadaşlar tarafından yazılmıştı. O dönem duyduğum kadarıyla yazarı Nasuh Mitap’tı.

Devrimci Yol külliyyatını yayına hazır duruma getiren ve internette yayınlayan arkadaşlar, bu yazıyı da yayınlananlar arasına koymuşlar ve iyi bir iş yapmışlar... Bu yazıyı okuyarak TDAS’ın karşısındaki düzeyi daha iyi anlayabilirsiniz.

Bu yazıya cevap olarak yazılan “Eleştiriler Üzerine” başlıklı yazıyı (1976 yılı kış aylarında yazmıştım) metin olarak elimizde bulunmuyor. TDAS’ın İkinci Baskıya Önsöz’ü bir oranda bu yazıyı da içerir ama keşke bulabilsek de tam metni yayınlayabilsek. Şunu da belirtmek gerekir; gerek DY’un yazısı ve gerekse de yazılan cevap o döneme ait yazılardır, bunlardan bugüne ait sonuçlar çıkarılamaz. TDAS kadar kalıcı olamamışlardır, döneme aittirler, fazlası değil...

Acilciler’in o dönemki devrimci hareketin en büyük örgütü DY için taşıdığı önem konusunda anılara bakmak yararlıdır. Oğuzhan Müftüoğlu ile yapılanın yanı sıra Tarihle Söyleşiler kitabında yer alan söyleşilerde de, DY’nin o dönemde önde gelen kişileri, tarihi anlatırlarken Acilciler’den söz etmek gereğini de duyuyorlar. Bizim için iyi şeyler söylemiyorlar, zaten başka türlü de beklenemezdi, ama kendilerini rahatsız eden bir örgüt olduğumuz da açık olarak görülüyor.

Devrimci Yol’u Kurtuluş’un ve Acilciler’in fazla rahatsız ettiği biliniyor. Biri sağdan rahatsız ediyordu, diğeri soldan. “THKP-C’nin görüşlerini savunuyorsan, gereğini yapmalısın!..”, biz böyle diyorduk.

DY ile sürtüşme Ankara ve İstanbul ile sınırlı kalmadı, örgütlenmemizin bulunduğu 15 kadar kentin yanısıra hiç bulunmadığımız bölgelere bile yansdı. Tanınmış bir örgüt olmamızda DY’un payının bulunduğunu belirtmek gerekir. Hiçbir zaman olmadığımız yerleşim birimlerinde bile insanlar, Acilciler adlı bir örgütün bulunduğunu duymuştu.

Bunu, PKK'nin önceli olan Ulusal Kurtuluş Ordusu (UKO) militanlarının kendilerini "Kürdistan'ın Acilcileri" olarak değerlendirmesinde de görebiliriz.

İkincisi: 1971-72'deki THKP-C'den sonra, o görüşlerin kendimize özgü yorumu doğrultusunda, ilk silahlı çıkış yapan örgüt olmamızın da fazlasıyla tanınmamızda rolü bulunuyor. Devrimci hareket, 1970'deki gibi esas olarak büyük kentlerle sınırlı değildi; bulunmadığı yerleşim birimi yok denecek kadar azdı. Biz de –hatırlayabildiğim kadarıyla- 15 kadar kentte örgütlüydük. Küçük yerleşim birimlerinin sayısını ben de bilmiyorum. Başka bir deyişle, İstanbul ve İzmir ile sınırlı kalmış MLSPB ve Eylem Birliği'nin aksine hayli yaygındık.

Ek olarak, toplam kitle olarak dikkate alınırca, Devrimci Sol bizden daha kitleseldi ama biz daha yaygındık.

Bu durum büyük kentlerde yapılan her eylemin taşrada bize mal edilmesi sonucunu getiriyordu. Isparta hapishanesindeyken duyduklarımın biliyorum. İstanbul'da yapılan her silahlı eylem Isparta'da bize mal ediliyordu. İlgimiz yoktu, eyleme sahip de çıkmamıştık, ama seni dinleyen kim. Bu örneğin Isparta ile sınırlı olduğunu sanmıyorum. Yaygın örgütlenmenin yanı sıra hemen her yerde örgüt adının biliniyor olması bu sonuca yol açıyordu.

Üçüncüsü: Bütün devrimci örgütlerde kadınlar vardı ve önemli işler de yapıyorlardı. Lakin, devrimci hareketin erkek özelliğine uygun olarak ön plana çıkmaları ve büyük sorumluluklar taşımaları söz konusu değildi.

Bizde ise tersi bir durum söz konusuydu: Belma, Hilal, Ömür, Gülay gibi bölge sorumlusu kadınlar vardı ve bu özellik fazlasıyla dikkat çekiyordu. Bu durum İstanbul, Ankara, Adana gibi büyük kentlerde söz konusuydu. Küçük yerlerdeki örgütlenmelerde ise erkek özelliği ağır basıyordu. Oralarda da kadın yoldaşlar vardı ama geri plandaydılar.

Dördüncüsü: Güncelin içinde kaybolmadık, etkisi uzun sürecek işler de yaptık. Güncel işleri zorunlu olarak yapmak zorundasınız ama bu tür işler gelir geçer, bir süre sonra yapanlar tarafından bile hatırlanmayabilir. Beylerderesi, ikinci Kızıldere olarak, günceli aşan bir özelliğe sahipti. İstanbul'da Intercontinental eylemi keza öyle.

1975-1980 döneminde çok yazı yazıldı ama TDAS'ın yeri ayrıdır.

Bunların bileşkesi sorulan sorunun o döneme ait cevabı olarak verilebilir. O dönemin üzerinden 35 yıl geçti. Çok şey doğal olarak unutuldu ama,

Acilciler için aynısını söylemek mümkün değildir. Burada ek nedenler aranması gerekir.

Geçmişî gelenek olarak kabul ederek, onunla öğrenerek ve onun üzerine eklemeler yapmakla yetinerek bir yere varılmaz. Varılabıseydi yıllardan beri bunu yapan çok sayıda siyasi akımın en azından bazılarının başarılı olması gerekirdi.

35 yıl uzun bir zaman ve dahası dünyada o kadar büyük değişiklikler oldu ki, eskiyi değerlendirip yapılmış olan hatalardan ders çıkartarak devam etmek artık mümkün değildir. Bugün, kuşkusuz geçmişle ilgilidir ama onun uzantısı değildir. Yeni koşullara ilişkin uygun tespitler yapılmadığı oranda, bugünü geçmişin uzantısı olarak görmek ve bu yönde çabalamak sonuç vermeyecektir.

Devrimci hareketin önemli eksiklerinden birisi, geçmişini objektif olarak değerlendirememesidir. Geçmişe yönelik yazılanlara bakıldığında övgüden geçilmiyor. “Geçmiş bu kadar iyi idiye, 12 Eylül sonrasında bozgun nasıl ortaya çıktı?..” sorusunun cevabı bulunmuyor. Dahası, soru sorulmuyor bile denilebilir.

Acilciler 1988 yılında (bir görüşe göre 1991’de) örgüt olarak sona erdi.

2008-2013 yılları arasında örgüt çok sayıda kişinin şahitliğiyle kendi geçmişini bütün yönleriyle ortaya koydu. Bu çaba solda büyük dikkat topladı ve yazılanlar izlendi. Acilciler’in içlerine sızmış karanlık çeteyi ortaya çıkarmasının sonuna geldiğinde Reyhanlı katliamı oldu ve karanlık çeteyle ilişkisi nedeniyle konu iyice ön plana çıktı.

Artık bulunmayan bir örgütlenmenin eski insanları, sona ermesinden yıllar sonra örgütün tarihini değerlendirdiler ve içindeki karanlık çeteyi ortaya çıkardılar. Lazkiyeli Muhabarat ve çevresi olarak bilinen bu karanlık çete soldan tasfiye oldu.

Yaptığımız sadece bizi ilgilendirmiyordu. Evet, her örgütün geçmişini açık olarak değerlendirmesi gerekiyordu ve bunu da açık olarak ilk kez biz yaptık, ama konu bununla sınırlı olsaydı, esas olarak kendimizle ilgili iyi bir iş yapmış olmanın ötesine geçilmezdi.

Bulunmayan bir örgütün, Acilciler’in adını kullanarak devrimci hareket içinde örgütlenmeye çalışan Muhabarat çetesine engel olduk. Reyhanlı katliamının da gösterdiği gibi, bu katliamla devrimci hareket arasında

herhangi bir bağlantı kurulamadı. Eğer bu çetenin işledikleri sol içi cinayetlere, casusluk faaliyetine ve öteki pis işlere yönelik 2008-2013 yılları arasındaki açık yürütülen faaliyet olmasaydı, bu bağlantı pekala kurulabilirdi. Durum o kadar açıktı ki, bu bağlantı yalan düzeyinde bile kurulamadı, çünkü hiç inandırıcı olmazdı.

Konu, Acilciler'in kendi geçmişlerini değerlendirmesinin ötesinde bir öneme sahip oldu.

Devrimci hareket, haklı olarak, başarıya aç durumda ve biz de girdiğimiz işte tahminimizin üzerinde başarılı olduk.

Yüksel Eriş ile ilgili bölüme geleyim.

Yüksel ile ilişkisi olan Karadeniz bölgesindeki arkadaşların bu ilişkilerini yazmaları gerekir. Bilinmedik konular değiller, keza Trabzon'da Yüksel'in ölümüyle sonuçlanan patlamanın nasıl olduğunu da biliyoruz, ama o anı yaşayan kişinin doğrudan anlatımının eksikliğini yine de hissediyoruz.

Samsun'da Trabzon'da Rize'de o dönem Yüksel ile ilişkisi bulunanların anlatımlarını bekliyoruz. Bunlar eksiktir, tamamlanmaları gerekir. Evet, hiç bilinmeyen konular değiller ama doğrudan içinde olanların anlatması başka bir şeydir.

Yüksel Eriş'i kimse hatırlamazdı. Neden hatırlasın? Herhangi bir yazısı bulunmuyor ve hayatını çatışmada kaybetmedi. Bu durumda 1975-1980 döneminde hayatını kaybeden çok sayıda devrimcinin isimleri arasında kaybolması kaçınılmazdı.

<http://yükseleris.blogspot.com> blogunun ilgi görmesinin nedeni, Acilciler'in adının 2007 sonrasında güncelleşmesi ve Yüksel'in de bu örgütün kurucusu üç kişiden birisi olarak ilgi toplamasıdır. Aksi durumda idam edilenlerin adlarının bile giderek unutulduğu bir ortamda Yüksel neden hatırlansın?

Yüksel'in adı solun tarihiyle ilgili araştırmalara da Acilciler'in üç kurucusundan birisi olarak geçmiş durumdadır. Geriye kalanı tamamlamak, geçmişte onunla doğrudan ilişki içinde bulunan ama bu konuda herhangi bir şey yazmamış olanlara kalıyor.

Sinekten yağ çıkarmak!..

Engin Erkiner

<http://yukseleris.blogspot.com> bloğu beş yılı geride bırakmış ve son altı aydır hiçbir yazı konulmadığı halde 600 ziyaretçisi olmuş. Daha önce böyle şeyler bana ilginç gelirdi, şaşırdım. İnsanın şaşırdıkları üzerine düşünmesi gerekir ve böyle yapınca da gerçekte şaşırmaması gerektiğini anlar.

Okur yazının başlığıyla blog arasında ilişki kuramayabilir. Yüksel Eriş blogu yaşanan sürecin her yönüyle değerlendirilmesinin sonuçlarından bir tanesidir.

2008 yılında bu aylarda Acilciler olarak anılan hareketin kendi tarihiyle hesaplaşmasını kamuoyuna açık olarak yapmaya başladık. 1974-80 döneminin adı efsaneleşmiş hareketlerinden bir tanesiydi. Teorik olarak, örgüte adını veren broşür, Türkiye Devriminin Acil Sorunları nedeniyle unutulmaz bir hareketti.

Döneminin 15 yerleşim biriminde örgütlü en yaygın silahlı mücadele hareketiydi. Kadınların bu hareket içinde önemli yeri vardı. Kadınlar her örgütte vardı ama burada birkaç isimle sınırlı da olsa sorumluluk taşıyan kişiler olarak öne çıkıyorlardı.

Bu hareket kahramanlarını olduğu kadar hainlerini de çıkarmıştı. Işıklar önde gelen isim, Mihrac Ural üzerinde yoğunlaştı. Bu kişinin hem bu örgüt ve hem de daha sonra devrimci hareket genelinde oynadığı uğursuz rolü ortaya çıkardık. Muhabarat'ın örgüt ismini kullanarak devrimci hareket içinde örgütlenmek çabasını engelledik.

Mihrac Ural'ın suçlarının ortaya çıkarılması önemli bir iş olmakla birlikte, bu sürecin başka sonuçları da oldu.

Maddelersek:

İlk olarak, unutulan bir isim, Ali Çakmaklı ismi yeniden bilinir kılındı.

Ali akmaklı, 12 Eylöl 1980'den kısa süre sonra Adana'da Mihrac Ural'ın adamları tarafından öldürölmüştü. 12 Eylöl sonrasının, önceden planlanmış olan ve Karanlık Adam başlıklı bildiriyle sahip çıkılan, ilk sol içi cinayetidir. Çok kişi faşizme karşı mücadelenin sorunlarıyla uğraşırken, bu kişi ve adamları 12 Eylöl karanlığından yararlanarak ilk sol içi ilk cinayeti gerçekleştirmeye uğraşıyordu.

Ali akmaklı'nın mezarı yapıldı ve Adanalı devrimciler birlikte O'nu andılar. Döneminde Adana'nın tanınan bir ismiydi ve mezarı başında okunan ortak bildiride "karanlık güçler tarafından katledildi" denirken, gerçek Karanlık Adam da gösteriliyordu. Uzakta değildi. Yıllardan beri Lazkiye'de Muhabarat himayesinde yaşıyordu.

İkinci olarak, unutulmuş bir başka isim, Nebil Rahuma ortaya çıkarıldı. Mihrac Ural, katledilmesinde rolü bulunduğu bu ismi kirli amaçları için kullanmaya kalktı. Yaptırmadık. Nebil'in öldürölmesi 12 Eylöl'ün hemen ardından gerçekleşen sol içi bir başka cinayettir. Bütün süreci ortaya çıkardık. ***Sol İçi Şiddet ve Nebil Rahuma Olayı*** kitabı bu sürecin sonucudur.

Üçüncü olarak, Lazkiye'de yine Mihrac Ural'ın provokasyonu ile öldürölen Müntecep Kesici de hem bizim ve hem de devrimci hareketin tarihindeki yerini aldı. Suriye'de öldürölen başka devrimcilerin isimlerini de tek tek ortaya çıkardık.

Dördüncü olarak, Yüksel Eriş gelir. Yüksel, Acilciler'in kurucularından bir tanesiydi ama neredeyse unutulmuştu. Blog onun adına kuruldu ve büyük ilgi gördü. Yüksel Eriş ölüm yıldönümlerinde mezarı başında anılmaya başlandı.

Beşinci olarak, İbrahim Yalçın yazar oldu. "Sürekli not alıyordum ama uzun bir konuyu anlatmak kolay iş değildir. Örgüt tarihi ve Mihrac Ural hakkında yazdığım çok sayıda yazı yazarken yazı yazma özelliğim gelişti!.." diyordu. "Ey Hayat" adlı THKP-C (Acilciler) anılarının ilk cildi bu gelişmenin sonucudur.

Altıncı olarak, "Miro Masalı" gibi resim tarihinin çok sayıda tablosuyla süslü eşi bulunmaz bir masal ortaya çıktı. www.mirocan.blogspot.com

www.enginekiner.org sitesi bu sürecin bütün yazılarını içerdi. Adının bu kadar bilinmesinin önemli nedenlerinden birisi de budur.

Bir insan bir örgütün tarihinden böylesine silinebilir mi?

Daha önce anlatılsaydı inanmazdım, ama olabiliyormuş.

1982-2013 yılları arasındaki 31 yılın büyük döneminde bulunmayan, varlığı sona ermiş bir örgütün adını kirli amaçlar için kullanan, kendisini lider ve bu örgütün Genel Sekreteri ilan eden Mihrac Ural'ın ne liderliği kaldı ne de Genel Sekreterliği!..

Yıllarca bu örgüt adına açıklamalar yayımlayan Mihrac Ural, 2013 sonrasında örgütün adını bile ağzına alamaz oldu.

2013 Reyhanlı katliamının gerçekleştiği yıldır. Kendisi bu katliamla ilgili bulunmadığını iddia eder ama parmaklar onu göstermeye başlayınca paniğe kapıldı ve liderlikten de kendisine yakıştırdığı genel sekreterlikten de vazgeçti. Sanki katliamdan bir hafta öncesine kadar Hatay halkını Suriyeli mültecilere karşı eylem yapmaya çağıran, Acilciler'in Hatay'da eylem yapacağını ilan eden kendisi değildi...

Öyle bir panikledi ki, **“Bu örgüt 20 yıldır yoktur!..”** deyiverdi.

Örgüt adına yapılan çağrılar da herhalde Rufailer yapmıştı!..

Yandaş basının tüm çabasına rağmen Acilciler adını Reyhanlı katliamına karıştırmadık. O katliamın asli faillerinden bir tanesi Mihrac Ural'dır, Acilciler değil...

Bırakın başka şeyleri, yaşadığı panik bile yeterince açıklayıcıdır.

Sonuçta denilebilir ki, epeyce iş yapılmış, yaşanan süreç her yönden sonuca götürülmüş. Mihrac Ural bir sinekse eğer, fena halde yağ çıkarılmış!..

Şimdi, Suriye'deki iç savaşta gerçekleştirdiği Banyas katliamı nedeniyle kellesine ödül konulmuş, adamlarıyla birlikte savaşmak adına çapulculuk yaparmış! Bize ne bundan!

Yüksel Eriş blogu 2008-2013 arasında kamuoyuna açık olarak yapılan bir örgütün kendi tarihiyle hesaplaşması sürecinin yukarıda maddelenen altı sonucundan bir tanesidir. Ana sonuçla birlikte gerçekleşen, bu sonucun alınmasını da etkileyen altı “yan sonuçlardan” bir tanesidir.

Yüksel Eriş'i kötülemek!..

Engin Erkiner

Hep iyi yönlerini anlatacak değiliz ya, biraz da kötüleyelim!

Açık konuşan insanlarız. İnsanları, öldükten sonra efsaneleştirmeyi sevmeyiz. Herkesin eksikleri vardır, önemli olan ortalamanın iyi olmasıdır veya doğruların eksiklerden ciddi oranda fazla olmasıdır.

Bu uzun yazıda 1977 başlarında hayatını kaybeden Yüksel'in aradan yıllar geçtikten sonra yeniden gündeme geldiği ve büyük ilgi gördüğü süreci anlatacağım. www.engineerkiner.org 'da bu konu fazlasıyla işlendi ve bu nedenle de burada anlatacaklarım farklı bir bakış açısını yansıtacaktır.

Anlatılmış olanı tekrarlamamanın hiç gereği yok, öyle değil mi?

Mihrac Ural'ın gerçek durumunun ortaya çıkarılması yaklaşık beş yıllık süreci (2008-2013) kapsar. Muhaberatçı olduğu biliniyordu, yoldaşlarının katili olduğu biliniyordu; bunlara MİT ile anlaşarak örgütü ehlileştirme sözü vermesi, çok sayıda kişinin yakalanmasına neden olması, Suriye'de iken de bu ilişkisini devam ettirmesi ve yüksek miktarda örgüt parasını zimmetine geçirmesi suçları da eklendi.

Büyük bir başarıyla sonuçlandırdığımız bu mücadele teorik temelde yürümedi. Mihrac Ural'ın kullandığı pis yöntemler adım adım geçersiz kılınarak yüründü.

Dünyanın en iyi dansözleri Ortadoğu'dan çıkar. Hakkını teslim etmek gerek, bu herif de iyi kıvırdı. Ama ne yaparsınız ki, darbuka bizim elimizdeydi. Nasıl kıvırmasını istiyorsak, öyle ritm veriyorduk; o da istediğimiz gibi oynuyordu.

Yıllardır bir bölüm insanı kandırabilen Mihrac Ural'ın bari bir marifeti bulunsaydı! Ne gezer! Tehdit, şantaj, bol miktarda yalan ve palavra... Başka bir özelliği yoktu.

Yöntemleri üçe ayrılabilir:

Birincisi; örgütün her tarafını Hataylı olanlarla doldurması boşuna değildir. Bu insanlar iki kere azınlıktılar, hem ulusal azınlık (Arap) ve hem de dini azınlık (Nusayri). Bu durum onları dışarıya büyük oranda kapalı duruma getiriyordu.

Mihrac Ural'ın kepezeliklerini, karanlık ilişkilerini, hırsızlıklarını çok sayıda kişi biliyordu, ama dışarıya söylemiyordu. Herifin Antakya'daki dernekte hangi kadınla nasıl cinsel ilişkiye girdiğinin bile bilindiğini öğrendik. Orası zaten küçük yer ve hakkında bu kadar ayrıntılı bilgi bulunan bir kişinin Muhabarat bağlantısının, örgüt içinde ticaret yapmasının, diğer kirli ilişkilerinin hiç bilinmemesi mümkün değildir.

Tamamını bilmeleri gerekmiyordu. Yüzde 10 şüphe bile bize iletilseydi, olayın hemen üzerine gider, başka bilgiler bulurduk ve gerekeni de yapardık.

Bu bilgileri ancak Antakya'da sürekli kalan birisi görerek edinebilirdi ama Yüksel'in o bölgede uzun süre kalacak zamanı olmadı. Mihrac Ural'ı gözünün tutmadığını söylemişti, ama bu kadar!..

İkincisi; Mihrac Ural'ın bir dönem yakın elemanı olmuş kişilere şöyle bir bakın, ortak bir özellik göreceksiniz. Yetersiz ve kompleksli insanlardır. Bu kişilere aşırı abartmalar yaparak yaklaşır. Rüyalarında bile göremeyecekleri payeleri verir. Bu kişiler de en azından bir dönem kendilerini bir şey sanırlar ve sadakatle hizmet ederler. Kimsenin aklına da, “bu herif kaç paralık birisidir ki, bana verdiği değer anlamı olsun” diye soru gelmez.

Üçüncüsü; insanları birbirine düşürmek, söylenti çıkarmak, karşıtlarının arasına kendi adamlarını sokmak gibi faaliyetlerdir.

Bunlarla fazlasıyla karşılaştık. İnanırdıcı olsun diye kendisine söven bir adamı bile bir dönem hizmetimize girdi. Durumunu biliyorduk, yararlı bir elemandı, ne söylersek yapıyordu. Bir süre sonra vazgeçilemez olduğunu sanıp başka işler çevirmeye yöneldi. Aldığı talimat gereği böyle yapıyor olsa gerekti. İlişisini kesiverdik. Mihrac Ural inandırdıcı olsun diye sürekli hakaret ettiği kişi için nasıl ağlıyordu, sormayın!..

Yöntemleri bunlardı işte. Sermayesi bu kadardı, hepsini hallettik.

Sonuçta hedeflediğimiz bütün amaçlara ulaştık, herifi susturduk. Acilciler'in adını kurtardık.

Susturduk dediysem, devrimci harekette herhangi bir ciddiyetinin kalmamış olması anlamındadır.

Yıllardan beri susan insanlar konuşmaya başladılar. İyi bir şey!

Konuşanların bir bölümü bana olan kızgınlığını da ifade ediyor. Olabilir, kızabilirler. Yalnız konuşurlarken bunu neyin sayesinde yapabildiklerini akıllarından çıkarmazlarsa iyi olur. Bu herifi susturmasaydık, biraz zor konuşurlardı. Bugün sesiniz çıkıyorsa, bu herifin sesi kesildiği içindir. Yoksa hepimizi yıllarca yaptığı gibi türlü çeşitli yöntemlerle sustururdu.

Şimdi geldik Yüksel Eriş konusuna. Mihrac Ural baktı ki, işler kötüye gidiyor. Acilciler'den kendisini savunan olmadığı gibi, devrimci harekette de kimse ciddiye almıyor; benimle boy ölçüşmesi ise ne teorik ne de pratik bakımından mümkün değil. Madem benim düzeyime çıkamıyor, o zaman beni küçültmesi gerekli ki, az buçuk aynı seviyeye gelelim!..

Yüksel Eriş'i öne sürüp, örgütün kuruluşunda ve temel belgesinin yazılışındaki rolümü ona yüklemeye kalktı. Yüksel nasılsa hayatta değil, neden olmasın yani!..

Burada önemli bir sorun vardı: Mihrac Ural'ın tek ayağı üzerinde kırk yalan söylediği iyice anlaşıldığı için, kimse tarafından ciddiye alınmıyordu. Bu nedenle Hüseyin Eriş'i buldu!

Bu da başka bir çaresizlik göstergesiydi ama ne yaparsınız, başkası yoktu. Hüseyin bu örgütün tarihinde kayda değer bir şey mi yapmıştı?

Hayır, yapmamıştı. O zaman ne söylediğinin de anlamı olmazdı ama başkası olmadığı için hiç yoktan iyiydi.

Olmadı, tutturamadılar.

Neden dersenez, 1974-1975 Ankarasında kimin ne yaptığını, ne yazdığını çok kişi biliyordu da ondan. Ne Mihrac Ural'ın ve ne de onun tatlı vaatleriyle başı dönmüş olan Hüseyin Eriş'in bunu bilmesi mümkün değildi. O dönemde hiç yoktular.

2013 yılından başlayarak eski Devrimci Yolcular tarafından Tarihle Söyleşiler adıyla kitaplar yayınlandı. İlki Oğuzhan Müftüoğlu ile, diğerleriye aralarında Ankara kadrosunun da yer aldığı örgütün önde gelenleriyle uzun söyleşileri içeriyordu. Söyleşilerin büyük bölümünde Acilciler'in adı geçiyordu ve bir kişi dışında söylenen hep aynıydı: Azdılar, insanları pasifize ettiler, gibi!..

Normaldir, bizim için iyi bir şey söylemeleri beklenemez...

Ne var ki, aradan 35 yıl geçtikten sonra bile hâlâ bu isimden söz etmek ihtiyacını duyduklarına göre, epeyce etkilenmişlerdi.

Söyleşilerde Acilciler denildi mi, tek kişinin adı geçer. Yüksel'den söz eden tek kişi yoktur. Halbuki o da yıllarca Ankara'da bulunmuştur, ama en azından Devrimci Yol'un önde gelenleri arasında tanıyanı yoktur. Kurtuluş'un Ankara kadrosu da anılarını yazarsa benzer bir durum ortaya çıkacaktır.

Biz bir evde toplanmış, dünyayla ilişkisi olmayan birkaç kişiden ibaret bir yapı değildik. Ankara'da kurulduk ve o dönemde değişik hareketlerin önde gelenlerinin de bundan bilgisi vardı.

Aç o kitapları oku Hüseyin Eriş, Acilcilerden söz edildi mi bir kişinin dışında isim göremezsin. Benim yerimde Mihrac Ural olsaydı, yalandan kim ölmüş misali, tek başına her şeye sahip çıkardı.

Kurucu olanlar İlker, Yüksel ve bendik. Çok sayıda kişinin sadece beni tanıması bu durumu değiştirmez. Neden böyledir diye sorulacak olursa, bu tanıma 1970-1971'den geliyordu. Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu'nun yayın organı İleri dergisinin son sayısının (6. sayı) yazı işleri sorumlusu, THKP-C'nin gayri resmi yayın organı Kurtuluş gazetesini yayınlayan üç kişiden birisi, 12 Mart darbesi sonrasında Ankara'da saklananlar arasında irtibat kuran görevlilerden bir tanesiydim.

İlker de benim gibi ODTÜ öğrencisiydi ama Sosyalist Fikir Kulübü üyesi bile değildi. Yüksel, Gazi Eğitim gibi kenar bir semtteki (Beşevler) okuldaydı. Eğitim enstitülerinde örgütlenmeyi hedef almış MHP'lilere karşı mücadele ediyordu. Ben ise hemen her gün Ankara'da devrimci hareketin merkezi sayılan SBF yurduyduydim.

24 Ocak 1970'de dergileri polis baskınından kurtarmak isterken yurttaki saatler süren çatışmada yaralanmış hastanelik olmuşum. Dahası da var...

Ne yapayım, bahtınıza küsün!..

Kızıldere'den sonra ODTÜ'deki gruplaşmadan söz etmişim. Bu gruplaşmada yer alanlardan birisi şimdilerde Aydınlık Gazetesi'nde yazan Yıldırım Koç'tur. Yeni kurulan Türkiye İktisatçılar Birliği'nde aktifti, ekonomi-politik bilgisi iyidir. O yıllarda hayli tartışırdık. Sor bakayım ona, kim neyi yazmış!..

Ve maalesef Yüksel yoldaşın okuma alışkanlığı da bulunmuyordu. Bırakın İngilizce bilmeyi, okuma alışkanlığı da yoktu. Onun başka özellikleri vardı. Ne İlker ve ne de bende olmayan özellikler...

Başka ne söylemeli?

Deniz Gezmiş'in kardeşinin kendini öne çıkarmak için Deniz'in adını kullandığını hiç duydunuz mu, duymadınız. Gülten Savaşçı'nın (Çayan) da benzeri bir tutumunu gördünüz mü, görmediniz. İnsan kendi yaptığıyla öğünür, şu veya bu kişinin yakını olmakla öğünmez.

Ek olarak, kafası normal çalışan bir insan, Mihrac Ural ile Yüksel Eriş'i yakınlaştırmamanın ona iyilik değil kötülük etmek olacağını düşünebilir.

“Yüksel Eriş'in bu pislik herifle arası iyiymiş” imajının yaratılması, Yüksel'e iyilik değil kötülük yapar ve doğru da değildir.

Yüksel'in gözü Mihrac Ural'ı hiç tutmamıştı. Bunu bana da anlatmıştı. O sırada kişiyi tanımadığım için bir şey söylememiştim. Yaşasaydı tahminimce Antakya'da başka girişimleri olacaktı.

Hüseyin Eriş'in derdi abisini yüceltmek değil...

Derdi kendini yüceltmekti.

Devrimci hareket hakkında hiçbir fikri olmayanların bu yola başvurması doğaldır diyeceğim. Devrimci hareketin çok eksiği yanlışı vardır ama hiç kimseye de filancanın yakınıdır diye değer verecek kadar geri değildir.

Hüseyin Eriş o dönem yapılabilecek olanın en kötüsünü yaptı, Mihrac Ural'ın yanında yer aldı. Bir o, bir de felsefeci bir tip vardı. Bir süre sonra ikisi de Mihrac'ı terk ettiler.

Böyle bir talebimiz olmamıştı ama terk etmek zorunda kaldılar. Çünkü bu herifle birlikte görünmek artık taşınması mümkün olmayan bir yük haline gelmişti. Herkesin gözünde Arap milliyetçisi, yoldaş katili, pisliğin teki olarak bilinen bir tiplerle birlikte görünmek; kişinin de benzer özelliklere sahip olduğu anlamına gelirdi. Hüseyin Eriş, Mihrac Ural'ın Arap milliyetçisi ve yoldaş katili olduğunu o zaman da biliyor muydu?

Durum iyice vahim o zaman!

Bir insan böyle bir pisliğin yanında bilerek neden yer alır?

Kim bilir nasıl vaatlerde bulunup Hüseyin'in başını döndürmüştür. Mihrac Ural bu numarayı çok kişiye yapmıştır ve bazılarında da tutmuştur. Mihrac'ın tatlı vaatlerle kandırıp kirli emellerine alet ettiği genç kız rolü 50 yaşını geride bırakanlara hiç yakışmıyor, ama ne yapalım!

Sonuç olarak, sadece Acilciler tarihini Mihrac Ural'ın tasallutundan değil, Yüksel Eriş'i de kendisini kullanmak isteyenlerden kurtardık.

Altı Yıl Sonra Yüksel Eriş

Engin Erkiner

Bu blog kurulalı altı yıl oldu ve birkaç yıldır da Yüksel'in ölüm ve blogun kuruluş yıldönümleri dışında yazı konulmadı. Buna rağmen az ama sürekli olarak okuyanları bulunuyor. Son altı ayda 700 ziyaretçi almış. Demek insanlar okunacak bir şeyler buluyorlar ki, okuyorlar.

Bu yazıda Yüksel ile ilgili olarak bana üç ayrı kişi tarafından sorulan iki ayrı soruyu cevaplandıracağım. İki soru aslında tek soruya indirilebilir. Yüksel bu pis herifi nereden buldu? Bu herifle kimin aracılığıyla örgütsel ilişki kuruldu? Kastedilen şahsın adını anmanın gereği yok. Lazkiye'de bulunan Muhabarat elemanı...

Her iki sorunun cevabı da Yüksel, ama bundan ne çıkar!..

Bunun bir tesadüf sonucu olduğunu söylemek gerekiyor. 1975 yılında değişik bölgelerle olan ilişkilerimiz gelişmişti ve aramızda işbölümü yaptık. Buna göre; İlker, Sivas-Malatya-Maraş illerine gidecekti. Hasan Basri'nin bu alanda zaten ilişkileri vardı. Ben Adana'ya gidecektim. Yüksel de İstanbul'a gidecekti. Ankara, Balıkesir ve diğer bazı ilişkiler o sırada hepimizin sıkça bulunduğu Ankara'dan idare edilecekti.

Verilen karar uyarınca Adana'ya ben gidiyordum ve dolayısıyla 1976 yazına doğru kurulan Antakya'daki ilişkiye de ben gidecektim. Adana'ya gidip oradaki birkaç ilişkiyle tanışmıştım. İstanbul'u da kent olarak biliyordum ama ilişkim yoktu. Bu kenttekileri Yüksel tanıyordu. Fazla ilişki yoktu ama olanları Yüksel tanıyordu.

Sonra düşünce değişti. İstanbul'un önemli yer olmasından hareketle benim gitmemin daha uygun olacağı düşünöldü. Ben de genel eğilimle aynı görüşteydim ve gitmeyi de istedim. İstanbul da Ankara gibi politik merkezdi, bizim için önemliydi. Ankara'da çok insanımız vardı, ama İstanbul boştu. Yüksel buradaki ilişkileri devredecekti. Adana'da birkaç ilişki olduğu için biraz bekleyebilirdi.

1975 yılında hem Ankara'da işte çalışıyordum hem de İstanbul'a gidip ilişkilerle tanışıyordum.

Beylerderesi olduktan sonra da bu işbölümü değişmedi. İşten ayrıldım, İstanbul'a taşındım ve zaten Ankara'da kalmam tehlikeli olmaya başlamıştı. İstanbul kısa sürede örgüte para sağlayan tek yer durumuna geldi. Çeşitli işlere girdik ve birlikte öğrendik. Bu öğrendiklerim 1977'de çok işime yarayacaktı.

Diğer türlü olsaydı, ben Adana'ya gitseydim, Yüksel İstanbul'a gitseydi, nasıl olurdu, bilemiyorum. Tarihte projeksiyon yapılmaz, şöyle olsaydı böyle olur muydu denilmez, çünkü bilinmesi mümkün değildir. Önemli bir olayı değiştirip diğerlerini aynı bırakarak geçmişe yönelik akıl yürütemezsiniz.

1976 yılında Maraş dışında o bölgeyi kaybetmiştik ama Karadeniz ve Hatay ilişkisi gelişmişti. Tesadüfler insanların ve örgütlerin gelişmesinde rol oynuyor.

Toplantı yapacağımız zaman Ankara'ya geliyorduk. Genel Komite'ye iki yeni kişi alınmıştı ve hepimiz bu kentte toplanıyorduk. Yüksel'in İstanbul'la ilişkisi neredeyse kesilmişti. İlişkileri devretmişti ve başka bir sürü işi vardı.

Yüksel ile ilgili her yazdığımda "ne kadar gereksiz bir ölüm" diye düşünürüm. Ölmek bir şey değil, zaten hiç birimiz uzun süre yaşayacağımızı düşünmüyorduk ama, Yüksel'in ve ardından Ömür'ün ölümü gibi ölümlerin olabileceğini de hiç düşünmemiştik.

2008-2013 yılları arasında Lazkiyeli Muhabarat'ın örgüt tarihindeki uğursuz rolünü, karanlık ilişkilerini, yoldaş infazlarını ortaya çıkarırken tipin birisi çıkıp, "Yüksel Antakya'da bize saatli bomba yapmasını öğretti" demişti. Hatırlıyorsunuz değil mi?

Sonuçta insan kendisine benzeyeni buluyor demek ki!

Kurnaz ama, yarım akıllı çakal tipi böyle oluyor.

Yüksel bomba yapmayı bilseydi, içinde fünye olan dinamiti sıkıştırıp patlamaya neden olmazdı. İlker'in ve Hasan Basri'nin ölümüne –Yusuf Ziya Güneş'i tanıımıyordum- bu kadar yazıklanmamıştım.

Yüksel tarihin sayfaları arasında kaybolup gitmişti. Çatışmada ölmedi, yazılı eser bırakmadı, buna rağmen uzun sayılabilecek bir süre sonra yeniden ortaya çıktı. Örgüt tarihinin ortaya dökülmesi ve titizlikle elden geçirilmesi doğal olarak onu da unutulmuşluktan çıkardı. İyi de oldu!..

Yüksel Eriş'e mektup

Engin Erkiner

Yüksel Eriş aramızdan ayrılalı 40 yıl oldu. 40 yıl önce Taksim'de satılan akşam gazetelerinden birinde öldüğün yazılıydı. Biraz sonra Belma ile buluşacaktım. Yüzümün karmakarışık olduğunu görünce nedenini sormuştu. Ben de söylemiştim. Belma ağlamıştı, ben ise ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kafam bomboştu. O kadar beklenmedik bir ölümdü ki...

Burada geçen 40 yılı anlatmayacağım.

Unutulup gitmiştin. Ta ki senin örgüte kazandırdığın Lazkiyeli tavuk hırsızıyla kapışincaya kadar...

Eskiden bu zata Muhabarat, devrimci katili, hırsız derdik; hepsi doğrudu ama son olarak El Nusra tehlikesi nedeniyle boşaltılan Alevi köylerinde yağmacılık yaparken yakalandığını ve bu nedenle yetkilerinin alındığını öğrenince "tavuk hırsız" deyiminin daha uygun olduğuna kadar verdim. Hırsızlık geni diye bir gen var mıdır bilmiyorum ama, bu soytarımın genlerinde kesin öyle bir şey vardır.

Seni kullanmaya kalktı. Hiç etkili olmadı, engelledik. Yanındaki tiplerle birlikte biraz gürültü çıkardı, o kadar...

Hayırlı bir işe vesile oldular, unutulan Yüksel Eriş hatırlandı. Devrimci hareketin tarihiyle ilgili değişik kitaplarda İlker'le ve benimle birlikte örgütün üç kurucusundan birisi olarak yer aldın. Adına bir blog açıldı ve yedi yıldır yılda bazen bir bazen iki kere seninle ilgili olarak yazdım.

Biz geçmişe bağılı olmayan insanlardık. Geçmişini konuşuruz, sonuçlar çıkarırız ve geleceğe bakarız. Şimdi de böyle yapılması gerekiyor.

1974 yılındaki gelecekle şimdiki gelecek birbirinden oldukça farklı.

O dönemde yükselen bir dalganın üzerindeydik, şimdi ise böyle bir durum bulunmuyor. Daha yavaş ve farklı bir gelişme olacak.

Türkiye Devriminin Acil Sorunları (TDAS) önemliydi, ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Şurası da bir gerçektir ki, Ankara'da Necati'nin değişik bölgelerle kurduğu ilişkiler ve senin farklı yörelere gidip ilişki kurman olmasaydı, sonraki gelişmeler ve tanınmışlığımız da olmazdı. TDAS önemli bir temeldi ama sadece temelden oluşan yapı olmazdı.

Bugünden geriye bakıldığında şunu açıkça görmek mümkündür: Bizi bugüne kadar bile isim olarak taşıyan esas olarak 1975-1977 dönemidir. Daha sonra da bir sürü iş yapıldı tabii ama o dönemdeki özelliğimiz, devrimci hareketin genelinden apayrı olan özgün çizgimiz bir daha yakalanamadı.

Bu çizgiyi örgütün varlığı 1988'de sona erdikten 20 yıl sonra 2008'de yeniden yakaladık. Devrimci harekette kamuoyuna açık geçmişle hesaplaşma yapan ilk isim olduk. Özellikle ilginç olan örgütün fiilen bulunmaması ama adının bulunmasıydı. Bahsettiğim tip bulunmayan örgütün adını kullanıyordu, onu da hallettik. Böyle bir olayın benzeri tarihte var mıdır, bilmiyorum.

Ne söyleyeceğini biliyorum: "Bu işleri nasıl hallediyorsun, 40 yıl önce böyle değildin!.."

Haklısın ama aradan 40 yıl geçti. Sürekli öğrenen, politikanın içinde bulunan bir insan için oldukça uzun bir zaman. Tek de değildim üstelik... Uygun zamanda ve biçimde çıkış yaparsan, sonraki gelişmenin hızına ve büyük katılıma şaşırıyorsun!..

Çok sayıda insan 35 yıl öncesinde kalmış. O yıllardaki ortama göre geri olmayabilirlerdi ama bugün teoride de pratikte de oldukça geride kalmışlar. Daha kötüsü, bunun farkında da değiller. Bu insanlara bir şey anlatmaya çalışmak zaman kaybetmek olur.

Eski özelliğimizi farklı koşullarda tekrarlayarak işe başladık: Günümüz dünyasında yeni olan nedir? Büyük bir sosyalizm deneyi yaşandı, buradan hangi sonuçlar çıkarılabilir? Bunları kitap olarak yayınlamaya başladık.

Bakalım daha sonra ne olur!

Kesin olan şudur ki, açıkladığımız konularda boş konuşmuyoruz, 40 yıl öncesinde olduğu gibi iyi işler yapıyoruz. Devrimci hareket bizim yaptığımız işleri yapmadan ya da o işlerin çevresinden dolaşarak bir yere gidemeyecektir. Yaşanmış sosyalizmin tarihi bir, sol içi şiddet bağlamında örgüt tarihiyle hesaplaşma iki; bu iki konuda açık farkla iyiyiz.

Eskinin çok sayıda insanının bugün işe yaramaz durumda olduğunu tahmin edebilirsin. 1971 sonrasında daha küçük düzeyde benzer durumla karşılaşmıştık. Şimdiki çürüme daha boyutlu ve daha derin. 40 yıl öncesinden oldukça farklı bir ortamdayız. Bakalım ne olur!..

Veda Zamanı

Engin Erkiner

Yarın 26 Ocak...

26 Ocak 1976'da ya da 41 yıl önce Malatya Beylerderesi'nde İlker Akman, Hasan Basri Temizalp ve Yusuf Ziya Güneş, polisle ve jandarmayla girdikleri çatışma sonrasında hayatlarını kaybetmişlerdi. 40 yıl önce yine Ocak ayının yaklaşık aynı günlerinde Yüksel Eriş Trabzon'da patlama sonucu hayatını kaybetmişti. "Şehit olmak" gibi garip bir deyim kullanmıyorum, ateist insan şehit olmaz.

Yazının başlığı olan vedadan kastettiğim artık o günlerle ilgili olarak bir şey yazmayacağım anlamına geliyor. Yıllardan beri fazlasıyla yazdım.

İlker'i benden başta tanıyan zaten kalmamıştı. Hasan Basri'yi Yüksel bile tanımazdı. Yusuf Ziya'yı ise tanımıyordum. Hem İlker hem de Hasan Basri ile ilgili olarak o dönemin Ankarası, örgütün nasıl kurulduğu, İlker öldükten sonra hakkında Ankara'da çıkarılan dedikodular –şizofreniydi gibi- bu konuda Nasuh Mitap'ın oynadığı etkin rol gibi konularda yazmıştım. <http://thkp-c-acilciler-tarih.blogspot.com> 'da bulabilirsiniz. Bir insanın düşüncesine ve eylemine karşı olabilirsiniz ve eleştirebilirsiniz, normaldir. Ama herhangi bir etki oluşturmaları diye pis yöntemlere başvurmak sadece çirkin olarak nitelendirilebilir.

İlker'in *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz* yazısını bir önsöz yazarak *40 Yıl Sonra TDAS* 'la birlikte [<http://tdas1.blogspot.com>] bastık. Yusuf Ziya Güneş ile ilgili olarak da zamanın Karadeniz Dev Genç Başkanının anlattıklarını aktararak cenaze törenini yazmıştım.

<https://ilkerakman.blogspot.com.tr/2018/01/mevcut-durum-ve-devrimci-taktigimiz.html>

Yüksel Eriş unutulmuştu. Çatışma sonucu ölmedi, herhangi bir yazısı da bulunmuyordu. Bütün örgütlerde geçmişi tahrif ederek buradan kendisine pay çıkarmaya çalışan tipler çıkar ama bizdeki biraz değişti. Örgüt tarihiyle büyük hesaplaşma süreci içinde Yüksel'in konumu gündeme getirildi ve getirenler yaptıklarına yapacaklarına pişman oldular. Yüksel diğer iki kişi ile birlikte örgütün kurucuları arasındaki yerini aldı. Solun önemli belgelerinde yer buldu.

Bazı insanlar boş kaleye gol atmaya alışmışlardı. Bizim biz olmamızda büyük rolü bulunan başlangıçtaki kadronun yetkinliğini unutmışlardı; önemli değil, hatırlamak zorunda kaldılar.

Hem bu hareketin geriye kalan insanlarında aklı başında olanlar da vardı ve hem de 1974-1975 Ankarasında kim neydi, ne yapmıştı, biliniyordu. Merak edenler Devrimci Yolcuların yayınladıkları anı kitaplarına bakabilirler.

Yapabileceğim başka bir şey kalmadı.

Kaybettiklerimizin anılmasına kesinlikle karşı değilim ama aradan uzun zaman geçince bu anma törenleri anlamsız olmaya başlar. İnsanlar belirli bir günde anarlar, sonra da bir yıl sonra hatırlayınca kadar unutulur.

Kaybettiklerimizi anmak onların başlangıcını yaptıkları hareketin geleneklerini yaşatmakla mümkündür. Böyle bir yapı 1988'den beri bulunmuyor ama adı ve gelenekleri duruyor. 1974'teki gibi değil ama 43 yıl sonrasının hayli değişmiş şartlarında yeniyi savunarak ve hayata geçirerek bu gelenek sürdürülebilir. O günlerde kalmış olanlar, bunu devam ettirebilirler.

Bizi asıl ilgilendiren bugün ve gelecektir. 1974-1975'te de böyleydi.

İsteyen yaşamış olduğu geçmişle de öğünebilir; hakkıdır, yapabilir.

Tarihimizdeki karanlık tipi ve çevresini etkisizleştirdik.

Geçmişimizde bizi sarsan, etkileri ağır olan iki kayıpla ilgili olarak yapılabilecek olan her şeyin yapılmış olmasının huzuru içindeyim. Artık geleceğe bakmak ve geçmişle daha az uğraşmak zamandır.

Kadınlar

Ergin Erkiner

Son yazımın başlığı “Veda Zamanı” idi. Bu yazıda 26 Ocak 1976’da Beylerderesi’nde hayatını kaybeden yoldaşların yanı sıra, bir yıl sonra yaklaşık aynı gün bir patlama sonucu hayattan ayrılan Yüksel Eriş’in ölüm yıldönümlerinde susacağımı belirtiyordum. Bu yoldaşlarla ilgili olarak yapılabilecek her şey yapılmış, anlatılabilecek her şey anlatılmıştı.

Bundan sonrası tekrar olacaktı ve bu da bize yakışmazdı. Biz hiçbir zaman kendini tekrarlamayan bir hareket olduk. Hiçbir zaman yıllar öncesinin anılarını sürekli tekrarlayarak anlatmayı öne çıkarmadık. Bu nedenle, ölüm yıldönümlerinde kısaca anmakla yetinmek ve bilinenleri tekrarlamamak daha doğru olacaktı.

Bu yazıdan 8-9 ay kadar sonra aklıma kendiliğinden bir konunun eksik kaldığı geldi. Hiç anlatılmamış değildi ama hem parçalı hem de eksikti.

O dönem kurulan değişik örgütlerde de görüldüğü gibi hepimiz erkektik ama sonraki yıllarda kadınlar için özel bir hareket olacaktık. Kendimiz bile bunun farkına varmamıştık. 1980’li yılların sonlarında bunu bana Kurtuluş’tan bir kadın anlatacaktı.

“Her harekette kadınlar vardı ama sizde yönetici düzeyde kadın fazlaydı. Bu çok değişik durum bizim de yıllar sonra dikkatimizi çekti. Önce pek inanan olmadı ama durum ortadaydı.”

Düşündüm, kadın haklıydı. Sadece bizim değil sosyalist hareketin en tanınmış kadını –hatta en tanınmış insanı- Bombacı Leyla diye bilinen Belma Gürdil'di. Bombacı Leyla adını bilmeyeni bugüne kadar görmedim. O yıllarda doğmamış olanlar bile duymuşlardı.

Belma ve Hilal ikiye ayrılmış olan İstanbul'da bölge sorumlularıydı. Ömür de İç Anadolu sorumlusuydu. Sorumluluk taşıyan kadınlar bu kadarla sınırlı değildi ama diğerlerini tanımıyorum. Gülay Kerimoğlu bunlardan birisiydi. İbrahim Yalçın ile 1980 sonlarında Adana'da iken kısaca görmüşüz. Yakın yıllarda hayatını kaybetti. HDÖ'lü arkadaşlar arasında da sorumlu düzeyde kadınlar olduğunu biliyorum ama tanımıyorum.

Soru şudur: 1974 yılında bu örgütün kurucusu olan İlker Akman, Yüksel Eriş, ben ve sonradan çekilen arkadaşları da katarsak Necati'nin evlilik ve kadınlarla ilişkiler konusunda görüşleri nasıldı?

Aynı okulda (ODTÜ) ve aynı bölümde (kimya) bulunduğum Necati benden birkaç yaş küçüktü ve mezun oluncaya kadar kız arkadaşıyla birlikte yaşayacaktı. Sonra evlenmişler, iki çocukları olmuş. Yıllar sonra ODTÜ'den ortak tanıdıklarımız aracılığıyla Necati'ye ulaştığımda ayrıldıklarını ve kendisinin yeniden evlendiğini öğrenecektim.

İçimizde sadece Yüksel evlenmeye karşıydı. Benzer anlayış bir dönem Ömür'de de vardı, sonra fikrini değiştirdi anlaşılabilir... Yüksel ve İlker ile beraberken bu konuyu hiç konuşmadık ve zaten konuşup da ne yapacaktık?

Konuşmadan bir konuda anlaşılırdık: Fazla yaşamayacaktık. Bu bize 1971-1972'den miras kalmış bir ruh haliydi diyebilirim. Bunu öylece kabullenmiştik. Kimsenin ölümü düşündüğü yoktu ama seçtiğimiz mücadele çizgisinde insanların genellikle fazla yaşamadığını da biliyorduk. "Devrimci evlenmez!.." belirlemesi yapmak için yeterli bir gerekçedir. İlker karşı çıkmazdı ama bu görüşte değildi, ben de aynı görüşte değildim.

İlginçtir, aramızda kadınları en iyi tanıyan Yüksel'di. Bu özellik nereden geliyordu, bilmiyorum. Benim o güne kadar yaşadığım büyük kentlerde – Adana, Ankara-, İlker'in orta büyüklükte bir kentte (Balıkesir, üniversitede Ankara) geçmişti. İçimizde köy kökenli olan sadece Yüksel'di. Gerçi onun da Gazi Eğitim'deki öğrenciliği Ankara'da geçmişti ama insanın ilk gençlikte edindiği izlenimler önemli oluyor.

Yüksel, Belma için “Farklı gibi görünüyor, aslında klasik bir kadın!..” belirlemesi yapmıştı ve bunun doğruluğunu yıllar sonra anlayacaktım. İlker’in ablasıyla evlenmeme karşı çıkmamıştı ama düşüncesini de söylemişti: “Bu kadın politik değil!..”

Politik gibi görünüyordu, faaliyetleri de vardı ama politik olmak başka bir ruh halidir, bunu içselleştirmiş olmak gerekir. O zaman ben anlamamıştım ama Yüksel anlamıştı. Belirttiğim gibi bu özelliği nasıl kazandığını bilmiyorum. Belki köy kökenli olmanın getirdiği bir özelliktir veya başka nedeni vardır.

İlker bir süre Ankara’da TMMOB’de çalıştı ve burada iki kadınla ilişkisi oldu: Şeyma ve Hülya. Bu kadınları hiç görmedim ama İlker’in ailesinde kıyamet koptuğu için bana ulaşan bilgilerden durumu öğreniyordum. Ablası bilgileri bana iletirdi, ben sormazdım çünkü bu tür konularla ilgilenmem ve de insanların üzerine gidilmesini yanlış bulurum.

Beş kişilik bütün aile toplanır, konuyu konuşurlarmış, annesi şiddetle karşı çıkarmış. Babası beni de çağırdı ama gitmedim. Bu konulardan uzak dururum hele de evleneceğim kadın konusunda aile toplantısı yapılması gibi şeyleri duyunca bile sinirlerim ayağa kalkar. Herkesin aile ilişkisi ayrı, bu nedenle sessiz kalmak en iyisiydi.

İlker iki kadınla da evlenmekten vazgeçti. Bunlar 1975 yılı içinde oluyordu. Bu durum kendisini etkiledi. Fark ediliyordu ama bu tür konularda en doğrusu kararı kişiye bırakmaktır; ben de öyle yaptım. Şeyma bildiğim kadarıyla yeni ayrılmıştı. Hülya ise ayrılmak üzereydi. Bana iletilenlerden anladığım kadarıyla asıl sorun da buradan çıkıyordu. Bence sorun olmaması gerekirdi ama karışmak üstüme vazife değildi.

İlker’in ablasından ayrılacağı zaman Yüksel, “Ben sana söylemiştim, dinlemedin, bir süre daha katlanacaksın artık” demişti. Bunu konuştuğumuz zamanı hatırlıyorum: 1976 yılı Temmuz ayıydı. Yüksel fazla katlanmadığımı maalesef göremedi çünkü altı ay sonra artık yaşamıyordu.

İlker 26, Yüksel 27 yaşında aramızdan ayrılacaktı. Ben ise ancak hapishaneye girdikten sonra 50 yaşımı göreceğime inanacaktım.

Kurucuları arasında bulunduğunuz örgüt 1988 yılından beri bulunmuyor ama 20’li yaşlardaki devrimcilerin bile Acilciler adını duymuş olduğunu değişik kereler gördüm. Çok sayıda örgüt tarihin içinde kayboldu ama bizde böyle olmadı.

Kendi çevremiz dışında pek bilinmeyen Yüksel Eriş'in de gerekli müdahalelerle bilinir olmasıyla yaptığımız iş tamamlanmış oldu. Kimin tarafından olursa olsun geçmişte yapılan hiçbir şey boşa gitmedi ama sizinkiler biraz daha fazla boşa gitmedi.

Yüksel'in benden önce tanıdığı Belma'nın bir belirlemesi vardır: "Sizde insanı çeken bir şey var!"

Yapmaya karar verdik ve elimizden geleni yaptık. Bu özellik hissediliyordu anlaşılın. Keşke sizler de yaşayabilseydiniz...

Sonsöz

Engin Erkiner

40 Yıl Sonra Yüksel Eriş kitabının sonsözünde kitaptaki konuların özetini yapmayacağım. Okur buraya gelinceye kadar zaten okuyup bilgilenmiştir ya da ilk bu yazıyı okumuşsa geriye dönüp kalanı da okuyabilir.

Hayat bu, ne olacağı belli olmuyor. Ölümünden 41 yıl sonra Yüksel Eriş adına internette kitap yayınlanacağı kimin aklına gelirdi?

Geç oldu ama Yüksel şanslı adam vesselam. Kurucular arasında kitabı olmayan tek kişi oydu ama artık bu durum söz konusu değildir.

İlker Akman'ın *Mevcut Durum ve Devrimci Taktiğimiz* adlı uzun yazısı 1975'in ikinci yarısında yazılmış ve 1976 başında tamamlanmıştı. Bu yazıyı 1976'da broşür olarak basmıştık. Ölümünün ardından yaklaşık 40 yıl sonra bu yazıyı bir de önsöz yazarak *40 Yıl Sonra TDAS* kitabında yayınladık. Bu kitap hareketin başlıca yazılarını bir araya getirdiği gibi, kitaba adını veren uzun yazıyla da TDAS'ın 40 yıl sonraki güncellenmesini içermektedir.

Senin de adın bir kitabın üzerinde artık Yüksel, bu konudaki eksiğimizi tamamladık. Tamamlanmayabilirdi de...

Fizikçi Pascal'ın sevdiğim bir sözü vardır: “Şans ancak hazırlanmış kafalara yardım eder.”

Fizikte ve doğa bilimlerinin diğer dallarında bazı önemli buluşlar rastlantı sonucu gerçekleşmiştir. Araştırmacı tesadüfen sıra dışı bir gelişmeye dikkat etmiş ve buradan hareket ederek bilimde önemli gelişme sağlamıştır.

Bunun gerçekleşebilmesi için rastlantı yetmez, araştırmacının da rastlantı sonucu ortaya çıkan sıra dışı duruma dikkat etmesi ve onu yorumlayıp geliştirebilmesi gerekir. Başka bir deyişle kafanın buna hazır olması gerekir. Aksi durumda rastlantı gelir ve gider. Şans ancak onu değerlendirebilenler için anlam taşır.

Yıllar önce lisedeki fizik kitaplarında Newton'un yerçekimini buluşuyla ilgili olarak şöyle bir resim yer alırdı: Bir ağacın altına oturmuş ve düşüncelere dalmış olan Newton'un kafasına elma düşüyor ve Newton da buradan hareketle yerçekimini buluyordu!..

İlgisi yok, Newton yerçekimini uzun matematik hesaplar sonucu bulur ama bu resimle ilgili olarak fizik öğretmeninin anlattıklarını hâlâ hatırlarım: “Newton'a gelinceye kadar nice kafalara nice elmalar düşmüştür ama kimsenin aklına yerçekimi gelmemiştir.”

Yerçekiminin bulunması böyle olmamıştı ama kafa hazırsa ilk düşünce böyle de oluşabilirdi...

40 Yıl Sonra Yüksel Eriş kitabı 2018 yılı başında yayınlanıyor. 2018'in Ağustos ayında www.engineerkiner.org on yılı geride bırakmış olacak.

Bu kitap aslında bu sitenin eseridir ya da yan ürünlerinden bir tanesidir.

Bu sitede başlayan örgüt tarihimizle ilgili kamuoyuna açık değerlendirme ve hesaplaşma, içimizdeki hainin ortaya çıkarılması sosyalist hareketten daha geniş bir çevrenin dikkatini çekti.

Bu kitabın yazarlarından Cahit Çelik bu siteden hareketle **Miro Masalı**'nı yazdı. İbrahim Yalçın yazar oldu. “Bu site beni yazar yaptı!..” belirlemesi kendisine aittir. Denilebilir ki, İbrahim Yalçın'ın **Ey Hayat** adlı kitabı yazmasında bu sitenin önemli katkısı oldu. “Sürekli notlar alıyordum ama kitap yazabilecek durumda değildim, bu site beni yazar yaptı!..” diyordu.

Bir internet sitesinin bu kadar iş becermesi, hayırlara vesile olması pek rastlanan bir olay değildir.

Lazkiyeli Muhaberat, içimizdeki hain 20 yıl önce bana saldırıysaydı, bu derecede olmayabilirdi. Almanya’da gördüğüm ikinci üniversite eğitiminden, politik bilim ve sosyoloji derslerinden çok şey öğrendim. En başta biz Türkiyeli insanlarda ortak olan bir eksikliği aşım. Olgular arasında bağlantı kurmayı ve asıl tabloyu ortaya çıkarmayı öğrendim.

Bilgi düzeyimiz iyidir ama bilginin değişik parçaları arasında yeterli bağlantı kurabildiğimiz ve buradan hareketle tablo oluşturabildiğimiz söylenemez. İyi üniversite eğitimi görenlerde bile bu eksiklik bulunur.

İçimizdeki hain konusunda büyük bir yığın bilgi vardı. Önemli eksik, bu bilginin iç bağlantılarının yeterince kurulmamış olmasıydı. Bağlantılar kurulunca herifin 1978 operasyonunda polisle anlaştığı ve ardından da örgütü tasfiyeye yöneldiği ortaya çıkacaktı.

Bağlantılarla tabloyu oluşturuyorsun, neresi eksik, görüyorsun; bu eksik nerede bulunabilir, bunu arıyorsun. Bu işi genellikle İbrahim Yalçın yapardı.

Ne aradığını bilmek yetmez, bunu nerede arayacağını da yaklaşık bilmen gerekir. Salonda kaybettiğin anahtarı bahçede ararsan, bulamazsın. Bunun gibi bir şey...

Son olay bağlantı kurmanın önemini bir kere daha gösterecekti: 1978 Mart operasyonunda –ülke çapında darbe yediğimiz ve yaklaşık 100 kişinin yakalandığı operasyon- yakalananlardan birisiyle konuşuyordum. Antakyalıydı ve bana o ilin emniyetinde geçirdiği günleri anlatıyordu. Aklıma geldi, sordum. “Bu herifi de gördün, değil mi?..” dedim.

Hayır, görmemişti ya da o herif oraya getirilmemişti.

Hayatında Antakya’yı görmemiş olanların bile bu kente getirilip Samandağ banka soygunuyla ilişkilendirilmeye çalışıldığı bir operasyonda, bu kentten olan herif getirilmemişti. Belli ki küçük yerde polisle işbirliği ortaya çıkmasını diye böyle yapılmıştı.

İbrahim’e telefon ettim, uyuyordu, duyunca yataktan nasıl fırladığını telefondaki seslerden bile anlayabilirdin.

“Biz bunu şimdiye kadar nasıl düşünmedik!..”

Bilmiyorduk ki düşünelim. Konuyu bilenler de bağlantıyı kuramıyordu. Epeyce oluşmuş olan tablodaki bir eksik daha tamamlanmış olacaktı böylece...

Kafaca hazır olmasak, bu kadarını beceremeyebilirdik. Rastlantı ve şans; kime ne zaman gelir, bilinmez. Hazırsan kullanırsın, değilsen geçip gider...

Senin adın da bir kitabın başlığı oldu, ***40 Yıl Sonra Yüksel Eriş!..***



Yüksel Eriş <http://yukseleris.blogspot.com>

Engin Erkiner <http://enginerkiner.org>

Yüksel Eriş <https://yukseleris.wordpress.com>

İlker Akman <http://ilkerakman.blogspot.com>

Engin Erkiner <http://enginerkiner.blogspot.com>

Engin Erkiner <https://enginerkiner.wordpress.com>

THKP-C (Acilciler) <http://thkp-c-acilciler.blogspot.com>

THKP-C/Acilciler-Tarih <http://thkp-c-acilciler-tarih.blogspot.com>

NEBİL RAHUMA - Tarih <http://nebilrahuma-tarih.blogspot.com>

Günay Karaca ve 81 Arkadaşı <http://iddianame-1980.blogspot.com>

Belma'ya Mektuplar <http://enginerkiner-mektuplar.blogspot.com>

Engin Erkiner - Yazılar <http://enginerkiner-yazilar.blogspot.com>

Engin Erkiner - Yazılar <https://enginerkineryazilar.wordpress.com>

Konuk Yazılar <http://enginerkiner-konuklar.blogspot.com>

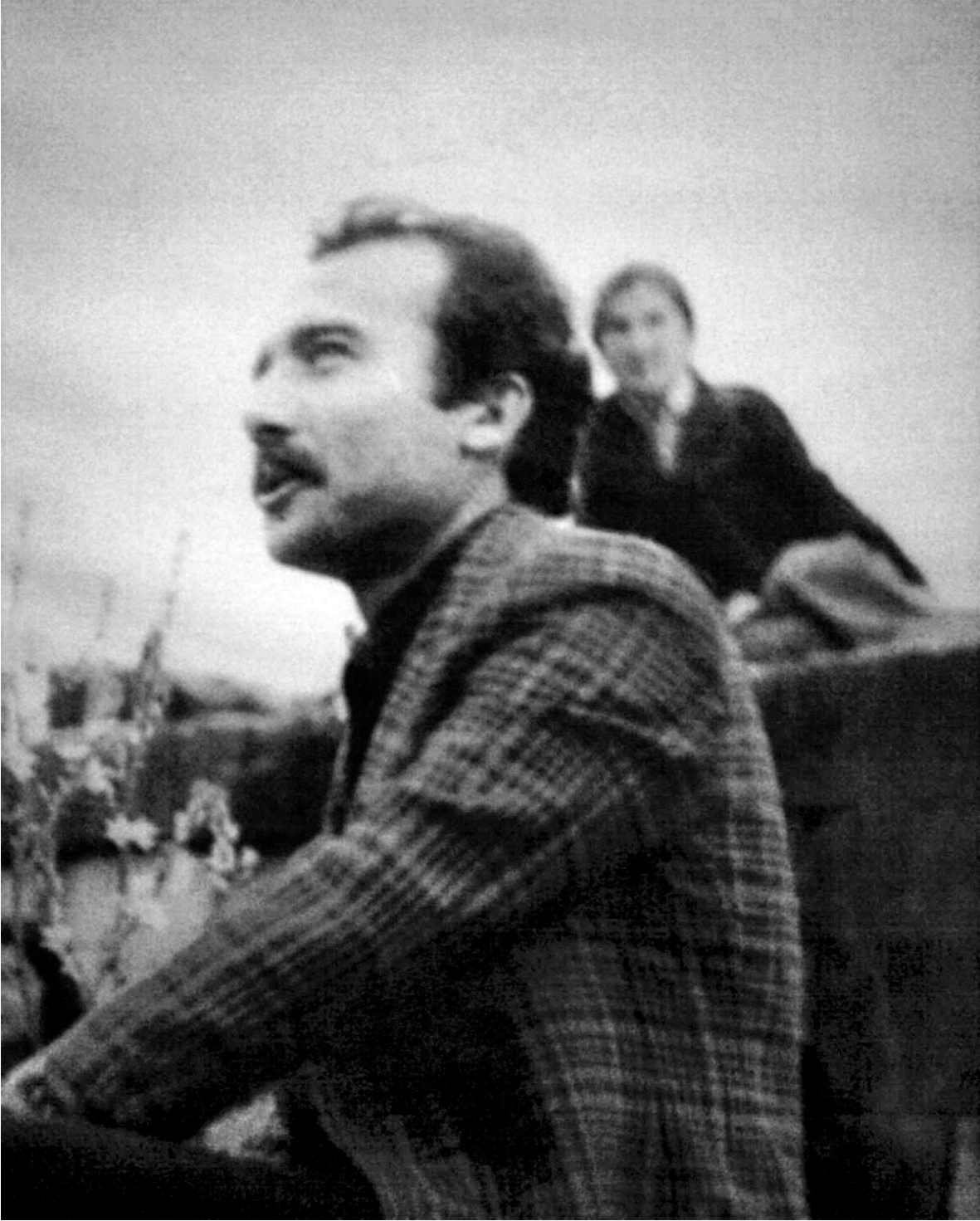
TDAS-1 <http://turkiyedevrimininacilsorunlari.blogspot.com>

Acilciler <https://acilciler.wordpress.com>

TDAS Yayınları <http://tdas1.blogspot.com>

Miro Masalı <http://mirocan.blogspot.com>

Çitil Çocuk <http://cahit-celik.blogspot.com>



Yüksel Eriş

